

Giới thiệu Về Nền Hạnh Phúc

Về Nền Hạnh Phúc là tựa truyện nói về một nữ sinh trẻ tuổi có tính cách bình tĩnh trải qua những việc không thú vị. Tuổi thơ của Lâm Đồng Chi, trôi qua ở một ngôi làng nhỏ. Đó là một ngôi làng nhỏ rất điển hình ở miền nam, ngôi làng được bao quanh bởi các dãy núi, phía trước là những cánh đồng lúa lớn, sau nhà là một dòng suối nhỏ từ trên núi chảy xuống, nước trong suối rất trong có thể thấy những con tôm nhỏ và những chú cua đá ngốc nghếch thường bị lũ trẻ trong làng buộc hai càng lại. Trên hòn đá cuối, con chim bói cá có màu lông tươi đẹp nhảy tới nhảy lui, phía sau dòng suối nhỏ là rừng núi, trong núi có rất nhiều trái cây làm bọn nhỏ vĩnh viễn không thể kháng cự được, mùa xuân cây trà, nải, mùa hè Đào, Mận, Táo, Hạnh, mùa thu quả Lựu, quả Lê, Hạt Dẻ, quả cam Tất cả những thứ trên, làm cho Lâm Đồng Chi vẫn cho là son thanh thủy tú bốn chữ này dùng để miêu tả quê hương của cô mới đúng. Thời thơ ấu sống ở một nơi như thế, Lâm Đồng Chi tự nhiên cũng trở thành một người giỏi bắt chim, trèo cây, hái quả. Dĩ nhiên, mỗi ngày cô đều đeo cái giỏ trúc nhỏ đi cắt cỏ, cuới trâu chăn thả, hoặc thời gian thu hoạch vụ thu, cô cũng xắn ống quần, khó khăn bắt chước cầm cái liềm nhỏ đứng dưới ruộng cắt lấy một ít lúa, nói chung, cô giống tất cả các bạn cùng tuổi ở các gia đình khác cô muốn chia sẻ một chút sức lực nhỏ bé của mình để giúp đỡ gia đình. Là một tác phẩm ngôn tình hay nhất đầy xúc động. Bên cạnh đọc truyện mới này thì Cảnh Xuân Nam Triều sẽ là tựa truyện nối tiếp, mời các bạn cùng thưởng thức.

Bạn đang đọc truyện *Về Nền Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Tuổi thơ của Lâm Đồng Chi, trôi qua ở một ngôi làng nhỏ.

Đó là một ngôi làng nhỏ rất điển hình ở miền nam, ngôi làng được bao quanh bởi các dãy núi, phía trước là những cánh đồng lúa lớn, sau nhà là một dòng suối nhỏ từ trên núi chảy xuống, nước trong suối rất trong có thể thấy những con tôm nhỏ và những chú cua đá ngốc nghếch thường bị lũ trẻ trong làng buộc hai càng lại. Trên hòn đá cuối, con chim bói cá có màu lông tươi đẹp nhảy tới nhảy lui, phía sau dòng suối nhỏ là rừng núi, trong núi có rất nhiều trái cây làm bọn nhỏ vĩnh viễn không thể kháng cự được, mùa xuân cây trà, nải, mùa hè Đào, Mận, Táo, Hạnh, mùa thu quả Lựu, quả Lê, Hạt Dẻ, quả cam Tất cả những thứ trên, làm cho Lâm Đồng Chi vẫn cho là son thanh thủy tú bốn chữ này dùng để miêu tả quê hương của cô mới đúng.

Thời thơ ấu sống ở một nơi như thế, Lâm Đồng Chi tự nhiên cũng trở thành một người giỏi bắt chim, trèo cây, hái quả. Dĩ nhiên, mỗi ngày cô đều đeo cái giỏ trúc nhỏ đi cắt cỏ, cuới trâu chăn thả, hoặc thời gian thu hoạch vụ thu, cô cũng xắn ống quần, khó khăn bắt chước cầm cái liềm nhỏ đứng dưới ruộng cắt lấy một ít lúa, nói chung, cô giống tất cả các bạn cùng tuổi ở các gia đình khác cô muốn chia sẻ một chút sức lực nhỏ bé của mình để giúp đỡ gia đình.

Nhưng ngay cả bạn bè chậm hiểu nhất cũng biết, Lâm Đồng Chi không giống với bọn họ, người thân nhất của cô là ông bà, cô là tâm can bảo bối của họ, cách một thời gian dài, ông nội sẽ bế cô bé tham ăn này đặt lên vai mình đưa cô đi mua bánh, mỉm cười nhìn cô ăn xong, bà nội, mỗi buổi tối đều lấy chi ngồi dưới ánh trăng giúp cô khâu quần áo mà khi trèo cây bị ngọn cây làm rách. Lâm Đồng Chi đã mang ghế ngồi bên cạnh bà từ rất sớm, gối đầu lên chân bà nội, nghe bà nội khe khẽ kể một đoạn chuyện xưa mới lạ, những người bạn nhỏ khác rất quen thuộc và thân thiết với ba mẹ anh em, còn đối với Lâm Đồng Chi mà nói chỉ có những dịp năm mới, cô mới có thể nhìn thấy hai cái bong mờ nhạt và một người là Tiểu Anh luôn nhút nhát sợ hãi trốn ở phía sau.

Hơn nữa Lâm Đồng Chi cũng không thích bọn họ, đối với cô mà nói, hai người quần áo chỉnh tề, cử chỉ lịch sự mà cô phải gọi là "Ba mẹ" mỗi lần nhìn cô ánh mắt đều rất kỳ quái, làm cho người luôn tự do vui vẻ hoạt bát như Lâm Đồng Chi không được tự nhiên, mà dứa nhỏ nhút nhát, ngây ngốc kia. Lại dùng ánh mắt quý mến nhìn cô làm cho cô có ý nghĩ muốn tiếp nhận người em trai nhỏ này, nhưng Lâm Đồng Chi vừa mang theo tên kia lên núi đi một vòng, không nói đến việc nó đột nhiên nổi sởi đầy người, lại còn bị hai con ngỗng trắng lớn mà nhà hàng xóm nuôi đuổi cho khóc lên, Lâm Đồng Chi đi lên phía trước, mỗi tay một con, tóm cổ hai con ngỗng kia lôi về nhà hàng xóm. Hơn nữa lần này trước khi đi bọn họ còn nói chuyện với ông bà nhắc tới cái gì mà "Nghỉ hè" "Nhận." "Vườn tre." Lời nói lộn xộn, sau khi họ đi, ông ngồi xồm trên mặt đất cúi đầu rất lâu không lên tiếng, còn bà nội cầm gói kẹo mà hai người kia mang tới đưa cho Lâm Đồng Chi, vừa quay đầu qua một bên không ngừng lau nước mắt.

Trẻ con thường rất nhạy cảm có lẽ vì thế mà Lâm Đồng Chi cũng không nhận gói kẹo trong tay bà nội, ánh mắt của cô hết nhìn ông nội lại nhìn bà nội, cô rất sợ, hơn nữa cô cho là biểu hiện khác thường của ông bà nội có liên quan đến việc bà nội cho mình kẹo, vì vậy cô trốn tránh giống như một con sâu róm, không chịu nhận kẹo trong tay bà nội. Hơn nữa trong mấy ngày kế tiếp, cô có thái độ rất khác thường, không ra ngoài, chỉ im lặng cố chấp đi theo phía sau ông nội và bà nội, nắm chặt góc áo của hai người.

Những năm trước, một năm Lâm Đồng Chi mới được gặp ba mẹ một lần nhưng năm nay lại không như vậy, một buổi trưa đầu mùa hè, cô có hết sức xách chiếc giỏ trúc nhỏ mà cô già vờ đang chứa đầy cỏ, vui mừng chạy vào trong nhà, vừa chạy vừa gọi "Bà nội mở cửa", cánh cửa vẫn giống như ngày trước mở ra theo tiếng gọi, mà đứng cạnh cửa, là một đôi thanh niên nam nữ có biểu tình hưng phấn giống cô.

Cái giỏ trúc mà Lâm Đồng Chi đang cầm trên tay rơi xuống, cô lập tức cảm thấy nguy hiểm gần trong gang tấc, cô bắt đầu khóc lớn, hơn nữa cố gắng chạy ra bên ngoài. Dĩ nhiên, cô rất nhanh bị bắt lại, nhưng cô lại nhanh chóng thoát từ trong tay người kia chạy ra ngoài, cô bắt đầu bắt chước một người phụ nữ chanh chua trong làng, nầm lặn xuống đất, vừa khóc thét, vừa lộn lộn, vừa lớn tiếng gọi ông nội bà nội.

Người mà Lâm Đồng Chi khóc cầu cứu rốt cuộc đã tới, lần này người đi ra là bà nội, bà nội ôm Lâm Đồng Chi gọi một tiếng "Con ngoan" thì nước mắt đã là chảy rơi.

Bà nội chảy nước mắt, liên tục lặp lại mấy lời với Lâm Đồng Chi: "Phải nghe lời ba mẹ" "Phải chăm chỉ học tập" "Khi nào nhớ bà nội thì báo ba mẹ dẫn cháu về thăm bà nội" những lời như vậy đối với một đứa bé mà nói một chút tác dụng cũng không có, một câu Lâm Đồng Chi cũng không hiểu, cô chỉ biết bà nội đã bỏ đi rồi, sẽ không trở lại cứu cô, tiếng khóc của cô càng thêm sợ hãi, hai tay cào loạn rồi từ từ dựa vào ba mẹ cô, quần áo nhàu nhĩ không nhìn ra màu sắc, mái tóc dính đầy bùn nhão bết thành những túm thô sáp. Giọng nói trẻ con thê lương tuyệt vọng liên tục thét lên một câu khiến cho lỗ tai người nghe đau đớn: "Tôi không muốn, tôi muốn bà nội của tôi."

Cô khóc đến ngất đi, đợi khi cô tỉnh lại, cô đã bị mẹ ôm ngồi trong một đồ vật to lớn có thể di chuyển, ba ngồi ở bên cạnh cúi đầu xuống yêu thương xoa đầu cô, ánh mắt của cô lướt qua ba mẹ nhìn ra ngoài, một vài sự thay đổi ở xung quanh cùng cảnh tượng và sự vật hoàn toàn xa lạ.

Không biết từ lúc nào cô không hề khóc nữa, chỉ nhỏ giọng run rẩy ôm chặt lấy mẹ, liền như một con gấu nhỏ bị mẹ lần đầu tiên mang ra khỏi hang.

Lại giống như phong cảnh lúc rõ lúc không ngoài cửa sổ xe lửa, trong ký ức của Lâm Đồng Chi cũng có chút đứt đoạn, cô không biết từ lúc nào mà giọng nói của cô thay đổi giống như em trai, cũng không biết từ khi nào cô đã mặc quần áo đẹp đẽ, buộc tóc hai bên, giống như, là trời sinh bộ dạng thanh tú lịch sự. Sau khi cô lớn lên, có thể còn nhớ lại ký ức khi còn nhỏ có một gốc cây cam cạnh lá rậm rạp cùng với một cô bé tóc ngắn đi chân trần trên tay còn ôm một đồng quả cam. Không biết giọng nói từ nơi nào truyền đến "Kết", cô bé kia cảnh giác nhìn xung quanh, sau đó rất nhanh từ trên cây trượt xuống, huyết sáo, trong rừng vốn có một đám đầu trộm đuôi cướp nho nhỏ, làm chim muông bay đi mất. (dĩ nhiên, quá trình gặp nhau này cho tới rất nhiều năm sau bị một người khác gạt bỏ hoàn toàn. Cô bé kia khinh thường ngẩng đầu lên, "Ta Trần Mặc từ nhỏ ngoan ngoãn, hiền lành, sao có thể là loại người đầu trộm đuôi cướp được?" Trình độ nói khoác mà không biết ngượng này, làm cho trên mặt Văn Đào đều lộ ra một nụ cười ý vị sâu xa)

Bạn đang đọc truyện *Về Nền Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Lần đầu tiên Lâm Đồng Chi nhìn thấy Trần Mặc, trước tiên là rung động, dường như xuyên qua Trần Mặc cô nhìn thấy chính mình nửa năm trước. Ánh mắt cô nhìn thẳng xuống mặt đất, chỉ dùng khóe mắt khinh thường liếc nhìn đầu tóc và quần áo của Trần Mặc dường như đã không nhìn ra màu sắc nữa, nhưng trong lòng cô cảm thấy cô ấy hoàn toàn khác với vẻ bề ngoài kia, chỉ liếc mắt một cái, đã làm cho cô có cảm giác hâm mộ và ghen tị, có lẽ chính bản thân cô cũng không biết mình là cỡ nào lưu luyến cuộc sống đã qua, nhưng trên thực tế đó cũng chính là nguyên nhân mà cô vĩnh viễn cũng không trở về. Loại cảm giác đó nói đơn giản cũng giống như món đồ chơi ở trong nhà mà cô yêu thích nhất bị trộm đi, nhưng hôm sau cô lại thấy một cái giống như thế ở trong ngực người hàng xóm a Tứ hơn nữa trong tay cậu ta còn cầm hóa đơn của cửa hàng.

lần thứ hai Lâm Đồng Chi thấy Trần Mặc là ở trong nhà trẻ, tất nhiên đây là lần đầu tiên cô vào nhà trẻ, em trai Lâm Giản nhỏ hơn cô một tuổi cũng là lần đầu tiên đi vào, một con chim non tự nhiên sẽ không tốt bằng hai con chim non rồi. Hai con chim non ngờ ngác bị người lớn dẫn vào lớp học, ngờ ngác ngồi xuống chiếc ghế nhỏ, liền nhìn thấy một cô bé khuôn mặt đỏ ửng hai tay còn xách một xô nước cao bằng nửa người đi tới.

Thuần túy là xuất phát từ bản năng khi từng là một phần tử tích cực lao động, Lâm Đồng Chi đứng lên đưa tay đi giúp cô bé kia đặt xô nước để xuống đất. Cô bé ở một bên vừa thờ dốt, vừa ngẩng đầu lên toét miệng cười với cô. Vui buồn của trẻ con cũng thật kì quái, chính vì nụ cười nẩy mầm thái độ miệt thị mấy ngày trước của Lâm Đồng Chi biến thành vô cùng thương thức.

Các cô bé giống như được kẹo, đều đem người kia đặt ở vị trí thứ nhất trong lòng mình, hai người rất hào phóng coi Lâm Giản và Lưu Bằng Trình cũng như em trai của mình. Vì vậy Trần Mặc nhiều hơn một cái đuôi em trai, Lâm Đồng Chi cũng có một người bạn cùng phái, hơn nữa cô nhanh chóng biết được chỗ tốt khi có chị em ở nhà trẻ, cô không thích trò chơi cười ngửa đánh giặc trong nhà trẻ, sau khi Trần Mặc và Lưu Bằng Trình trao đổi một buổi tối, tạo ra một ác bá mang ác nô đi bắt em gái nhỏ, chị cả mang theo các chị em khác ra sức đi đoạt lại đồ chơi. Dĩ nhiên, ở trong trò chơi này Trần Mặc là một người đẹp rất uy phong không chịu nhường người khác làm chị cả, mà Lâm Đồng Chi ở trong trò chơi này vĩnh viễn chỉ là em gái nhỏ. Không cần bài binh bố trận, không cần đánh nhau, chỉ cần khi đang bị cướp thê thảm kêu một tiếng "Chị cả, cứu mạng." Sau đó liền thuận nước đẩy thuyền hoặc là bị bọn cướp bắt đi, sau đó liền trốn ở dưới gốc cây hoặc trong góc tường nhìn hai bên bởi vì mình mà đánh nhau. Hơn nữa cô phát hiện mình càng ngày càng thích cái thân phận cao quý xinh đẹp mảnh mai trong trò chơi này, rất nhiều năm sau, đối với thân phận phù phiếm này trên trái đất có một từ dùng để hình dung: Bình hoa.

(bài binh bố trận: Bố trí lực lượng thành hàng ngũ để sẵn sàng chiến đấu)

Thời gian nghỉ đông, nhà trẻ phát cho mỗi bạn nhỏ một túi đồ ăn vặt lớn và một quyển sách thiếu nhi. Lâm Đồng Chi biết rất ít chữ, cầm sách thiếu nhi xem tranh vẽ trong sách hai lần xong liền đem sự chú ý chuyển đến túi đồ ăn vặt. Khi tan học, cô đang vui vẻ lấy một cái bánh quai chèo từ trong túi đồ ăn vặt ra ăn, lại thấy Trần Mặc chau mày u dột lôi kéo Lưu Bằng Trình đến một góc nói nhỏ, cô vội vàng cầm lên đồ của mình đưa tới, "Trần Mặc cậu muốn ăn bánh quai chèo hay là kẹo đại bạch thỏ?" Trần Mặc lại giống như không nghe thấy, lôi kéo góc áo của Lưu Bằng Trình thân mình uốn éo như bánh quai chèo vậy, "Mình và cậu đổi sách đi, quyển Tịch Phương Bình của mình không đẹp chút nào." Bình thường Lưu Bằng Trình vẫn luôn nghe lời Trần Mặc nhưng lần này lại nhủ lòng mảy nói, "Nhưng mình cũng không thích Tịch Phương Bình, mình thích quyển Dương gia tướng."

Đối thoại của hai người kia hoàn toàn vượt ra khỏi phạm vi hiểu biết của Lâm Đồng Chi, thật kỳ quái, rõ ràng là mấy người vẫn luôn ở cùng một chỗ với nhau mỗi ngày, tại sao sau khi Trần Mặc nghe được Dương gia tướng ba chữ lập tức lộ ra vẻ mặt thêm thường hơn nữa kéo vạt áo Lưu Bằng Trình lắc

càng lợi hại, tuy nhiên khi Lâm Đồng Chi nghe xong lại cảm thấy giống như đang nghe Thiên Thư, nhưng dù sao cũng hiểu được hành động của hai người bạn này có liên quan tới quyền sách kia, vì vậy cô vội cầm cuốn sách thiếu nhi của mình đưa tới, "Trần Mặc, cậu muốn quyền sách này không?"

(Thiên thư: Sách hoặc thư do thần tiên trên trời viết ra)

Quả nhiên Trần Mặc lập tức dời đi sự chú ý, đoạt lấy sách trên tay cô xem một chút, lại chỉ vào chữ trong sách hỏi, "Ah, Lư Bằng Trình, đây là thật giả cái gì lệ cái gì?"

Thấy Trần Mặc không bám lấy mình muốn Dương gia tướng, Lư Bằng Trình cầu còn không được. Vội lại gần vừa nhìn vừa trả lời, "Thiệt giả cái gì Lệ Quân đi, chữ ở giữa kia không biết, phải về hỏi ba mới được."

Khoảng thời gian từ nông thôn mới tới, ba mẹ vẫn luôn dạy Lâm Đồng Chi biết chữ, chỉ là cho tới bây giờ cô cũng không cảm thấy biết chữ đọc sách có gì vui, nhưng tại sao các bạn lại thích như vậy? Lâm Đồng Chi nghĩ mãi không ra.

Thời gian trôi qua càng lâu, tính tình của nhóm bạn nhỏ càng lúc càng khác biệt, thế nhưng không hề trở ngại họ tay nắm tay cùng nhau lớn lên, Lâm Đồng Chi càng ngày càng giống một cô công chúa, đáng yêu xinh đẹp, những điểm đã từng giống Trần Mặc không còn sót lại chút gì. Cô sẽ dùng cánh hoa cây báo vũ làm móng tay hồng hồng rất đẹp, sẽ dùng chén sứ trong nhà đựng nước ấm để là phẳng dây cột tóc bằng gấm của mình, chắc chắn Lâm Đồng Chi xinh đẹp hơn Trần Mặc, nhưng cô không có sức lôi cuốn như Trần Mặc, có một năm khi Trần Mặc trầm mê ở một chuyện nào đó, có một thời gian Lư Bằng Trình rất thân cận với cô nhưng lại không cho Trần Mặc đến gần, trong lòng Lâm Đồng Chi lúc ấy vừa khó chịu vừa vui vẻ, cô bé cũng không phải không có tấm lòng thiên sứ nhưng cô rất hâm mộ hoặc nói rõ hơn một chút là ghen tỵ Trần Mặc có người bạn là Lư Bằng Trình, Nhưng mà lúc Trần Mặc bế quan xong trở về, chỉ dùng hai ba chiêu liền có thể cứu vãn mối quan hệ giữa họ. Lâm Đồng Chi rất chán nản, cảm thấy thật sự chán ghét chính mình, nhưng cho dù cô chán ghét cũng không làm cho người ta hận nổi, bởi vì tính cách của cô bình thản, giống như một ly nước ấm, ai cũng uống nhưng không ai chú ý đến. Mà Trần Mặc là một ly nước nóng, có thể ấm áp người cũng có thể làm bỏng người, mặc kệ người khác có thích hay không, khi ở trong đám đông bọn họ đều có thể nhận ra nhau đầu tiên. Cậu bé bình thường hay ở một bên khôi hài thiếu gia tính tình không thể nói lý khi ở trước mặt cô cũng rất hiền mặc cho cô nhào nặn.

(Bé quan: Trong đạo Phật, chỉ tăng nhân ở một mình, chuyên tâm rèn luyện Phật pháp)

Ngày cứ như vậy chậm rãi trôi qua, mặt ngoài Trần Mặc phản kháng mãnh liệt với Lâm Đồng Chi, nhưng trong lòng lại thuận theo, an phận trở thành hai thái cực. Lúc đầu cô cũng cho là hai người có thể cả đời cứ như vậy vừa là bạn bè vừa là đối thủ cho đến khi cô biết tin ba muốn chuyển công tác. Mãi cho đến trước ngày Lâm Đồng Chi dọn nhà, cô cũng không nói cho Trần Mặc biết, nếu sự thật không thể thay đổi, nói cho Trần Mặc thì có ích lợi gì? Để cho cậu ấy biết trước sẽ càng đau lòng? Cô gặp qua lúc Lư Bằng Trình chuyển đi Trần Mặc rất đau lòng, cô không muốn lại tận mắt thấy một lần, sau này cô thường nghĩ mình so với Trần Mặc càng tàn nhẫn, một đứa bé lại có tư tưởng như vậy, ngày đó cô bình tĩnh nhìn Trần Mặc làm xong bài tập ở nhà, nhìn Trần Mặc dọn dẹp cặp sách vui vẻ nhảy nhót về nhà, lúc đi vẫn không quên quay đầu lại nhắc nhở cô, "Minh nghe nói ngày mai có thể sẽ kiểm tra ngữ văn, cậu có muốn xem lại sách một chút không?" Cô cười gật đầu, nhìn cô bé kia nhảy lên ở trong gió đêm, đứng đưa, không hề có dáng vẻ con gái, trong miệng nói "Gặp lại, gặp lại, " trong lòng cũng không ngừng nói, "Gặp lại, hẹn gặp lại."

Bạn đang đọc truyện *Về Nền Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Rất nhiều năm đã qua, không biết thế nào, mỗi khi có chuyện quan trọng sắp phát sinh, Lâm Đồng Chi sẽ lại vô tình nhớ tới từng cảnh tượng ngày xưa. Cho nên hôm nay khi Lâm Giản đẩy cửa phòng của cô ra tiến vào, thấy một thiếu nữ đang chống má trầm tư.

Lâm Giản về mặt cột nhà đi tới cắt đứt dòng suy nghĩ của cô, "Này, này, chị cũng sắp khai giảng rồi, nghỉ xong muốn học khoa văn học hay khoa tự nhiên chưa?"

Thân hình Lâm Đồng Chi không nhúc nhích, chỉ có nét mặt càng trở nên ưu sầu hơn một chút, "Lúc ăn cơm em cũng không phải là không nghe thấy lời nói của ba mẹ, thấy không, nơi này của chị, nơi này, nơi này, những sợi tóc này chính là do vừa rồi buồn lo mà bạc trắng."

Qua hết nghỉ hè năm nay Lâm Đồng Chi sẽ vào cấp ba, còn việc cô rốt cuộc học văn hay học tự nhiên, trên bàn cơm cả nhà chia làm hai phe hai bên giằng co. Ba nói, học giỏi toán lý hóa, đi đến đâu cũng không sợ. Lại nói ba chính là người từng học khoa văn, chẳng lẽ còn không có nể mặt khổ khi học tự nhiên sao? Mà mẹ kiên trì con gái nên học khoa văn về sau vô luận là đi làm hoặc tìm người yêu cũng dễ dàng chút. Mà thầy giáo Dương chủ nhiệm lớp của Lâm Đồng Chi lại đề nghị, xét thành tích học tập của Lâm Đồng Chi hai năm vừa rồi, tất cả thành tích của từng môn học đều cho thấy, cô nên thi vào khoa văn như vậy cơ hội sẽ lớn hơn một chút. Theo người Trung quốc, việc quyết định tiền đồ tương lai thì bản thân người trong cuộc không có quyền phát ngôn, giống như anh họ của Lâm Đồng Chi vẫn muốn học thanh nhạc, nhưng không may thành tích của anh ấy không được tốt lắm, vì vậy lúc thi tốt nghiệp trung học ba mẹ kiên quyết không để cho anh ấy đăng kí khoa thanh nhạc, cũng tuyên bố "Chúng ta không thể nhìn con phá hủy tiền đồ của mình." Người con trai kia cố gắng, "Ba mẹ cũng không phải thần tiên, làm sao biết con nhất định sẽ phá hủy tiền đồ của mình?" ba mẹ trả lời, "Chờ khi con phá hủy rồi sẽ không kịp nữa!" Tham khảo từ lý thuyết trên sẽ thấy đây có thể là một nghịch lý, nhưng đơn giản là, ông trời vĩnh viễn sẽ không cho anh ấy một cơ hội để nghiệm chứng quan điểm của ba mẹ là đúng hay sai. Cho nên đối với người trong cuộc mà nói, đây cũng là một loại lựa chọn tàn khốc.

Đĩ nhiên Lâm Đồng Chi không khó lựa chọn như vậy, nhưng cô cũng kẹt giữa ý kiến của hai người lớn trong nhà không biết nên theo ai, trong một đêm, cũng thực sự là sầu trắng vại cộng tóc dài. Trong hoàn cảnh như vậy, đêm trước khi đăng kí phân khoa, Lâm Đồng Chi mơ, nằm mơ thấy cô đi khoa văn báo danh, vừa vào lớp, đập vào mặt là sự ồn ào làm cho cô có cảm giác giống vào một chợ ở nông thôn, mà đám bạn học không rõ mặt mũi, chỗ thì châu đầu ghé tai nói chuyện, chỗ thì vài người đang thi đấu với nhau, còn có chỗ có một vài tên con trai đường hoàng gác chân lên bàn học. Như thế đủ loại, làm cho hôm sau Lâm Đồng Chi dứt khoát bước vào khoa tự nhiên báo danh.

Qua hai ngày, liền chính thức đi học, Lâm Đồng Chi lon ton chạy đến trước bảng thông báo xem lớp và giáo viên của mình. Khi cô tìm được tên của mình cũng nhìn thấy tên lớp và tên chủ nhiệm lớp, không khỏi hít vào một ngụm lãnh khí. Chủ nhiệm mới của cô họ Trương tên Hồng, giáo viên môn vật lý, nữ, tuổi tác không rõ, có thể ở trong khoảng từ thanh niên đến trung niên. Mà theo các học sinh của tất cả 15 lớp thì cô ta nổi tiếng không phải vì năng lực dạy học, mà là sự khắt khe của cô ta. Nhân vật truyện kỳ như vậy, tại sao cô lại được xếp vào lớp cô ta? Lâm Đồng Chi cười khổ, lúc cô lựa chọn khoa tự nhiên vốn còn có lý do riêng, cô luyện tiếc thầy giáo Dương, người luôn âm thầm gọi cô lại cho cô lời khuyên "Lâm Đồng Chi, tính cách của em cần coi mở một chút, nếu không tương lai vào xã hội nhất định sẽ thua thiệt." Ông là một giáo viên hiền lành dịu dàng, sớm biết cô sẽ bị tách ra, lúc trước cô nhất định phải đi khoa văn báo danh.

Cấp ba tổng cộng có 15 lớp, phân khoa xong, khoa tự nhiên 11 lớp, khoa văn 4 lớp. Cứ như vậy, có lớp cơ bản là giữ nguyên quân số, như lớp vật lý, có lớp là sắp xếp lại hoàn toàn, như lớp văn bốn; mà có lớp, bởi vì học sinh đi quá nhiều, lại lấy người từ các lớp khác thay vào, như lớp 8 của Lâm Đồng Chi.

Thấy lớp học có rất nhiều học sinh mới, chắc giáo viên nhất thời cũng không biết rõ tình hình của từng học sinh, cho nên khi Lâm Đồng Chi vào lớp cũng không thấy số lớp giống như trên bảng đen ghi bên ngoài. Học sinh trong lớp tạm thời tự do phân nhóm, tự do 'chiếm núi làm vua'. Lâm Đồng Chi xem chia lớp xong ừ rừ cúi đầu đi tới ký túc xá tìm phòng của mình mới bỏ đồ ra rồi trở lại lớp học, chỗ ngồi phía trên đã đầy người, cô chỉ có thể chấp nhận thờ dài, đi xuống chỗ ngồi ở bàn thứ ba từ dưới lên gần của sổ ngồi xuống.

Tất cả lớp học ồn ào giống một cái chợ, giáo viên chậm chạp chưa đến, mọi người tùm năm tùm ba tất cả đều bận rộn giới thiệu người khác và tự giới thiệu mình. Còn có một số người khác đang vội đọc sách, cầm sách ngồi ở bàn học. Trong lớp tiếng bàn bị kéo ra kêu "cách cách." Lâm Đồng Chi đột nhiên phát hiện, cảnh tượng trước mắt và giấc mơ mấy ngày trước của mình gần giống nhau, nói cách khác, cô bị giấc mơ của chính mình hưng hăng chơi một vở, mẹ nó.

Cô bắt đầu đi theo trào lưu, kéo bàn học ra, đem sách xếp vào bàn.

Lúc này, cô đột nhiên nghe được bên cạnh có người đang gọi tên của cô, "Lâm Đồng Chi, sao cậu cũng đến lớp này? Mình và cậu ngồi cùng bàn có được không?" Cô nghe vậy ngẩng đầu, là Lý Ngọc Hi, một người cùng phòng ở chung với cô hai năm, rất hòa thuận vui vẻ. Nơi đất khách gặp lại bạn cũ, Lâm Đồng Chi rất vui, cô vội dừng công việc trong tay lại, trả lời, "À, được, cậu muốn ngồi bên ngoài hay ngồi bên trong? Muốn ngồi bên trong mình liền dời ra ngoài."

Lý Ngọc Hi chẳng để ý ném túi sách lên trên bàn, "Cậu đã cất sách xong rồi, còn phiền phức như vậy làm gì? Với lại, ngồi chỗ này dù sao mấy ngày nữa cũng sẽ đổi." Khóe mắt cô quét đến một mép váy hoa hồng lớn màu vàng từ trước cửa đi vào lớp học, vội ngồi xuống giờ ngón trở lên môi, ra dấu cho Lâm Đồng Chi chớ có lên tiếng.

Sau đó, Lâm Đồng Chi lập tức được kiến thức cái gọi là mưa to gió lớn. Cô Trương thót tha đi vào, nhưng trên mặt lại là nghiêm khắc lạnh lùng, cô giáo vào lớp, chuyện đầu tiên cô làm chính là mở giáo án trong tay ra, đi xuống bàn đầu gỗ lên đầu bạn nam đang quay xuống nói chuyện với hai bạn nữ bàn dưới một cái. Chỉ nghe "Bốp" một tiếng, bạn nam kia "Ồi" một tiếng kêu đau, quay đầu lại nhìn thấy cô giáo, lập tức ngồi thẳng không nói. Sau đó cô giáo đi lên bực giảng đứng lại, nói với cả lớp, "Các bạn nghe rõ đây, lớp chúng ta không phải chỗ để các bạn đến liếc mắt đưa tình hay lười biếng, trong lớp còn có những bạn khác nữa, bản thân không muốn học cũng được, nhưng đừng làm ảnh hưởng đến những bạn muốn học." Tuy đang nói với cả lớp, nhưng ánh mắt lại vẫn không rời đi xung quanh chỗ bạn nam kia, mãi cho đến khi mọi người cúi đầu nhận lỗi, giáo viên lại nhìn xung quanh lớp một vòng, ánh mắt lướt qua, Lâm Đồng Chi thấy lạnh sống lưng, như một phản xạ có điều kiện cúi thấp đầu xuống. Cả lớp nhất thời cảm như hén, ngay cả tiếng kim rơi trên mặt đất đều nghe thấy.

Cô Trương lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, tiếp tục nói, "Những học sinh mới, bây giờ cứ ngồi như vậy, chờ thi khảo sát xong sẽ xếp lại chỗ ngồi."

Những lời này là một tin tốt với Lâm Đồng Chi, cô và Lý Ngọc Hi trao đổi ánh mắt vui mừng. Sau đó vênh tai lên tiếp tục nghe cô Trương nói, "Kế tiếp là việc chọn cán bộ lớp, lớp trưởng Văn Từ, bí thư đoàn Hứa Tĩnh Hùng, lớp phó học tập Cố Duy Bình."

Những người được gọi tên đều là những nhân vật nổi tiếng, Lâm Đồng Chi le lưỡi, xem ra lớp này có không ít học sinh giỏi, đợi chút, Cố Duy Bình! Cô ngẩng đầu lên, thấy trong lớp đang bàn tán xôn xao, có rất nhiều bạn nữ cũng giống Lâm Đồng Chi đang nhìn xung quanh.

Lúc này, một giọng nói rất thành khẩn ở phía trước Lâm Đồng Chi vang lên, "Cô Trương, em chưa có kinh nghiệm làm cán bộ lớp, xin cô suy nghĩ lại."

Trong lớp càng thêm yên tĩnh, chắc cái này gọi là yên tĩnh trước cơn bão, đầu của Lâm Đồng Chi càng cúi thấp hơn, sợ giáo viên giận chó đánh mèo lại trâu bò đánh nhau ruồi muỗi chết, nhưng lát sau, lại nghe được giọng nói của cô Trương như không có chuyện gì xảy ra, "Lớp phó học tập Tề Giai, ủy viên tuyên truyền."

Một cuộc tai họa sắp đến lại biến mất như vậy, Lâm Đồng Chi và Lý Ngọc Hi ở dưới bàn liếc mắt nhìn nhau, hai người le lưỡi một cái, lại không hện mà cùng nhau giương mắt lên nhìn phía trước. Bạn nam kia vóc người khá cao, ngồi rất ngay ngắn, hai cô gái bốn con mắt quét tới quét lui, cũng chỉ có thể nhìn thấy một bóng lưng không kiêu ngạo không tự ti ngồi ngay ngắn..

Bạn đang đọc truyện *Về Nền Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 4

Cố Duy Bình là thần thánh phương nào? Ngay cả người kiến thức nông cạn như Lâm Đồng Chi cũng biết khóa họ có một người tài được nhận giải thưởng khoa học tự nhiên đến đầu tay. Thực ra, trường học của cô chưa bao giờ thiếu người tài nhưng mà nhân vật truyền kì như cậu ta thì quả là trăm năm khó gặp. Kể ra một truyền thuyết như sau: Người tài này học lệch vô cùng, (tuy rằng điểm các môn thuộc ban tự nhiên thì rất cao nhưng điểm các môn xã hội thì thực sự thấp không nổi nhìn), cho nên trong danh sách 100 người học lực cao nhất trường chưa bao giờ có tên của cậu ta. Cho đến kì thi lớp 11 qua đi, thầy giáo lịch sử cầm kết quả so với bài làm của cậu ta, kết quả so ra cậu ta lại được 61 điểm. Lúc đó thầy giáo mừng rỡ nói: "Đến Cố Duy Bình còn có thể đủ điểm thi nhất định thành tích trường chúng ta năm nay lại đứng đầu thành phố rồi!" Sau đó lời nói của thầy quả thực đã thành sự thật, điểm trung bình môn lịch sử năm đó của trường cô là 98.7 điểm mà điểm trung bình của toàn thành phố là 86.6 điểm.

Có rất nhiều bạn gái có thể nhớ kỹ cái tên này, là theo cái truyền thuyết kia có liên quan, truyền thuyết về Cố Duy Bình kể rằng, trong phòng ngủ của một bạn nữ nào đó trong lớp, vào ngày thứ tư một bạn nữ có ba mẹ đến đưa đồ ăn, nhân tiện mang đến tám quả táo cũng nói rõ tám quả táo kia là cho các bạn cùng phòng. Ba mẹ vừa đi khỏi, táo lập tức bị tranh giành hết sạch. Lúc ấy còn có một bạn nữ ra ngoài làm việc, sau khi về phát hiện táo của mình bị người lấy mất, mà những người khác đều không thừa nhận. Cô gái này dưới sự tức giận, nguyên rủa một câu, "Người nào lấy táo của mình, đời này cũng đừng nghĩ được Cố Duy Bình thích." Mọi người trong phòng con chưa nói, thì bị giáo viên Lý đi qua nghe được, giáo viên Lý nhủ lòng mảy phê bình hành vi không đúng của người đã lấy một chút, ngược lại hàm ý nói, "Một quả táo mà thôi, người kia lại nguyên rủa ác như vậy?"

Một nhân vật truyền kỳ như vậy, hào quang rực rỡ tỏa ra bốn phía, khi Lâm Đồng Chi nghe được cái tên này, chỉ cảm thấy rất ngưỡng mộ, trong lòng cô, người này tồn tại giống như một vị thần, theo cách nói của những người lớn tuổi chính là thần tiên hạ phàm lịch kiếp mà đến, lúc này nghe tin thần phạt lại ở trước mặt người phạm, là sự thật, đây là cờ nào tam sinh hữu hạnh!

(Tam sinh hữu hạnh: phúc đức ba đời)

Theo tiến độ dạy học của trường, tất cả khóa mới của lớp 11 đều đã học xong, lúc khai giảng cũng thông báo yêu cầu mọi người chuẩn bị tài liệu, cho nên sáng nay sau khi báo danh xong còn lại hai tiết về cơ bản cũng không nói thêm cái gì thì chuông tan học đã vang lên. Lâm Đồng Chi cẩn thận ghi chép xong rồi về phòng lấy khay đi mua cơm, cả phòng truyền đi đây rầy các loại tin đồn mà bầu không khí đặc biệt khẩn trương. Chờ Lâm Đồng Chi mua cơm xong trở về phòng, bầu không khí đã trở lên đặc biệt nóng, đang nói về các học sinh trong lớp của giáo viên Tường chạy mất dép như thế nào, dùng hết mảnh khoé đoạt mấy học sinh giỏi như Cố Duy Bình tới lớp mình như thế nào. Lúc này nếu như có giáo viên hoặc ba mẹ ở bên cạnh nghe, nhất định sẽ rất ngạc nhiên vì những đứa bé không hiểu chuyện trong mắt họ lại có thể có năng lực phân tích và những lời nói sắc bén nhìn ra trọng điểm mâu thuẫn như vậy.

Cho dù đi tới sao hóa, cũng sẽ không thiếu người biết được tin tức. Lại đừng nói là một gian phòng nhỏ nhỏ như vậy? Lâm Đồng Chi xem mọi người thảo luận sôi nổi như vậy, không nhịn được cũng tham gia vào, nói ra một vấn đề, "Còn Giang Thượng Vân? Cậu ấy không phải học sinh mà cô Tường tự hào nhất sao? Sao cậu ấy cũng đi?"

Người kia cười nhạo, "Cái gì mà học sinh tự hào nhất? Lần trước đại học Z tới chọn học sinh, người ta nhìn trúng Giang Thượng Vân, bản thân Giang Thượng Vân cũng muốn đi, cô Tường lại kiên trì không muốn, cố gắng giới thiệu Liễu Tinh, nói Giang Thượng Vân là người tài ở hai trường Thanh Hoa và Bắc Đại, đi đại học Z rất lãng phí, nói được dễ nghe, thật ra thì còn không phải là bởi vì ba mẹ của Giang Thượng Vân đều là công nhân bình thường mà trong nhà Liễu Tinh lại có tiền. Còn không phải nghĩ muốn đuổi Giang Thượng Vân đi, chẳng qua Giang Thượng Vân nói, nếu không thể rời khỏi lớp này thì kiên quyết yêu cầu chuyển trường, cô Tường lại tính đưa Cố Duy Bình vào chúng ta, thế này mới không âm ỉ nữa."

Lâm Đồng Chi không nói gì cũng không muốn nghe tiếp nữa, tại sao lại có một giáo viên như vậy? Suy nghĩ một chút chính mình vẫn còn phải vượt qua một năm quan trọng nhất ở trên tay cô ta là cô lại có chút nản chí. Cũng không muốn lại nghe tiếp, cô vội vã ăn cơm xong rửa bát liền gọi Lý Ngọc Hi cùng cầm bát đi về phía lớp học. Không cần giáo viên nói cô cũng biết cấp ba là như thế nào, mà Thành tích của Lâm Đồng Chi ngang nhau cũng không phải thành tích các môn của cô đều tốt. Cần cù bù thông minh, người thông minh có lẽ cảm thấy những lời này thật sự rất ngốc nghếch, nhưng Lâm Đồng Chi cảm thấy câu nói ngốc nghếch này thích hợp với người ngốc nghếch như cô.

Trong lớp học đã có tốp năm tốp ba học sinh đang đọc sách làm bài, Lâm Đồng Chi lấy sách cơ bản và bài tập trắc nghiệm từ trong ngăn bàn học ra bắt đầu làm bài. Trong lớp rất yên tĩnh, những bạn vào sau đều rất tự giác im lặng đi về chỗ ngồi của mình. Dĩ nhiên, có thể chủ động vào lớp lúc này, mọi người đều muốn đọc sách thật tốt.

Trong lớp càng ngày càng nhiều học sinh, các bạn nữ đều đến đủ hết, lại chỉ có mấy bạn nam đeo kính, Lâm Đồng Chi yên lặng cầm bút làm mấy bài tập, khu nhà của những lớp cấp ba là một tòa nhà độc lập với cái khu nhà cũ khác, nhà cao phòng sâu, phía trước gần hành lang trồng rất nhiều hoa lan, phía sau gần cửa sổ là cây Thủy Sâm, cây Phượng Vĩ, cây Trúc, ba loại cây này đều xanh tươi um tùm, có cảnh lá rậm rạp xanh biếc. Cả khu nhà rất có phong cách cổ xưa, cho dù giữa hè ngồi ở trong lớp, cũng sẽ không cảm thấy nóng bức không chịu nổi. Chỉ là từ trước Lâm Đồng Chi là người có thói quen ngủ trưa, những đề bài khô khan như vậy, còn có tiếng ve đập chồn ở bên ngoài, tiếng quạt máy vù vù chuyển động trên đỉnh đầu, bỗng dưng làm cho cô cảm thấy một môi uể oải. Cô ngẩng đầu lên, hoạt động cổ một chút, nhìn về phía xa bên ngoài cửa sổ, chỉ nhìn thấy dưới sân thể dục xa xa có mấy bóng người mờ nhạt đang cười đùa, nhìn một lúc, ánh mắt rõ hơn một chút, những bóng người kia từ từ trở nên rõ ràng, lúc này cô mới cúi đầu một lần nữa nhìn sách tiếp tục làm bài tập.

Chưa được năm phút đồng hồ, một trận tiếng cười và những tiếng bước chân dồn dập cách lớp học càng ngày càng gần, lúc này Lâm Đồng Chi mới biết, đầu phải mất mình tốt hơn, là vì những người đó đang đi về phía này cho nên cô mới nhìn thấy rõ hơn, bất giác cô lại thấy buồn cười.

Đề bài này thật sự làm không được, cô và Lý Ngọc Hi nhìn nhau một cái, rất ấn ý cùng nhau quay đầu nhìn ra cửa lớp, trong lớp thoáng chốc có một đám con trai mồ hôi nhễ nhại đi vào, một giầy chơi bóng nước áo, trên tay một người ở giữa vẫn còn ôm một quả bóng rổ. Một người cầm đầu ở trong lớp nhanh chóng nhìn một vòng, lập tức đi thẳng tới bên cạnh lớp phó đời sống Tạ Miêu, đưa tay gõ một cái vào bàn, "Này, cái chìa khóa tủ TV ở chỗ cậu phải không?"

Lâm Đồng Chi ở xa nhìn tên con trai kia, vóc dáng hơi cao, nhưng bởi vì dáng người cân đối, có vẻ hết sức cao lớn, chắc vì thường xuyên chơi bóng, thân thể rất rắn chắc, làn da màu nâu đậm, nhưng lại cho người ta có cảm giác rất sạch sẽ, giữa lông mày thần thái phần khôi, cùng mấy bạn nam đeo kính đang ngồi trong lớp kia đúng là rất khác nhau.

Tạ Miêu đang nhiều lần vẽ nháp trên giấy thi bị cắt ngang ý nghĩ, tự nhiên không vui, cô cũng không ngẩng đầu lên hỏi, "Ổ khóa của mình, muốn làm gì?"

Những tên con trai này ngược lại không so đo với cậu ấy, khi nghe được cái chìa khóa ở trên người cậu ấy liền nôn nóng, ồn ào nói, "Lấy ra lấy ra, hôm nay có trận bóng, một rưỡi bắt đầu, bọn mình chờ không được."

Tạ Miêu lạnh lùng nói, "Không được, trong lớp còn nhiều bạn đang học như vậy, các cậu không thể vì xem trận bóng mà làm ảnh hưởng đến người khác học tập, các cậu cũng quá ích kỷ rồi."

Trong lớp liền ồn ào, không có mấy người có thể chuyên tâm học nữa, các bạn nữ tự nhiên lớn tiếng ủng hộ Tạ Miêu, nhưng dù sao cũng là lớp khoa học tự nhiên, nhân số con gái liền yếu thế hơn, mặc dù bình thường cãi nhau đấu võ mồm với con trai cũng sẽ không bị thua, nhưng không biết tại sao, đối với nhóm con trai này, những giọng nói mỏng manh yếu ớt kia thật sự giống như đang làm nũng mà không phải đang kháng nghị.

Người nọ đôi mắt hoa đào khẽ chớp, rất xin lỗi mà hướng mọi người cười nhẹ một tiếng, để lộ hàm răng trắng, trong lớp những tiếng kháng nghị vốn không lớn lập tức im lặng, cậu ấy cúi đầu nhìn một chút đề bài mà Tạ Miêu đã làm khá lâu, lẩm bẩm nói, "Ai, vẽ sai rồi, đề này một trăm năm nữa cũng đừng nghĩ làm được."

Tạ Miêu nghe vậy lập tức ngẩng đầu, vừa lúc chống lại tầm mắt của cậu ấy, chẳng biết tại sao, trên mặt cô lại đỏ lên, lúc này mới chưa nói, "Nếu giỏi giống như Cố Duy Bình cậu, mình còn ngồi ở chỗ này sao?"

Cố Duy Bình rất thông minh không nói tiếp, chỉ là rất tự nhiên cúi người lấy bút từ trong tay cậu ấy, vẽ một chút liền ra đáp án chính xác, lại kiên nhẫn giải thích cho cậu ấy những điểm chính của đề bài.

Cuối cùng Tạ Miêu lấy chìa khóa ra đưa cho cậu ấy, cậu ấy nhanh chóng mở ti vi lên, các bạn nam hoan hô một tiếng, ngay sau đó yên tĩnh lại, trên màn hình phát ra tiếng còi mở đầu trận đấu.

Bạn đang đọc truyện *Vẽ Nên Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Chương 5

Lâm Đồng Chi say sưa xem xong màn kịch vui này, ngược lại không buồn ngủ nữa, thì ra đây chính là Cố Duy Bình tiếng tăm lừng lẫy, Cô đã gặp không ít trai đẹp, nghĩ đến, mặt mũi của Văn Đào tuyệt đối so với cậu ấy mạnh chút, nhưng vô luận là Văn Đào quý phái Thanh cao hay Lưu Bằng Trình chừng chạc thân thiện, khi đi ra đều là hình tượng ông cụ non, bản về sức quyến rũ, cũng là thua xa không kịp Cố Duy Bình, người này trời sinh ba phần tà khí chính là người phong lưu rồi. Cô vừa nghĩ, vừa tiếp tục vui đùa trở lại trong sách vở ở trên bàn.

Buổi sáng cô Tường nói mang theo sách bắt đầu học tập, đối mặt với thứ chính mình một năm không có chạm qua, nhìn qua mấy hình vẽ toán học vừa xa lạ lại quen thuộc, mấy đề bài trước mặt cô còn có chút ấn tượng, vì vậy cô trả lời, đến đề số 5 lại có chút khó khăn, cô nửa đoán nửa mơ hồ chọn một đáp án, kết quả may mắn đoán đúng rồi. Vì vậy thận trọng làm tiếp đề số 6, lại đúng với câu nói kia "Sợ điều gì sẽ gặp điều đó" cô tính hai lần, lại ra hai đáp án khác nhau, nhưng không có đáp án nào trùng với bốn đáp án ở trong đề bài này cả.

Cô có chút lo lắng, có chút sợ. Cái này chỉ mới bắt đầu huấn luyện cơ bản cho các bộ phận căn bản mà thôi, mà vừa bắt đầu, dường như cô đã quên mất hơn phân nửa kiến thức cơ bản, các đề bài tiếp theo sao có thể làm được?

Cô không dám làm những bài bên dưới, tâm lý có chút lo lắng, mở sách giáo khoa ra từ bắt đầu ôn lại bài tập từ chương 1, vừa làm bài tập phía sau sách giáo khoa, cô chăm chú nhìn, một ít bài tập cũng toàn bộ trả lời, nhưng khi cô quay lại làm tiếp luyện tập cơ bản chương 1 thì vẫn cảm thấy rất khó. Hơn nữa đáp án cô làm ra chỉ đúng sáu bảy phần trăm, còn có một điểm rất quan trọng, cô chỉ mới trả lời hết một chương này thôi, trong sân trường tiếng chuông đã vang lên, Lâm Đồng Chi còn lâu mới đạt được kế hoạch học tập cô vạch ra.

Sau khi tiếng chuông vang lên, trong lớp học từ từ náo nhiệt lên, Lâm Đồng Chi đẩy Lý Ngọc Hi ở bên cạnh một cái, mở miệng hỏi, "Cậu sao vậy?"

Lý Ngọc Hi cũng không lập tức nói chuyện, hơi nhú lông mày cùng vẻ mặt khó có thể mở miệng.

Lâm Đồng Chi thờ dài, kéo bàn ra, tìm sách vở mà buổi chiều muốn dùng. Đột nhiên nghe được có người gõ một cái lên bàn của cô, "Éc, bạn học, phiền toái di chuyển cái bàn một chút, để cho mình đi vào."

Cô biết rõ là ai, nhưng vẫn không nhịn được ngẩng đầu nhìn người có gương mặt đẹp trai làm cho người ta nhìn có cảm giác vui vẻ thoải mái kia, lúc này mới ừ một tiếng, xê dịch chỗ ngồi về phía sau, rồi kéo bàn học xuống, sau khi người kia vào chỗ ngồi, rất có lễ phép cười với cô, nói hai chữ "Cám ơn".

Lâm Đồng Chi đang định mỉm cười một cái cho rằng đáp lại, ánh mắt lơ đãng ở trong lớp quét qua, lại phát hiện trong lớp có mấy đôi mắt kín đáo đang chú ý góc này. Cô liền nghiêm mặt vội vã gạt đầu coi như nghe được những lời này.

Trong lòng cô âm thầm buồn cười, quả nhiên là trong núi không có cọp, con khỉ xưng bá vương, nếu như là Văn Đào ngồi ở chỗ này, nghĩ đến việc ngày thường rất ít thấy người trai đẹp, cô lập tức nghĩ tới một người giống như một cô bé đen đúa gầy gò thích cười thích quậy, trong lòng bất giác có một chút ngọt ngào, cô nhìn ra ngoài cửa sổ, dường như xuyên qua tầng tầng chướng ngại nhìn thấy được cô bé kia, khoe miệng bất giác hiện ra một nụ cười yếu ớt. Sau đó trong lớp đột nhiên yên tĩnh lại, một lát sau, có một giọng nói, "Stand up", cô nghe vậy nhanh chóng phục hồi tinh thần lại, đứng dậy cùng những người khác đồng thanh hô, "Good afternoon, Mr. He"

Lúc nghỉ giữa giờ, Lâm Đồng Chi mới biết cảm giác làm người hàng xóm của nhân vật truyền kỳ, buổi trưa cô không ngủ, trong lúc nghỉ giữa giờ tất nhiên muốn gục xuống bàn chợp mắt, bốn phía lại giống như tự động tạo thành một vòng xoáy âm thanh, làm cho cô không còn buồn ngủ nữa. Thật sự là rắc rối không chịu nổi, đi ngủ cũng là hy vọng xa vời. Cô và Lý Ngọc Hi liếc mắt nhìn nhau, không hẹn mà cùng đứng dậy, ra cửa hóng mát.

Trên hành lang cũng là một đồng người, các bạn gái tập nườm nượp ba xúm lại một chỗ đơn giản là để buôn chuyện, vậy người này đẹp, một cửa hàng ngoài kia có kẹp tóc tính xạo, Lý Ngọc Hi vừa ngáp vừa bĩu môi gọi Lâm Đồng Chi nhìn trong lớp, bên cạnh chỗ ngồi của bọn cô càng lúc càng đông, một đám con trai đáng ghét vây thành một đoàn cười cợt, mặt mày hớn hờ thảo luận trận bóng vừa xem, nói xong lại có hai tên con trai đi tới đặt móng ngồi ở trên bàn học của cô. Lâm Đồng Chi than thở trong lòng một tiếng, việc này khi nào mới kết thúc, cô làm sao mới có thể được yên tĩnh đây?

Cùng nhân vật truyền kỳ làm hàng xóm quả thực là không có lợi. Ba ngày hai bữa cứ như vậy đi xuống, Lý Ngọc Hi tự nhiên sẽ không có cái gì tốt sắc mặt, cố tình bọn con trai này học rất giỏi và chỗ nào cũng có, một người cũng đặc tội không nổi. Cô chỉ có thể tức giận nói, "Bọn mình nhường nhịn mãi, đám con trai đáng ghét kia còn thật sự cho rằng đó là chỗ dành riêng cho bọn họ, giờ học hôm nay mình đi ra muộn một chút, mọi người liền liếc mắt nhìn mình như đang trách móc, con bà nó, tại sao? Ngày mai đánh chết cô cũng không đi ra."

Lâm Đồng Chi cũng không khuyên cậu ấy, chỉ thờ đầu ra ngoài hành lang ngửi mùi hoa Ngọc Lan trong không khí, nói, "Cậu cũng ngửi thử một chút, hoa này thật sự rất thơm." Nhìn Lý Ngọc Hi hình như vẫn còn rất tức giận, lúc này cô mới mỉm cười ra hiệu cho Lý Ngọc Hi nhìn xem các bạn nam trong lớp thỉnh thoảng có một hai bạn nữ chống má ngồi nghe được hết sức chăm chú, "Bọn mình ở trong lớp ngồi lâu như vậy ra ngoài hóng mát một chút ngửi mùi hoa cũng là rất tốt, nếu không cậu thật sự sẽ biến thành như vậy?"

Lý Ngọc Hi nghe vậy chán nản, qua một lúc rồi lại tự giấu cười rộ lên, "Cũng đúng, những người ngồi ở bên trong nói thứ mình không muốn nghe mình có thể ra khỏi chỗ ngồi, 80% chỉ biết nói mình thầm mến Cố Duy Bình mới là thật."

Ở trong lòng Lâm Đồng Chi, nghỉ giữa giờ không thể ở trong lớp nằm nghỉ ngơi một chút mà phải chạy ra hành lang giết thời gian quả thật không phải việc gì lớn, cô chỉ lo lắng một việc, đó cũng là việc mà chủ yếu tất cả các bạn học sinh đang lo lắng: đó là việc học.

Sau khi đăng ký vào khoa tự nhiên, Lâm Đồng Chi đã từng có ý chí rất cao, tự cho là bỏ rơi những môn phí thời gian như chính trị, lịch sử, để thời gian cho việc học tương đối thoải mái, như vậy, còn lại mấy môn trước kia, nói kém nhưng cũng không tính là quá kém lại có thể nâng cao bài tập. Nhưng, đến bây giờ cô mới phát hiện, cô không có môn nào là nổi trội để có khả năng xem nhẹ được, tất cả các môn đều cần thời gian, ngữ văn, Anh ngữ cần thời gian học thuộc lòng, toán lý hóa cần thời gian để làm bài tập. Hơn nữa thậm chí chính là, cần thời gian cho môn lịch sử, về cơ bản môn chính trị là có thể lập tức nhìn ra hiệu quả, mà tốn nhiều thời gian nhất ở bài tập của mấy môn toán, lý, hóa này, mức độ khó khăn và kết quả lại thường kém xa.

Lần này cô bắt đầu ôn tập lại từ đầu thời gian cũng không lâu, nhưng cô đã phát hiện những thứ đã từng học hai năm trước ngoại trừ mấy cái công thức, những nội dung chủ yếu đã quên sạch sẽ. Thường vừa nhìn liền hiểu, nhưng khi làm thì lại sai. Cách học tập từ trước đến nay của cô cứng nhắc, cũng không phải cái loại suy một ra ba nhân tài, nội dung đơn giản một chút thì còn được, đề bài mà khó một chút, trong đầu cô liền không biết nên làm như thế nào. Cũng không ai có thể giúp cô, Lý Ngọc Hi ngồi cùng bàn, cũng giống cô, lý hoá giỏi hơn cô một chút, nhưng cũng không giỏi hơn bao nhiêu, ngoại ngữ so với cô kém một chút, chênh lệch cũng không rõ ràng. Gặp phải vấn đề khó khăn, giống nhau đặt bút xuống rồi lại giương mắt nhìn, một đôi chị em giống nhau.

Bạn đang đọc truyện *Về Nền Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Hơn nữa cô còn bị một loại quấy nhiễu khác. Dù sao ngay từ đầu chính là chọn bừa một chỗ ngồi, căn bản không dựa theo cao thấp mập ốm xếp chỗ ngồi, Cố Duy Bình cũng không giống như trong truyền thuyết loại này thiên tài khinh thường ở cùng một chỗ với các bạn học nhận giáo dục giống nhau, mỗi tiết cậu ấy đều rất chú ý nghe giảng, thân thể ngồi thẳng, nói cách khác mỗi lần Lâm Đồng Chi nhìn lên bảng cũng chính là đang nhìn cậu ấy, thân người cao to, chấn tằm mắt của Lâm Đồng Chi.

Trong đầu Lâm Đồng Chi chỉ có một chữ "Nhìn", cố gắng rướn cổ lên tìm khe hở ở giữa hai bạn nam phía trước hoặc mượn vờ của Lý Ngọc Hi sau khi giờ học kết thúc. Nhưng điều này rõ ràng có hại như vậy, rốt cuộc có một ngày, giáo viên lớp toán đang giảng một đề bài hàm số, chính là bài mà tối hôm trước Lâm Đồng Chi đã không hiểu khi chuẩn bị kiến thức cho bài học hôm sau, giáo viên vừa nói vừa viết bảng, Lâm Đồng Chi không thấy được tấm bảng đen, quỳnh lên, không thể nhìn được nữa, giờ tay cầm bút chọc vào lưng người ở bên trên một cái.

Động tác của cô rất nhẹ, nhẹ đến mức Cố Duy Bình căn bản không có cảm giác, chứ đừng nói là phản ứng. Qua chút nữa, giáo viên cũng nhanh nói xong đề kia, cô khẽ cắn răng, cây bút ở trên lưng cậu ấy chọc mạnh hơn.

Người nọ quay đầu lại mở miệng trách móc, trong đôi mắt tất cả đều là thắc mắc, Lâm Đồng Chi nói một cách đơn giản, "Có thể xích ra một chút được không, mình không nhìn thấy bảng."

Ánh mắt cậu ấy rất nhanh từ trên đỉnh đầu của cô quét qua, lập tức hiểu ý của cô, vì vậy rất dứt khoát quay đầu lại. Khi Lâm Đồng Chi lại ngẩng đầu lên, Cố Duy Bình và bạn cùng bàn của cậu ấy đã ngồi cách ra để lộ một cái khe hở rất lớn, đủ để cô xem rõ ràng từng chữ viết trên bảng, hơn nữa tất cả những tiết học sau đó, tầm mắt của cô từ đầu đến cuối vẫn giữ nguyên ở khoảng cách rộng lớn này, đây là thời gian từ khi cô lên cấp ba tới nay, trả qua một tiết học tốt nhất, cô nhanh chóng chớp lấy cây bút, đúng lúc theo kịp lời giảng của giáo viên, hơn nữa nghe hiểu mỗi một câu giảng của giáo viên.

Mãi cho đến lúc giáo viên đi ra khỏi lớp, sự căng thẳng trong đầu cô mới được thả lỏng. Đây là tiết thứ hai, tiết cuối cùng là thời gian thể dục, đợi cô ghi xong chữ cuối cùng, Cố Duy Bình đã sớm cùng một nhóm bạn nam tươi cười khoác vai đi ra ngoài, cũng không đợi cô nói tiếng cảm ơn.

Tâm tình của Lâm Đồng Chi rất tốt, cô chậm chậm đứng dậy, theo dòng người cùng đi đến sân thể dục chỗ lớp mình đang tập chung, trong lớp một đám bạn học đứng xiêu xiêu vẹo vẹo, cô liếc mắt một cái liền thấy Cố Duy Bình—— cậu ấy căn bản không đứng ở trong hàng ngũ mà một người đứng ở phía sau hàng ngũ, cùng học sinh phân công phụ trách kiểm tra đang kê tai nói nhỏ với một cô bé rất thanh tú. Em gái lớp dưới hiền nhiên là người quen của cậu ấy, hai người cười rất sáng lạng, nam đẹp trai nữ xinh gái, thật sự rất đẹp đôi.

Sau đó cô bé kia đột nhiên kinh ngạc chỉ vào quần áo Cố Duy Bình nói gì đó, Lâm Đồng Chi nhìn theo hướng tay cô bé kia chỉ, liếc mắt một cái liền nhìn thấy trên người cậu ấy mặc một cái áo tay ngắn màu trắng xanh đan xen nổi bật, trên áo có một vết bẩn lớn, Cố Duy Bình không để ý nhìn cô bé kia nhún nhún vai, đưa tay ở trên quần áo tùy tiện vỗ hai cái, lại chào một tiếng, lúc này mới đứng về trong hàng ngũ.

Cả thời gian tập thể dục, Lâm Đồng Chi đều suy nghĩ về dấu vết ở trên áo cậu ấy, người chính là như vậy, cậu ấy càng không quan tâm, cô càng cảm thấy băn khoăn. Cho nên việc đầu tiên khi trở lại lớp học chính là nghiêm túc nói, "Thật xin lỗi, làm dơ quần áo của cậu" với Cố Duy Bình.

Cố Duy Bình vội vàng xua tay, "Đâu có, là mình nên nói xin lỗi mới đúng, trước kia mình ngồi phía sau quen, cậu không nói mình căn bản không chú ý tới sau lưng có một cô gái nhỏ đang ngồi." Cậu ấy nghiêm trang nói, nhưng khi nói "Cô gái nhỏ" chữ "Nhỏ" lại lộ ra một chút nụ cười, sau đó ánh mắt cười như không cười từ đỉnh đầu của cô nhìn xuống dây kéo ở cổ áo của chính mình—— đây chính là sự chênh lệch về chiều cao của hai người.

Ngày thường Lâm Đồng Chi kiêng kỵ nhất chính là vóc dáng của mình, bị một câu nói của cậu ấy kích thích đến nỗi hai mắt xám ngắt. Cô hung tợn trừng lại cậu ấy, cậu ấy thấy tình thế không ổn cười ha ha, rất nhanh xoay đầu lại ngồi thẳng lên. Nhưng Lâm Đồng Chi dám cá là, đôi vai người kia đang run run nhất định không phải là đang khóc.

Cô tức giận nghĩ, 5 phút trước còn tưởng rằng người này là một người chính trực, nhưng thì ra là một người xấu đáng đánh đòn, sau đó cô thuận cứ như vậy cầm lấy vở, đập "Bộp" một cái lên lưng cậu ấy, người kia bị đau quay đầu lại, Lâm Đồng Chi đã đem vở lật tới một bài cô không hiểu, một đôi mắt to chớp chớp vô cùng khiêm tốn xin đợi dạy bảo.

Người tuổi trẻ tình bạn rất nhanh có thể thân thiết, có thể so sánh mức độ nhanh chậm với thế giới, có lẽ chỉ có thời gian. Lâm Đồng Chi còn chưa kịp hỏi Cố Duy Bình mấy đề bài, cũng gần tới lúc kiểm tra rồi.

Trường học của bọn họ kiểm tra trong vòng hai ngày là kết thúc, là vào ngày thứ bảy với ngày chủ nhật, ngày thứ nhất ba môn, ngày thứ hai hai môn. Số câu hỏi về hình học và độ khó so với đề thi vào trường cao đẳng đều ngang nhau. Thời gian so với thi vào trường cao đẳng còn gấp hơn một chút, nghe nói làm như vậy có thể rèn luyện phản ứng nhanh nhạy cho học sinh. Sau khi thi xong, rất nhiều học sinh gần như mệt lả. Trường học rốt cuộc mở ra, buổi tối ngày chủ nhật thả học sinh đang ở nội trú trong trường một đêm, không cần phải đến lớp tự học buổi tối. Lý Ngọc Hi nói muốn về nhà một chuyến, đổi mấy bộ quần áo ngủ một giấc. Mẹ Lâm Đồng Chi mới đưa đồ ăn và quần áo tới, còn cô cảm thấy kết quả mình thi cũng không được tốt, không dám cũng không muốn về nhà đối mặt với sự quan tâm tha thiết của ba mẹ.

Cô nghi ngại một chút, nhưng cảm thấy sức khỏe và trí nhớ đều không thả lỏng mà cảm thấy càng thêm mệt mỏi, vì vậy cô cũng không đi mua cơm hoặc đi về phòng ngủ nghỉ ngơi, mà nằm ở trên bàn học chỉ đơn thuần là không muốn động. Trong lớp học số người ở lại không ít, có người giống như cô mệt mỏi uể oải nằm bò ra bàn, còn có mấy người thần kinh trâu bò vẫn chưa thỏa mãn ngồi cùng nhau so đáp án.

Cố Duy Bình và bạn cùng bàn lớp toán thay mặt Lưu Tinh hơn nữa đặt mông ngồi vào chỗ của Lý Ngọc Hi lớp trưởng Văn Từ bên trên tự nhiên đều thuộc loại trâu bò này, ba người trả lời đúng đáp án của mấy đề lớn, Văn Từ hình như sai chỗ không nên sai, luôn chán nản gõ đầu mình, lại luôn miệng nỉn "Đần, đần, đần, loại đề này sao có thể sai được." Cậu ấy nghiêng rằng không ngừng nỉn chính mình một trận, nhìn Cố Duy Bình nhẹ nhàng nở nụ cười, không khỏi cau kinh lên, vòng vo mất nói, "Lưu Tinh, không cần phải nói lần này lại là tên Cố Duy Bình này đứng hạng nhất, chúng ta nên giúp cậu ấy đỡ máu mặt một chút?"

Lưu Tinh là bạn xấu của Cố Duy Bình, tự nhiên cũng là một tay bỏ đá xuống giếng, cậu ta nghiêm trang nhăn mày lại, "Cố Duy Bình, nghe thấy không, lớp trưởng chúng ta muốn cậu mời khách, nếu như cậu không mời, về sau cũng đừng nghĩ lẫn lộn ở lớp chúng ta." Vừa nghe có người mời khách, lớp học có 5, 6 người đang mệt mỏi lập tức ngồi thẳng dậy.

Cố Duy Bình hơi lúng túng "Không thể nào? Ngừi vãn, Anh ngừi của mình đều giống nhau, dựa vào cái gì các cậu đã nói mình đứng thứ nhất?" Nhưng là ánh mắt của cậu ấy lóe lên sự tự tin hoàn toàn khác biệt với lời nói khiêm tốn kia, cho dù là người mù cũng nhìn ra được cậu ấy đang nghĩ một đằng nói một nẻo, đám bạn học này chơi với nhau lâu ngày càng thêm không thể nào bỏ qua cho cậu ấy, ngay cả Lâm Đồng Chi vốn đang không muốn ăn cũng nghĩ muốn hung hăng chơi cậu ấy một chút.

Trong lớp học rai rác tiếng nói dần dần trở nên có tiết tấu, "Mời khách! Mời khách! Mời khách!"

Cố Duy Bình chính là không bao giờ thiếu ánh mắt thức thòi, dẫn đầu trước lúc tất cả mọi người chuẩn bị cầm hộp bút sách tham khảo liền vội vàng đứng lên làm yên lòng mọi người, "Mời khách có thể, nói trước, trên người mình chỉ còn 100 đồng, vượt qua số này người nào gọi người đó bổ sung thêm."

Văn Từ cười ha ha, "Yên tâm! Chúng ta liền ra cửa trường học gọi mấy món xào, tiền còn lại cho các bạn gái mua chút đồ ăn vặt, chúng ta một chút tiền cũng sẽ không lãng phí."

Cố Duy Bình cũng sẽ không dây dưa, đứng dậy vỗ tay phát ra tiếng, khoe mắt xếch lên, "Vậy còn chờ gì nữa? GO, GO, đi th

Bạn đang đọc truyện *Vẽ Nền Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Giữa trưa ngày hôm sau giờ đọc báo, cô Tường đi vào lớp học. Bình thường mỗi ngày giờ này cô ấy đều phải đến xem một chút, trong lớp ngoại trừ bạn học vừa nói nhỏ lo lắng đề phòng nhìn tờ giấy viết ba chữ rất không vui vẻ mặt suy đoán là ai lại đụng vào hòng súng bên ngoài, những người khác nên làm gì thì làm cái đó, cũng không hiện ra quá nhiều cảnh giác.

Lâm Đồng Chi cầm giấy bút đang chép lại từ đơn, rất thần nhiên, ai ngờ cô Tường đi một vòng ở trong lớp, rồi dừng lại ở bên cạnh Lý Ngọc Hi, kêu một tiếng, "Lâm Đồng Chi, em theo tôi ra ngoài một chút."

Ánh mắt cả lớp nhất thời tập chung vào người Lâm Đồng Chi, bình thường, nếu bị giáo viên gọi ra ngoài nói chuyện thì đều là chuyện rất quan trọng. Lâm Đồng Chi cũng không biết chính mình làm sai chuyện gì, vừa nhìn về mặt âm trầm của cô Tường liền khẳng định không phải là chuyện gì tốt, cô "Vâng" một tiếng, lo lắng không yên đứng lên, bước nhỏ đi theo sau lưng của cô Tường ra ngoài.

Đi tới chỗ rẽ ngoài hành lang, cô Tường dừng bước, quay đầu lại, giọng điệu hình như rất thất vọng, "Lâm Đồng Chi, bình thường em cũng là một người rất ngoan." Cô ấy chỉ cau mày nói nửa câu, Lâm Đồng Chi đã sợ đến sắc mặt xanh mét, theo giọng điệu nửa câu sau này, chẳng lẽ chính mình có lúc nào lại không ngoan rồi sao?

Cô Tường đại khái chính là muốn phản ứng này của cô, giọng điệu của cô ấy dịu đi một chút, "Chuyện hôm qua là sao? Các em?"

Lâm Đồng Chi vừa nghe là vì việc này, lập tức yên lòng, chắc là người nào lỡ miến để lộ cho cô Tường biết, bị cô ấy hiểu lầm. Vì vậy cô rất nhẹ nhàng đem chuyện ngày hôm qua Cố Duy Bình tại sao lại mời khách và các bạn trong lớp tham gia lúc nào thì trở về phòng ngủ nói ra hết. Cô nghĩ chuyện này vốn là không liên quan đến mình, người bắt nạt và người bị bắt nạt đều là học sinh yêu quý của cô ấy, cô chẳng qua là đi kè một bữa cơm, ăn chung còn có hai nữ sinh, chính mình là một buổi tối cũng không nói chuyện với một bạn học sinh nam nào quá năm câu, chắc cũng không có gì lớn.

Nghe cô thần nhiên một mạch nói xong mọi việc, thật sự không giống như đang nói dối, sắc mặt cô Tường hơi nguôi giận, nửa tin nửa ngờ hỏi một câu, "Thật sao? Chỉ có như vậy sao?" Giọng nói cũng dịu xuống. Lâm Đồng Chi vội vàng gật đầu, cô cảm thấy giáo viên nhất định không phải muốn tìm cô, cho nên cô lại nói thêm một câu, "Ngày hôm qua tất cả mọi người trong lớp đều thấy, tất cả mọi người cùng nhau đi ăn, chỉ có vậy thôi."

Cô Tường trầm ngâm chốc lát, thay đổi về mặt cười mà như không cười nhìn cô, "Chỉ như vậy ư? em vô duyên vô cớ đi theo mấy bạn nam đi ra ăn cơm lại không có ý khác? Con gái hay là muốn tự ái." Lâm Đồng Chi sững sờ một chút mới hiểu được ý tứ của cô ấy, cô quả thật không thể tin vào tai của mình, nhất thời chỉ cảm thấy ông một tiếng, âm thanh gì đều không nghe được, chỉ có máu trong toàn thân cũng vọt tới trên đầu mình. Cô mang theo ánh mắt khiếp sợ không thể tin nhìn về phía cô Tường, không phải vậy, những lời này không phải cô ấy nói hoặc là cô đã hiểu sai ý của cô ấy, nếu không cô ấy lặp lại một lần nữa?

Một phút kia, Lâm Đồng Chi đối mặt với người phụ nữ trung niên trước mặt này hiện ra oán giận. Cô ta cũng là phụ nữ, cũng từng có nội tâm nhạy cảm dịu dàng, như vậy bây giờ tại sao cô ta có thể lấy nội tâm tàn nhẫn cùng ác độc tới đo lường một nội tâm nhạy cảm nhỏ yếu của một thiếu nữ? Đúng, cô không phải một học sinh ưu tú, thành tích của cô so với người khác kém, nhưng không phải nhân cách của cô kém, mà cô ta lại càng không có tư cách hoài nghi và vũ nhục cô!

Cô Tường bị ánh mắt tuyệt vọng đó của cô chất vấn có chút sợ hãi, cô ta mất tự nhiên vò vò tóc, né tránh ánh mắt của cô, lại tìm mấy bậc thang cho mình, "Ý cô không phải vậy, ừ, cái đó, Lâm Đồng Chi, em đừng để trong lòng, chỉ là có học sinh phản ánh tới qua bọn em cùng đi ăn cơm, cô tới đây tìm hiểu một chút, không có việc gì thì thôi. Cái đó, bây giờ em phải nắm chặt thời gian học tập, em về lớp trước đi, cô lại tìm những người khác hỏi một chút." Cô ta nói mấy câu đó càng nói càng không rõ ràng, hình như cố ý trốn tránh. Lại đi về phía lớp học, mà Lâm Đồng Chi giống như không có nghe thấy lời nói của cô ta, chỉ đứng tại chỗ, không nhúc nhích. Cô giáo Tường vốn đã xoay người chuẩn bị đi tới lớp học, nhưng dường như có mắt ở phía sau nhìn cử động của Lâm Đồng Chi, giọng nói lại càng dịu dàng, dịu dàng giống như đang dỗ, "Không có việc gì, trở về lớp đi, cô chỉ tìm hiểu một chút

tình hình thôi, em không cần có gánh nặng tâm lý."

Lâm Đồng Chi vẫn là một học sinh nghe lời, bị cô ta vũ nhục bày tỏ ý muốn phản đối cũng chỉ là cố chấp đứng, chờ cô giáo giải thích cho cô ý nghĩa của những lời nói đó không phải theo ý hiểu của cô, nhưng cô giáo lại hết sức né tránh yêu cầu của học sinh. Mặc dù rằng Lâm Đồng Chi đã cắn chặt vào môi, trong miệng tràn ngập một cổ tanh vị mặn, mặc dù móng tay của cô đã cắm sâu vào lòng bàn tay làm chảy máu. Cô vẫn nghe lời của giáo viên, cứng nhắc đi về chỗ ngồi của mình.

Ánh mắt nghiêm túc của cô Tường nhìn xung quanh một vòng, ép một học sinh nhả bình thường đi ra ngoài với cô ta một chuyển lúc quay lại thì trở nên hoàn toàn không bình thường các học sinh khác kinh ngạc cùng đồng tình. Sau đó cô ta lại hô một tiếng, "Văn Từ, ra ngoài."

Văn Từ quay đầu lại nhìn Lâm Đồng Chi một chút, có chút không hiểu, nhưng vẫn đi theo phía sau cô ta đi ra ngoài. Hai người bọn họ vừa đi, trong lớp mọi ánh mắt lại tập trung vào người Lâm Đồng Chi, cô vẫn cắn chặt môi, mặt trắng bệch không còn chút máu. Nước mắt như sắp rơi xuống, lại bị cô đè lại, cô không có lỗi, tại sao phải khóc? Cô đã nhìn được, cho dù Lý Ngọc Hi lo lắng khuyên cô không cần hạnh hạ mình cô cũng không rơi một giọt nước mắt nào, cái người đầu sỏ gây nên trước mặt này cũng quay đầu lại, về mặt lo lắng cùng ân cần làm cho Lâm Đồng Chi cảm thấy đau xót, không tìm được nước mắt, nước mắt nhanh chóng thi nhau rơi xuống.

Cố Duy Bình đại khái đã đoán được một chút, khi Văn Từ mang theo gương mặt không nhìn được trở lại lớp học với lời nhắn đề cho cậu đi ra ngoài một chuyển, cậu vỗ tay một cái, làm ra một cái rất khoa trương "Anh hùng mím cười đợi bị tra khảo" tư thế ra ngoài, thành công làm cho cả lớp cười ầm lên.

Lâm Đồng Chi không muốn nhìn nữa, quả nhiên Cố Duy Bình rất nhanh quay lại, về mặt thoải mái. Học trò cưng của cô ta nhất định không bị đối xử hay vũ nhục như vậy, nói đi nói lại vẫn là Lâm Đồng Chi không đúng, Cố Duy Bình mời khách nếu như chính mình không kiên trì muốn đi, căn bản sẽ không tự rước lấy nhục. Vốn chính là người của hai thế giới, tại sao phải dính vào bọn họ chứ?

Cô nghĩ xong liền làm ngay, từ đó về sau, đối với Cố Duy Bình và nhóm bạn tốt của cậu ấy, về mặt cô đều rất lạnh lùng, đừng nói là nói chuyện, ngay cả một nụ cười cũng không trông thấy. Lý Ngọc Hi khuyên cô, "Vậy cũng mặc kệ chuyện của Cố Duy Bình đi, người ta gặp mình mấy lần, làm cho mình thay cậu ấy nói tiếng xin lỗi với cậu, cậu rút cuộc nghĩ như thế nào? Cậu cũng không thể vì sai lầm của người khác mà trừng phạt mình chứ?" Cậu ấy nói ba bốn lần, Lâm Đồng Chi nhàn nhạt trả lời một câu, "Cậu không phải là mình, cậu sẽ không hiểu được cảm nhận của mình." Cô trầm tư một chút, lại nói thêm vài câu, "Trước kia mình đọc sách thấy nói trời mưa cùng người che chung một cái ô, nước mưa dọc theo cái ô nhỏ xuống người cậu tuyệt đối so với cậu đội mưa đi lại bị ướt càng nhiều hơn, mình nghĩ, làm bạn với nhóm người Cố Duy Bình mang đến cho mình rất nhiều phiền toái, cũng tuyệt đối so với không làm bạn với cậu ấy càng phiền toái hơn."

Lý Ngọc Hi còn muốn nói cái gì, trên hành lang có tiếng kêu la nói là đã dán thành tích của kỳ thi vừa rồi, họ kết bạn đi xem thành tích, Lý Ngọc Hi không còn hứng thú thuyết phục cô nữa.

Bạn đang đọc truyện *Về Nền Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Tên hai người kia đều xếp dưới 30 trong danh sách, một người đứng thứ 31, một người đứng thứ 34, mà năm nay trong trường học thu được tin tức về kỳ thi, số người trúng tuyển năm nay so với năm trước cao hơn: 10%, dự tính trường học của bọn họ tối đa cũng là 30%, nói cách khác, cho dù Lâm Đồng Chi chỉ muốn học chuyên trung, ở trong lớp tên cũng phải xếp trên 15.

Danh sách thành tích của kỳ thi được dán trên bảng thông báo ở bên ngoài, trong lớp lập tức sôi nổi lên, không khí có gắng học tập. Mỗi người đều cảm thấy thời gian tinh thần và sức lực không đủ dùng, các bạn nữ buổi tối trở về phòng ngủ, nhất định phải đợi sau khi tắt đèn mới có thể để quyển sách xuống đi nhà vệ sinh rửa mặt. Trước kia chỗ đó là nơi buổi tối tụ tập nói chuyện phiếm giờ trở thành nơi rửa mặt trao đổi học tập.

Lại rất nhanh, ở ký túc xá không biết từ chỗ nào lưu truyền đi ra một phương pháp, mọi người mua đèn pin đợi sau khi tắt đèn chui vào trong chăn đọc sách, mùa hè chăn mỏng, khi giáo viên đời sống kiểm tra phòng ngủ, thường đứng trên tầng cách thật xa phòng ngủ sẽ nhìn thấy trong phòng ngủ khu cấp ba có đốm nhỏ ánh sáng, đợi bọn họ vào phòng ngủ xem, toàn bộ ánh sáng lại tắt, giống như đom đóm lập lòe. Thật may là tất cả mọi người có thể hiểu được, nhắm một mắt mở một mắt cũng liền cho qua.

Lâm Đồng Chi đối với người nghĩ ra biện pháp này bội phục sát đất, cô và Lý Ngọc Hi mỗi người mua một cái mang về, cũng gia nhập đại quân khổ luyện học hành. Dần dần, hai cô bé này sắc mặt cũng càng ngày càng tái nhợt, cân nặng cũng trực tiếp giảm xuống, ăn nhiều thịt hơn nữa cũng bỏ không trở lại. Trong phòng ngủ mặc kệ ba mẹ của người nào tới, thấy mọi đứa bé đều là giống nhau, cũng chỉ có ở sau lưng than thở mấy tiếng "Tội nghiệp!"

Sau kỳ thi, trong lớp thay đổi chỗ ngồi, không biết có phải cô Tường lương tâm có thẹn, cũng không đem Lâm Đồng Chi và Lý Ngọc Hi tách ra, cũng không đem bọn họ chuyển ra khỏi phía sau Cố Duy Bình. Lâm Đồng Chi ngược lại cảm thấy cô Tường càng sớm đem cô chuyển khỏi vị trí này càng tốt, nhưng ngược lại Lý Ngọc Hi cùng hai người kia rất hòa đồng. Giờ học hôm nay, Cố Duy Bình quay đầu lại, cẩn thận nhìn Lâm Đồng Chi một chút, rồi mới nói với Lý Ngọc Hi, "Theo mình, hai cậu buổi tối đừng thức đêm nữa, thân thể mệt mỏi kiệt sức thành tích cũng không khá lên được."

Lý Ngọc Hi cười nhạt, "Loại lời nói mát này của cậu nói có ích lợi gì? Cho dù thân thể của mình khá hơn nữa mà thành tích không tốt lên cũng không dùng, cậu thật có lòng cũng đừng giấu giếm, đem phương pháp học tập của cậu nói cho mình đi."

Lưu Tinh cũng quay đầu lại, cười, "Không phải cậu ấy nói mát, cho tới bây giờ bọn mình cũng không thức qua đêm, không nghỉ ngơi khẳng định học tập sẽ không tốt, cậu xem mấy đứa bọn mình buổi trưa cùng nhau chơi bóng, có mấy người thành tích không tốt? Cậu muốn nghe phương pháp học tập của cậu ấy, mình giúp cậu ấy nói."

Lâm Đồng Chi trầm ngâm trong lòng, cho dù biết rõ phương pháp học tập của người kia cũng không nhất định có ích, nhưng lại không nhịn được tò mò, cầm bài tập trong tay, hai tai đã sớm dựng thẳng lên so với cái gì cũng cao.

Cố Duy Bình chỉ xua tay, "Mình cũng không biết mình có kinh nghiệm học tập gì, cậu nói."

Lưu Tinh dơ ba ngón tay ra, vừa nói vừa bấm ngón tay, "Cậu ấy đi học có ba loại, thứ nhất, chăm chú nghe giảng, thứ hai xem kỹ sách, thứ ba, làm tốt ghi chép ôn tập, mặc kệ là sách hướng dẫn, cậu ấy một quyển cũng không xem qua."

Lời này đừng nói Lý Ngọc Hi, Lâm Đồng Nhi nửa tin nửa ngờ, liền bài tập đơn giản như vậy? Mình tùy tiện làm một chút cũng có thể làm được chín mười phần, Lý Ngọc Hi đang chuẩn bị nói bọn họ không cần lại nói cho mình, cô cũng không có ý muốn hỏi thăm vốn kinh nghiệm riêng của người khác, về mặt nghiêm trang của hai bạn nam kia không giống nói dối. Cố Duy Bình cũng nói, "Thật ra, ví dụ như toán học, mệnh đề định lý chỉ có mấy cái như vậy, cậu chỉ cần nhớ hết toàn bộ, trên cơ bản liền không sai rồi, thực sự mình chỉ làm bài tập sau giờ học, trường học đưa ra huấn luyện cơ bản đều chỉ ngẫu nhiên lật xem một cái."

Hai cô bé lập tức hóa đá, chỉ riêng môn đại số trên bàn của Lý Ngọc Hi liền có ba quyển sách hướng dẫn, Lâm Đồng Chi cũng không tốt hơn là mấy, hai người nhiều lần xem sách hướng dẫn, chỗ nào không hiểu vẫn là không hiểu, cho nên giữa người với người là không giống nhau? Nghe xong Lưu Tinh cười, "Cho nên, chúng ta không thể cùng người biến thái như cậu ấy so sánh, các cậu vẫn là học theo cách của mình đi, sách hướng dẫn vẫn rất cần thiết, nhưng không thể học quá nhiều như vậy..., thân thể mới là quan trọng nhất."

Cậu ấy nói tất cả đều là lời vàng ngọc, nhưng hai cô gái đang nản lòng nơi nào còn nghe đi vào? Chỉ là càng thêm kiên định quyết tâm cố gắng bắt kịp khoảng cách, Lý Ngọc Hi ủ rũ cúi đầu trả lời, "Mình vẫn là không nên học theo cách của hai cậu, mình là người học chậm cần bắt đầu sớm."

Những ngày kế tiếp, hai cô bé được đi học rất chăm chú, mỗi ngày buổi tối nếu không đọc sách là không thể ngủ được, hơn nữa Lâm Đồng Chi luôn cảm thấy thời gian không đủ, luôn cảm thấy trí nhớ của mình không tốt, sợ mình vừa nhớ sẽ lại quên mất, học Anh ngữ lại nhớ đến Vật Lý, làm toán học lại nhớ kỹ hóa học, thường thường học một môn chưa được nửa giờ lại phải đổi sang học môn khác, lần qua lộn lại, lại không học được thứ gì, toàn bộ thời gian chậm trễ ở đây rồi. Trong lòng cô giống như có một ngọn lửa đang hừng hực thiêu đốt, cả đêm mất ngủ, tóc rụng rất nhiều, trên môi khô nứt.

Tháng này kỳ thi được xếp cách sinh nhật của Lâm Đồng Chi ba ngày, tuổi 17, là thời kì tốt đẹp biết bao, nhưng Lâm Đồng Chi đã có dự cảm sinh nhật năm nay của cô sẽ nhận được một món quà rất tệ, hơn nữa cô lại không thể ngăn cản được. Vì vậy cách thời gian thi còn có mấy ngày, cô lại càng thấy chết không sợ rất cực đoan, một chữ một đề bài cũng không xem, lại thuê bốn năm quyển ngôn tình Tiểu Thuyết Vô Hiệp để trong ngăn kéo, dường như hoàn toàn buông tha cho việc học. Lý Ngọc Hi vì chuẩn bị cho kỳ thi tự mình còn lo không xong, không dễ dàng rút ra thời gian nói với cô hai lần, nhưng mỗi lần cậu ấy vừa bắt đầu, cô liền lấy một quyển tiểu thuyết từ trong ngăn kéo ra say sưa lật xem, Cố Duy Bình và Lưu Tinh lại càng không dám nói chuyện với cô, nhất thời, Lâm Đồng Chi dường như bị mọi người bỏ rơi, tâm tình của cô càng không tốt, nhưng cô lại chưa từng nghĩ là cô bỏ rơi mọi người trước, chính là nhân quả báo ứng thôi.

Lần này thành tích thi quả nhiên được dán vào buổi sáng đúng hôm sinh nhật Lâm Đồng Chi, Lâm Đồng Chi ngoài mặt làm như không có gì, nhưng trong lòng vẫn là chột dạ, cô không dám đi ra ngoài nhìn bảng thành tích. Sau khi Lý Ngọc Hi bọn họ trở về, đều dùng ánh mắt thương hại nhìn cô, cô cường giả bộ làm như không có việc gì hỏi Lý Ngọc Hi, "Lần này cậu cố gắng như vậy, chắc là có tiến bộ đúng không?" Lý Ngọc Hi ánh mắt phức tạp, chính cô có tiến bộ, lên mấy hạng, đứng thứ 26, nhưng thành tích của Lâm Đồng Chi lại tụt xuống cuối cùng, mà thành tích lại đứng thứ năm từ dưới lên. Cô không dám nói cho Lâm Đồng Chi biết, chỉ nói cho cô ấy về nói với ba mẹ, thứ bảy này lớp mình họp phụ huynh.

Lâm Đồng Chi mặt không đổi sắc, trong miệng còn cười nói, "À, đúng lúc ba mẹ tìm việc cho mình." Trong giờ học cô lấy cớ không thoải mái xin nghỉ không xuống lầu, nhưng, bóng lưng người cuối cùng còn chưa biến mất khỏi cửa lớp, cô đã nằm ở trên bàn, nước mắt rơi như mưa.

Cô không muốn mình biến thành như vậy, hai tháng trước, cho dù cô bị người đánh chết cũng sẽ không nghĩ tới mình sẽ biến thành như vậy, nhưng cô hết cách rồi, thật sự không có biện pháp, thi ra sa ngã là dễ dàng như vậy, hiện tại cô nhìn thấy chính mình đều cảm thấy chán ghét, ông trời, để cho cô chết đi, hãy để cho cô chết đi.

Cô im lặng rơi nước mắt, hai mắt sưng lên không còn hình dáng. Mất thấy 15 phút ngắn ngủi sắp qua, bạn học cũng sắp trở lại, cô không muốn bị người khác nhìn thấy bộ dạng này của mình, vì vậy, đứng dậy chạy đến nhà vệ sinh.

Đội cô chính đốn xong trở lại, người trong lớp đã lục tục trở lại. Ba người Cố Duy Bình cũng đi lên, đây chính là người mà Lâm Đồng Chi rất không muốn gặp, ánh mắt của bọn họ rất kỳ quái, có nóng vội, có tha thiết, còn có bọn họ thỉnh thoảng trao đổi ánh mắt hình như đang trao đổi cái gì bí mật không thể nói cho cô biết, vì vậy cô cúi đầu mở ngăn kéo ra, giả bộ tìm thứ gì đó, để tránh những ánh mắt kia sẽ làm cho cô chột dạ muốn khóc.

Bạn đang đọc truyện *Về Nền Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Cô không thể tin được ánh mắt của mình, vài phút trước đồ trong ngăn kéo của cô còn lộn xộn. Nhưng chỉ sau mấy phút, ngăn kéo của cô được xếp gọn gàng, trên cùng để một tấm thiệp sinh nhật, mở tấm thiệp ra, kèm theo nhạc "Chúc sinh nhật vui vẻ", còn có hai hàng chữ viết khác nhau, một hàng chữ là của Lý Ngọc Hi, còn một hàng chữ xấu xí làm người muốn học mẫu kia, cô đại khái đã biết là của ai, chỉ giữ lại sáu chữ rất đơn giản "Chúc cậu sinh nhật vui vẻ!". Một loại chữ khác là kiểu chữ in nhỏ rất đều, chép một bài thơ rất nổi tiếng tên 《 Nếu đời nữ lừa dối em》:

Nếu đời nữ lừa dối em tác giả Pushkin

Nếu đời nữ lừa dối em,

Đừng hờn, đừng giận mà thêm âu sầu;

Ngày buồn bình thản đương đầu

Ngày vui lại đến mang màu sáng tươi.

Con tim đập nhịp xa vời,

Nay thời hui hắt, mai thời đáng yêu

Tất cả đều thoáng qua mau,

Mà chuyện qua rồi lại dễ thương.

Hơn trăm năm trước nhà thơ hình như đã biết trước Lâm Đồng Chi bị bắt công cùng nội tâm khổ sở, mỗi một câu của bài thơ này đều là liều thuốc tốt nhất. Dùng ngôn ngữ nhẹ nhàng nhất nói ra sự rung động kích lệ lòng người, từng chút một vượt lên miệng vết thương của cô.

Nước mắt của Lâm Đồng Chi bắt đầu rơi xuống, một giọt nước mắt rất lớn trong suốt, từng viên một như trân châu rơi vào tấm thiệp sinh nhật, cô nhẹ nhàng cầm tấm thiệp sinh nhật lên, để trước mặt mình, giống như muốn đem bài thơ này khắc sâu vào trái tim.

Sau đó, cô phát hiện phía dưới tấm thiệp sinh nhật, có một món quà, đó là 17 hạt hạch nhân đã bóc vỏ và được xếp ngay ngắn thành hai hàng, trước kia cô chưa từng thấy qua loại hạch nhân này, có chút giống hạch đào, nhưng lại dài và nhỏ. Từng hạt đều nguyên vẹn, như thể đầy đặn, không hề bị vỡ. Từng hạt giống như một tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ.

Cô cầm một hạt hạch nhân từ từ bỏ vào trong miệng, tinh tế nhấm nuốt, hương vị hạch nhân đặc biệt thơm ngon, khi cô để xuống bàn học lúc ngẩng đầu lên, trên mặt chỉ còn lại một nụ cười rực rỡ, hỏi, "Đây là cái gì? Trước kia mình chưa từng thấy."

Trên mặt Cố Duy Bình rất cuộc hiện ra biểu tình như trút được gánh nặng, cậu ấy hơi hít mắt lại, đáng vẻ rất là thoải mái, nói, "Là thứ tốt? Thứ này gọi là cây hương phi, là ba mình đi công tác ở một địa phương nào đó của Chiết Giang mang về."

Một ngày sinh nhật đầy đau buồn lại tràn ngập niềm vui đã qua, cuối cùng Lâm Đồng Chi cũng nhớ tới thứ bảy này họp phụ huynh. Vừa nghĩ tới ba mẹ sẽ đến rồi sẽ thất vọng, trong lòng cô liền sợ đến phát run. Cố Duy Bình ở bên cạnh giục cô, "Không phải cậu nói vừa vặn làm cho ba cậu tìm việc làm cho cậu sao? Lần này rốt cuộc không mạnh mẽ được nữa hả?" Vừa nghĩ cách cho cô, "Muốn giấu ba mẹ cậu là điều không thể, như vậy đi, cậu thành thật nói xin lỗi với bọn họ, thái độ thành khẩn một chút, nói với bọn họ lần này do cậu không ôn tập tốt, cam đoan với bọn họ lần sau cậu nhất định sẽ ôn tập thật tốt để tiến bộ lên."

Lưu Tinh và Lý Ngọc Hi đều gật đầu, tỏ vẻ chủ ý này đúng là một ý kiến hay. Lâm Đồng Chi gật đầu đồng ý, rồi lại lập tức nhớ tới một chuyện khác, cô về mặt đau khổ nói, "Nhưng thành tích đâu dễ dàng tiến bộ như vậy, mình phải làm thế nào bây giờ?"

Cố Duy Bình ôm cổ Lưu Tinh, về mặt hai người đều rất hả hê, cười rất đáng đánh đòn, "Đùa gì thế, cậu ngồi ngay phía sau bọn mình, nếu như ngay cả một người như cậu là học sinh cũng dạy không được, sao có thể lẩn lộn ở đây?"

Quá trình học tập dĩ nhiên là vừa khổ vừa khô khan, đầu óc Lâm Đồng Chi bắt đầu có chút cảm giác thông suốt, không thông suốt cũng không sao, dù sao cô lại không đánh lâu dài, mỗi ngày sau khi tự học buổi tối xong trở lại phòng ngủ liền ngủ luôn, hơn nữa từ sau ngày đó cô không còn bị mất ngủ nữa, buổi sáng ngủ dậy về mặt không tình nguyện ra sân thể dục buổi sáng, dù sao vẫn còn rất nhiều thời gian, năm nay thi không được cùng lắm thì sang năm lại học lại một năm, một đề khó làm năm lần còn chưa biết cũng không sao, cô có thể làm mười lần. Gặp được đề khó không làm được cũng không sao, dù sao cô vẫn có người kia cam kết. Cô bắt đầu không ngại học hỏi, một lần không hiểu lại hỏi hai lần, nếu có vấn đề gì, chỉ cần cầm bút lên gõ vài cái vào câu trả lời hoặc đưa chân đá đá ghế của cậu ấy, người kia tự nhiên sẽ quay đầu lại kiên nhẫn giải thích cho cô. Hơn nữa hiện tại, Cố Duy Bình sẽ không vừa dạy vừa chê cười cô, trên người cô bé kia lặng lẽ xảy ra biến hóa nào đó, trên mặt dần dần ửng đỏ, cả người tràn đầy một loại tuổi trẻ tràn trề sức sống.

Thứ bảy này họp phụ huynh, Lâm Đồng Chi thành thật ở trong phòng làm bài tập, ba mẹ cô thuộc loại người truyền thống, đầu óc suy nghĩ đều rất kém, chỉ có tư tưởng đi học cao, sau trung học Lâm Đồng Chi thi đậu trường này, từ trước đến nay cô đều nghiêm túc, trầm mặc ít nói ít cười, bình thường ba mẹ cũng không hỏi tới thành tích của hai chị em bọn họ ngay cả là đi ra ngoài mua thức ăn, cũng ngẩng đầu ưỡn ngực giống như thủ lĩnh chiến thắng trở về. Vừa nghe nói họp phụ huynh, ba mẹ của cô đều tới, lúc đó vui mừng như vậy, có thể bây giờ sẽ bị đá kích.

Cô hít sâu mấy hơi, làm tốt chuẩn bị nghênh đón cơn giận dữ của ba mẹ. Sau khi họp phụ huynh xong, ba mẹ quả nhiên đến phòng ngủ của cô, không ngờ, ba mẹ vẫn bình tĩnh như cũ, chỉ bảo cô giữ gìn sức khỏe. Mẹ nhẹ nhàng sờ sờ tóc cô, bọn họ rất nhanh sẽ đi, lúc gần đi ba muốn nói lại thôi, cuối cùng chỉ để lại một câu, "Phòng ngủ của các con ánh sáng không tốt lắm, con đừng đọc sách quá lâu, cẩn thận làm hỏng ánh mắt." Nhưng cô dễ dàng xác định hai người kia mặc dù về mặt bình tĩnh cũng không cách nào che giấu được sự lo lắng, cô lại ngẩng đầu xác nhận một lần, đúng vậy, quả thật chỉ có lo lắng, hoàn toàn không có trách cứ.

Cô âm thầm hạ quyết tâm, "Chỉ cần một tháng, một tháng sau, ba mẹ, con sẽ trở thành niềm tự hào của ba mẹ."

Bạn đang đọc truyện *Về Nén Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Chương 10

Kiến thức cơ bản của Lâm Đồng Chi từ từ vững chắc lên, những kiến thức trước kia từng học qua liền quên thì bây giờ khắc sâu vào đầu, việc học cũng chậm chậm vững trắc tiến bộ, lần kiểm tra trắc nghiệm vậy lý nhỏ nhỏ, cô lại được 90 điểm, cuối cùng cũng đạt yêu cầu rồi. Cô nắm chặt tờ bài thi trắc nghiệm, nhiều cảm xúc đan xen, dựa theo hình dung của Lưu Tinh quả thật giống hệt phản ứng của Phạm Tiến khi vừa nghe nói trúng cử.

Hai thầy giáo cười híp mắt đợi cô vui vẻ xong rồi, Cố Duy Bình đưa đầu lại gần, khoe mắt giương lên, miệng khê cười, lúc này Lâm Đồng Chi đã nắm được chiều sâu của bọn họ, biết những người này lại nổi lên ý xấu, vội nói trước, "Tôi hôm nay mở tiệc cảm ơn thầy giáo, chỉ là trên người mình không có tiền, tự học buổi tối xong mình mời mọi người ra cổng trường học ăn đậu hủ thôi."

Ba người bọn họ đồng loạt "Cắt" một tiếng, Lưu Tinh bĩu môi cau mày, "Lâm Đồng Chi cậu cũng quá keo kiệt rồi? Lưu Tinh mình đi ra ngoài nói một tiếng muốn bỏ tức toán học, người xếp hàng đầy đến chân cầu thang tầng một, cậu tốt ý lấy đậu hủ thôi tới đuổi mình?"

Hết giờ tự học buổi tối, tiếng chuông vừa kêu Lâm Đồng Chi đã nghĩ muốn chạy đi, bị Lý Ngọc Hi kéo lại, "Đi nhanh như vậy làm gì? Phải đi mọi người cùng nhau đi."

Lâm Đồng Chi bị bắt tại trận, về mặt cột nhà chống chế, "Không phải đâu? Không phải các cậu đều không thích đậu hủ thôi sao?"

Cố Duy Bình cười, "Không, sau đó bọn mình đã thảo luận lại, nhất trí cho rằng cần phải chấp nhận thành ý của cậu, hơn nữa, có ăn dù sao vẫn tốt hơn không có ăn."

Cứ quyết định như vậy, bốn người chạy nhanh đến quán tự nướng quen thuộc ở cổng trường học. Lưu Tinh vừa thở vừa gọi 30 xiên thịt dê, 10 xiên gà, 10 xiên cá mực, 4 cái cánh gà lớn, 20 miếng đậu hủ thối, Cố Duy Bình buồn buồn chờ cậu ấy gọi xong, chậm rãi gọi thêm, "Ăn đồ nướng phải có thêm rau dưa mới đúng, như vậy đi, chủ quán, súp lơ, rau họ, ngó sen, bánh mật mỗi loại 5 xâu, à, lấy thêm 4 bát bánh đậu, một chai Coke lạnh." Cậu quay đầu hỏi ý kiến Lưu Tinh, "Ngày nóng như vậy, nếu không bọn mình gọi thêm mấy chai bia lạnh được không?"

Ánh mắt của cậu nhìn thoáng qua vẻ mặt của Lâm Đồng Chi, nén cười, lại nghiêm trang nói, "Bọn mình còn phải về trước chuông tắt đèn, bia liền thôi, quá lãng phí rồi."

Bà chủ đã dọn ra một cái bàn ở ngoài trời, bảo bọn họ ngồi xuống. Chính mình đi giúp ông chủ thêm than cầm xâu đồ nướng đi giúp, đêm tháng mười, thời tiết vẫn nóng, thật may là có một cơn gió thổi qua, Lâm Đồng Chi nghe mấy người bên cạnh cười đùa, giống như trở về quê nhà trong trí nhớ. Cô ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, giống như đá quý ở tầm vài nhúng trên bầu trời cũng không có ngôi sao như trong trí nhớ, nhưng ánh trăng rất tròn, ánh trắng màu trắng bạc tỏa ra thành từng tầng, mọi thứ dưới ánh trắng so với ban ngày, ít đi mấy phần ồn ào náo động, nhiều hơn mấy phần yên tĩnh. Bao gồm những chiếc ô tô vội vàng đi lại trên đường phố, lại không chen lấn trên đường, không nồn nóng ản còi lung tung, cảnh sắc an lành.

Có người đột nhiên gọi cô một tiếng, âm thanh giống như ở rất xa, làm cho cô mơ hồ, lại không giống như đang gọi cô, Lý Ngọc Hi đẩy cô một cái, cô lấy lại tinh thần, Cố Duy Bình không hề cố kỵ quan sát cô từ trên xuống dưới.

Cô không biết mình có cái gì không ổn, vội cúi đầu kiểm tra quần áo trên người một chút, Cố Duy Bình bật cười.

Biết lại bị cậu ấy trêu, Lâm Đồng Chi có chút thẹn quá hóa giận. Cố Duy Bình cũng rất nghiêm túc trầm tư nhìn cô, "Lâm Đồng Chi hình như cậu rất thích màu hồng nhạt, luôn thấy cậu mặc đồ hồng nhạt. Thật ra bề ngoài của cậu rất xinh đẹp, mặc quần áo màu khác cũng rất hợp. Các cậu thấy đúng không?" Cậu trưng câu ý kiến của hai người kia.

Lưu Tinh lắc đầu không đưa ra bình luận, "Không phải ngày nào cậu cũng nói mình không có mắt thẩm mỹ sao, vấn đề này không nên hỏi mình." Lý Ngọc Hi cũng thấy như vậy rồi lại bất bình, "Lâm Đồng Chi so với cái gì mà 'Tứ đại mỹ nhân' do con trai các cậu bình chọn tuyệt đối không kém chút nào, chỉ là cậu ấy không thích khoe mẽ, đúng không? Lâm Đồng Chi?"

Cố Duy Bình cũng không nói tiếp, ha ha cười một tiếng, tự rót cho mình một ly coca uống một hơi cạn sạch, lại bị sắc ho mấy tiếng, ngược lại Lưu Tinh rất có hứng thú hỏi, "Các cậu cũng biết Tứ đại mỹ nhân? Vậy con gái bọn cậu cũng bình chọn 'tứ đại mỹ nam' chứ?"

Cố Duy Bình đã ngồi thẳng, nghe xong lời này ho càng thêm lợi hại. Lâm Đồng Chi cũng không nghĩ tới người này ngày thường da mặt dày tự luyến như

vậy lại có một mặt ngây thơ như thế, nhìn cậu ấy ho đến vẻ mặt sung huyết đỏ bừng, lấy khăn giấy từ trên người ra, đưa cho mỗi người một tờ, lại thân thiết hỏi, "Như thế nào? Bị sặc lợi hại sao? Bây giờ cậu tốt hơn chưa?" Cô đang tỏ ý quan tâm, bà chủ đã bung một mâm đồ ăn to mang lên.

Cái bàn của bọn họ chỉ có hai nguồn sáng, một là ánh sáng từ ánh trăng chiếu xuống, một là ánh đèn treo trên bếp lò của ông chủ quán, ánh sáng dĩ nhiên là rất tối, Lưu Tinh chỉ vừa mới nhận ra xương nướng trong tay mình là xương gà. Bên kia Lâm Đồng Chi đã ném hai cái que xuống. Lý Ngọc Hi cũng không cam chịu yếu thế. Hai bạn nam tròn mắt há mồm nhìn một hồi lâu, chợt nhớ tới chính mình còn chưa ăn vội vàng nhìn vào trong mâm, mà trong mâm chỉ còn lại không đến một phần ba. Mà hai bạn nữ rất không lịch sự lấy tăm xỉa răng, còn nói một câu rất tri kỷ, "Đừng vội, còn lại đều là của các cậu, từ từ ăn."

Lúc bọn họ trở về phòng ngủ, đã là rất muộn. Phòng ngủ của nam sinh xa hơn phòng ngủ của nữ sinh, hai bạn trai lại khẳng khẳng muốn đưa hai bạn gái về trước. Bởi vì vừa rồi ăn rất no, cũng không dám chạy, đang chậm chậm đi về, lúc đi qua vườn hoa nhỏ, Cố Duy Bình đột nhiên đứng lại, ngửi xung quanh, rồi kêu lên, "Hoa quế! Các cậu ngửi thử xem, có phải hoa quế nở rồi không?" Lưu Tinh và Lý Ngọc Hi vẫn đi tiếp, không để ý đến cảm xúc riêng của cậu ấy đang tràn lan, Lâm Đồng Chi nghe vậy cũng đứng lại, hít một hơi thật sâu, quả nhiên ngửi thấy một mùi thơm ngọt ngào. Cô nói, "Thật sự là mùi hoa quế." Ánh trăng trên trời tròn như thế sáng như thế, mơ hồ có thể nhìn thấy cây hoa quế bên trong, Lâm Đồng Chi đột nhiên thất thần, nghĩ, nếu như hôm nay bốn người đóng vai nhân vật có liên quan đến ánh trăng, ai là Hậu Nghệ, người nào là Hằng Nga, ai là Ngô Cương, người nào là Thỏ Ngọc đây?

Bạn đang đọc truyện *Về Nền Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Chương 11

Lại một tuần nữa, lần này buổi chiều, đến phiên tổ của Lâm Đồng Chi dọn vệ sinh, các cô vệ sinh đường chạy sân thể dục rồi đến sân bóng bàn.

Lớp khoa học tự nhiên vốn rất ít con gái, tổ bọn họ càng ít ỏi, cũng chỉ có một. Lâm Đồng Chi tự giác cầm một cái chổi đến khu bên kia dọn vệ sinh, cách xa các bạn nam. Đó là một cái chổi tre rất lớn, lớn đến nỗi gần như che khuất nửa người cô. Cô vất vả cẩn thận dọn dẹp cát trên đất, tảng đá, giấy vụn, cành cây. Cũng không biết qua bao lâu, cô bất giác đã quét đến gần sân bóng bàn, kỳ quái, chỗ này sao chưa có ai quét qua? Cô cảm thấy hơi mệt. Vì vậy cô cầm cái chổi nghỉ ngơi một lát, rất tự hào nhìn chiến lợi phẩm dưới chân, đột nhiên cô phát hiện những chỗ cái chổi quét qua để lại dấu vết giống chữ cái anh ngữ. Sau đó, cô tự nhiên nghĩ đến hai ngày nay ôn tập tiếng Anh thi hiện tại tương lai và thi quá khứ tương lai, mặc dù trong tiết học cô thật sự chăm chú nghe giảng và chép bài, nhưng hai cái chia động từ này thật sự rất dễ lẫn lộn, khi cô học trung học đã không học tốt, vì vậy cô vừa nhớ lại lời của giáo viên, vừa lẩm bầm mấy câu trong miệng, "she does. . . ."

Cô đắm chìm ở trong trong thế giới riêng của mình, mãi cho đến lúc phát hiện có một quả bóng nhỏ màu vàng bay đến dưới chân cô, hơn nữa nghe thấy một nhóm người ở bên kia kêu la, "Này, làm phiền, nhất giúp bọn mình quả bóng dưới chân!" Sau đó, cô cúi người xuống nhặt quả bóng lên, đang muốn ném quả bóng tới cái bàn bên kia, nhìn lên, con gặm liền bốc lên.

Cái bàn phía trước, mặc kệ là cầm vợt hay hò hét cổ vũ, đều là các bạn nam tổ cô, theo lý nên cầm chổi hoặc hót rác cùng dọn dẹp vệ sinh giống cô mới đúng, nhưng lúc này, không biết bọn họ mượn một bộ bóng bàn từ bạn lớp dưới nào của lớp thể dục thứ 7, lại đùn đẩy không dọn vệ sinh mà chơi đùa. Khó trách cô lại cảm thấy mệt mỏi, khó trách cô quét đến sân bóng bàn bên này lại nhìn thấy rác đầy trên đất, cả một tổ chỉ có một mình cô làm, sao có thể không mệt được?

Bọn họ cũng thấy rõ sự tức giận trên mặt cô, tự biết đuối lý gãi cái ót, nhỏ giọng trao đổi mấy câu, một lát sau, liền có đáp án, bởi vì ngồi trước cô, lại vừa vặn là người được tất cả mọi người yêu thích, vì vậy liền bị đám con trai kia đề cử đi ra đàm phán với cô.

Lâm Đồng Chi thấy người kia hết nhìn đông tới nhìn tây, cúi người tìm bên cạnh sân bóng bàn không biết ngắt thứ gì trên cỏ, lúc này mới làm như thật bước tới.

Rất nhiều năm trước kia, Lâm Đồng Chi nhớ lại cảnh tượng đã trải qua vào ngày này, giờ phút này, gần tới ngày mùa thu, mặt trời tròn tròn hồng hồng, ánh nắng chiều càng thêm tươi đẹp lóa mắt, người thiếu niên kia mặt mày tuấn tú, thân hình cao lớn, khỏe miệng chứa một nụ cười, ánh nắng phản chiếu về phía cô. Tim của cô đập chậm nửa nhịp, lại chậm nửa nhịp. Vốn đang tức giận nhất thời biến mất. Thiếu niên như vậy, đừng nói chỉ là ham chơi, vô luận làm cái gì đều làm cho người ta nên tha thứ.

Cậu ấy lấy lòng cẩn thận giơ một thứ gì đó đưa cho cô, bởi vì ánh nắng phản chiếu, cô cũng không thấy rõ thứ kia là gì, bởi vì vẻ mặt cậu ấy có vẻ rất cẩn thận, còn có chút hưng phấn. Cho nên cô không từ chối, cũng thật cẩn thận đưa tay nhận lấy. Giờ mới hiểu được tại sao cậu ấy lại cẩn thận như vậy, thì ra là một bông hoa bồ công anh trắng trắng tròn tròn như một quả bóng nhỏ, bồ công anh đã hoàn toàn nở rộ, mỗi hạt giống đã làm ra tư thế muốn bung đưa bay theo gió, dường như chỉ hơi dùng lực quả bóng nhỏ sẽ phân tán ra. Trên mặt cậu ấy vẫn mang theo biểu tình dè dặt cẩn thận quan sát vẻ mặt của cô, thấy cô cũng không muốn đem bóng bàn đá vào cống thoát nước. Lúc này mới lên tiếng, "Cậu xem, nó mập mập, thật đáng yêu? Mình luyện ít nhất 50 lần mới có thể mang theo nó mà không bị phân tán ra. Cậu xem, chỉ cần thổi nhẹ một cái, nó sẽ phân tán ra."

Hình như một câu cô cũng không nghe được, nhưng mỗi một chữ mỗi một giọng điệu cũng giống viên đạn bắn thẳng vào thần kinh thánh giác của cô, khi nghe đến mấy câu chữ này, cô cũng không hiểu hàm nghĩa của những chữ đó, nhưng chính là mấy câu nói đó về sau cùng cô trôi qua rất nhiều rất nhiều đêm không ngủ.

Cô chỉ chăm chú nhìn đóa hoa bồ công anh nhỏ trong tay, ánh mắt dưới sự che dấu của lông mi thật dài, thỉnh thoảng len lén nhìn gương mặt cậu ấy một lần, lại một lần.

Mà giọng điệu của cậu ấy, từ lấy lòng cô chuyển sang đề tài riêng tư nào đó của bản thân, trong lúc vô tình, cậu ấy hướng về phía cô mở ra cánh cửa tâm hồn mà ngày thường vẫn bị đóng chặt.

Lâm Đồng Chi nhẹ nhàng chậm chậm đem đóa hoa bồ công anh ở trước mắt giờ cao lên một chút, sau đó làm theo lời nói của cậu ấy, đôi môi nhẹ nhàng đến gần, nhẹ nhàng thổi. "Phù" một tiếng, bồ công anh liền trơ trụi.

Hai người bọn họ chăm chú nhìn những hạt giống nhỏ bé kia bay lên trời, bay theo gió. Cậu ấy hình như cảm nhận được sự mát mẻ của cô, cười nhìn cô, "Không sao, sang năm nơi này lại mọc ra rất nhiều hoa bồ công anh."

Cô nhẹ nhàng ừ một tiếng, nhặt quả bóng bàn lên đưa vào tay cậu ấy, "Mau đi đi, đợi lát nữa hết giờ học sẽ thu vớt đó."

Cậu ấy lại mỉm cười với cô, xoay người chạy về phía sân bóng bàn bên kia, nhanh nhẹn mạnh mẽ như vậy, như Báo săn —— loài vật đó cô đã thấy trong thế giới động vật là con vật được yêu thích ở thảo nguyên Châu Phi.

Con gió mùa thu thổi vào người cô, cô cảm giác có chút hanh khô lại có chút lạnh lẽo, lại giống từ Honolulu miệng núi lửa trên đảo di chuyển đến đỉnh núi Mã Phong Châu Mộc, trên người có chút lạnh lại có chút nóng, tiếng ồn ào từ các học sinh từ bốn phía lúc thì rõ ràng lúc thì không rõ, mà trong miệng của cô giống như vừa uống vào một ly Cafe Đen, hoặc giống như vừa giải một đề khó, đắng và ngọt, đắng và ngọt hòa quyện vào nhau, mỗi vị đều tinh tế, kéo dài ba ngày, đặc biệt không đủ.

Bạn đang đọc truyện *Về Nền Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Chương 12

Cuộc thi lần này đã qua, khi chuyển chỗ ngồi cuối cùng Lâm Đồng Chi từ phía sau Cố Duy Bình đã bị chuyển đi chỗ khác, để tránh cô sẽ tiếp tục đọc hai học trò cùng của cô giáo, Lý Ngọc Hi cũng bị tách ra, bốn người ba chỗ. Bạn ngồi cùng bàn mới của cô tên Hoàng Dung Tuệ, hai chữ trước tên giống hệt Dung Nhi trong truyện Anh Hùng Xạ Điêu, tính tình cũng rất cởi mở, không có tâm nhân lòng dạ, cái miệng nhỏ nhắn lúu rúu không biết nói ra bao nhiêu bát quái ở trong trường cho Lâm Đồng Chi nghe. Hơn nữa cậu ấy rất đẹp, ba phần là đẹp tự nhiên, bảy phần do cách ăn mặc mà thành. Dù sao cậu ấy cũng không quyết định muốn thi vào trường cao đẳng, bình thường cũng không gây chuyện, cho nên giáo viên đối với cậu ấy cũng là nhắm một mắt mở một mắt, thỉnh thoảng trang điểm một chút cũng không có người để ý đến cậu ấy.

Cậu ấy dạy Lâm Đồng Chi đánh mắt, dạy cô dùng son môi đánh má hồng, dạy cô làm sao để phối quần áo, dạy cô cách phân biệt quần áo nhìn qua giống hệt nhau nhưng lại khác nhau về nhãn hiệu chất lượng, dạy cô cách xem giày da. Lâm Đồng Chi có lúc chỉ cười cho qua, có lúc lại bận rộn học pha chế thuốc phẩm, nhưng về sau khi bước ra xã hội, cô mới phát hiện trong lúc lơ đãng cô đã vô tình học được những thứ so với cái kia "3. 14159" còn có ích hơn nhiều.

Dĩ nhiên, có chút bát quái Lâm Đồng Chi vẫn rất thích nghe, như em gái Cố Duy Bình học ở trường chúng ta hai ngày đầu, mặc dù không theo kịp anh trai của mình, nhưng cũng là người rất giỏi, chính là cô bé mà hội học sinh kiểm tra. Lại như một bạn ở lớp nào đó, trong ngày thường tự cho mình là rất giỏi mắt cao hơn đình, nhưng cũng từng lên nhét thư tình vào trong ngăn bàn của Cố Duy Bình.

Lâm Đồng Chi không nghe được những lời nói chê bai con gái, cô mỉm cười phản bác, "Các cậu luôn nói Cố Duy Bình có rất nhiều người thích, mình ngồi phía sau cậu ấy lâu như vậy, ngay cả ai đưa thư tình cho cậu ấy mình cũng chưa từng thấy qua một lần."

Hoàng Dung Tuệ chỉ cười, cười đến có chút ý tứ "Chỉ có thể ngầm hiểu, không thể nói", Lâm Đồng Chi thấy cậu ấy không nói, lấy ách muốn đến phòng nước lấy nước sôi. Cậu ấy cầm ấm chạy theo, nhìn hai bên một chút, ghé vào tai Lâm Đồng Chi nhỏ giọng nói, "Cậu đúng là kém thông minh, mình cho cậu biết, Cố Duy Bình và Lý Đan Tâm của ban ba đã sớm có chút thích nhau, đây là bí mật công khai, không ai không biết, cậu biết Lý Đan Tâm không? Cậu nói những người khác có thể so với Lý Đan Tâm sao?" Cậu ấy lại tiếp tục bát quái, mà không để ý dưới chân, không biết đã vấp phải thứ gì liền ngã về phía trước, thật may Lâm Đồng Chi nhanh tay lẹ mắt, rất nhanh đỡ lấy cậu ấy, trong lòng sợ hãi, đề tài lúc trước liền quên sạch.

Lâm Đồng Chi trong lòng hỗn loạn, rõ ràng cái gì cũng không muốn nghĩ, nhưng đi học lại không nghe vào, mặc dù cô đã cố gắng kiểm soát chính mình, nhưng hiệu quả cũng không lớn. Hôm nay giáo viên toán học trình bày bài giảng trên bảng, giảng về hình học không gian chính là phần cô học yếu nhất, cô biết rõ mình cần phải chăm chú nghe giáo viên giảng từng phần, nhưng không như mong muốn, ánh mắt cô nhìn chằm chằm bảng đen, trong lòng lại mơ hồ, không biết bay đi nơi nào.

Sau đó, không biết qua bao lâu, có một ánh sáng rất mạnh chiếu thẳng vào ánh mắt cô, hai mắt hoa lên, cô theo phản xạ nhắm mắt lại, sợ run cả người. Khi lấy lại tinh thần, trên bảng đen giáo viên đã trình bày một đề bài khác, chậm một chút nữa thôi, đề bài vừa rồi sẽ bị xóa đi, cô vội vàng chép lại các bước giải của đề vừa rồi, lại vội vàng vẽ hình của đề mới —— đúng lúc theo kịp giáo viên giảng giải, giờ học này, rốt cuộc vẫn là nghe được một chút gì đó.

Sau khi tan học, ánh mắt Lâm Đồng Chi nhìn ra ngoài cửa sổ. Lúc này mặt trời rõ ràng vẫn ở phía đông ngoài cửa sổ, làm sao có thể vô duyên vô cớ chiếu đến chỗ ngồi ở phía sau bức tường còn chiếu cả vào mắt cô được?

Cô nhìn thấy một người, thuần túy là thói quen, chỉ cần người kia ở giữa đám người, cô luôn có thể từ ánh mắt đầu tiên nhìn thấy cậu ấy, người kia ha ha cầm một cái thước cuộn bằng thép quơ quơ, một tia ánh sáng chiếu vào quyển sách ở trước mặt cô. Lâm Đồng Chi biết là cậu ấy đang gây rối, đang muốn nghiêm mặt trách cứ trò đùa dai của cậu ấy, cậu ấy giơ cái thước lên, về mặt đặc ý khi thực hiện được trò đùa, sau đó phát hiện sắc mặt cô không tốt, lại lập tức làm một khẩu hình, "Buổi trưa mình tới tìm cậu."

Lâm Đồng Chi không muốn đem những lời này của cậu ấy để ở trong lòng, nhưng thời gian còn lại cô lại vì một câu này mà hồi hộp, cậu ấy tìm cô làm gì? Chẳng lẽ cậu ấy muốn nói gì với mình? Chẳng lẽ tất cả những tin đồn kia đều là giả? Nghi ngờ buồn phiền vui vẻ hưng phấn, nhiều loại cảm xúc trong lòng cô luân phiên xuất hiện, giãy vò cô. Cô khó khăn thuyết phục chính mình cứ như thói quen bình thường mà đến lớp học, giả vờ trấn định ngồi xuống bên cạnh bàn học. Trái tim cô bỗng đập rất nhanh, tiện tay lấy một quyển sách mở ra, cậu ấy liền xuất hiện. Nhìn trên bàn học của cô một chút, trên mặt hiện ra biểu tình không ngoài dự đoán, ha ha vẩy tay ý bảo cô đi ra ngoài.

Lâm Đồng Chi không muốn ra ngoài, nhưng thân thể không tự chủ được theo sát cậu ấy đi ra ngoài. Cậu ấy kẹp một quyển vở dưới nách, đôi tay đút trong túi quần, ngẩng đầu, trong miệng thổi bài hát nào đó của Hongkong trên TV, thong thả dẫn cô đi qua khu xà đơn xà kép đến vườn cây bên kia. Trời sáng mây cao, xung quanh vườn cây ít dấu chân người, Lâm Đồng Chi không biết cậu ấy dẫn mình tới đây làm gì, trái tim đang bịch bịch nhảy loạn.

Cậu ấy ngồi xuống bậc thang ở vườn cây phía trước, vừa gọi cô đi qua, vừa cười, "Sáng nay mình thoáng thất thần liền nhìn thấy cậu về mặt ngo ngác, mình liền biết cậu bị cái hình học không gian kia làm cho choáng váng, vừa rồi nhìn sách của cậu một chút, quả nhiên cậu thật sự đang buồn vì cái này, đến đây, đừng buồn, thầy giáo dạy cậu hai chiêu."

Đột nhiên Lâm Đồng Chi thấy lo lắng trong lòng, cô theo lời ngồi xuống, Tên con trai bên cạnh đã mở quyển vở ra, lấy bút nhanh chóng vẽ đề bài trong lớp của giáo viên, "Hình học không gian có chút khó, liền khó ở phần tìm giao điểm, chỉ cần tìm đúng giao điểm, còn lại cũng rất đơn giản." Cậu ấy cầm bút chỉ cho cô xem, "Ừ, nơi này, nơi này, nơi này, nếu cậu vẽ mấy đường giao tuyến ở chỗ này chắc chắn không đúng." Cậu ấy chăm chú giải thích cận kề, Lâm Đồng Chi chăm chú lắng nghe, thỉnh thoảng nói ra nghi vấn của mình, quần áo của cô từ trước đến nay vẫn luôn đúng mốt, nửa ống quần ngoài màu trắng thêm một chữ tiếng anh, ánh mắt cô nhìn lướt qua chữ cái, không biết là thơ của ai? Dệt thành một mảnh, ý nghĩa đau buồn. Cô lại cảm thấy buồn bã trong lòng.

Trời thế nào cô không quản được, đất thế nào cô không quản được, cậu ấy thích ai cô không quản được, cô chỉ có thể quản chính mình thích cậu ấy, nhưng cậu ấy thích ai lại có liên quan gì đến cô đâu? Cô biết, cô thích cậu ấy, vậy là đủ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Về Nén Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Chương 13

Thứ năm tuần này, Lâm Đồng Chi về nhà, mẹ mặt mày hớn hở ra đón. Lâm Đồng Chi cũng không để ý, sau khi cô gọi một tiếng mẹ liền giống ngày thường, thay đôi dép rồi chui vào phòng của mình, để túi sách xuống lấy giấy bút ra, tìm đề hình học của chiều nay ra, sau đó dựa theo phương pháp của Cố Duy Bình vẽ giao tuyến ra và tính toán một lần, khi xác định đã nhớ kỹ cách giải loại đề hình này, trong lòng cô không khỏi sinh ra một chút nho nhỏ hài lòng, mình cũng không phải đàn như vậy ha, coi như nó đã khác đi, mình cũng biết cách giải rồi, vì vậy Lâm Đồng Chi giơ tay lên búng một cái.

Đúng lúc này, mẹ ở bên ngoài gọi, "Đồng Chi, ra nhặt rau giúp mẹ."

Rất lâu rồi mẹ không bảo cô làm việc gì..., Lâm Đồng Chi có chút kinh ngạc, cô vội vàng để giấy bút xuống đi ra ngoài, chính mình còn không mở miệng nói, Lâm Giản đã kéo dài giọng, hơi khoa trương kêu lên, "Mặt trời mọc lên từ phía tây hay sao, mẹ lại bảo Lâm Đồng Chi làm việc?"

Mẹ đánh cho nó một cái, trên mặt vẫn cười dịu dàng hiền lành, ám ảnh hớp phụ huynh hình như đã bị xua tan hoàn toàn, lại làm cho tâm tình của Lâm Đồng Chi tốt lên không ít, cô đi vào bếp, tìm rổ, mang ghế nhỏ ngồi xuống động tác nhanh nhẹn ngắt đầu bỏ đuôi, chọn đậu nành.

Không bao lâu, mẹ cũng đi vào, ngồi xuống vừa giúp đỡ vừa vui vẻ mở miệng, "Đồng Chi, nói cho con một tin tức tốt, con không cần lại thi vào trường đại học nữa."

Quả đồ trong tay Lâm Đồng Chi đã được nhặt tốt liền tiến vào sọt rác, cô nghiêng mặt, về mặt thắc mắc nhìn mẹ.

Mẹ lại lý giải biểu tình của cô thành quá độ vui mừng, lại nói tiếp, "Ba con chuẩn bị cho con tham gia quân ngũ, ừ, địa phương thì không cần nghĩ, đi Tân Cương, dù sao con không cần lại đi thi đại học quái quỷ gì đó nữa."

Thình lình xảy ra biến cố lại có thể quyết định số phận của cô, cứ như vậy bị mẹ nhẹ nhàng băng quơ nói ra khỏi miệng, làm Lâm Đồng Chi có cảm giác rất khó tin và trống rỗng, mà lúc này, ba cũng thong thả đi vào bếp, nhìn dáng vẻ ngo ngác của cô, mỉm cười bổ sung, "Học đại học cũng không phải con đường duy nhất, cái đó dù sao cũng là ngồi cầu độc mộc, không phải mỗi người đều thích học với nó, Đồng Chi, lần này con vào quân đội rèn luyện một chút, thay đổi hoàn cảnh Đồng Chi của chúng ta nói không chừng càng có thể giỏi hơn đây."

Cổ họng của Lâm Đồng Chi đột nhiên có một loại cảm giác nghẹt thở, ba mẹ chu đáo như vậy, cô còn cầu mong gì hơn nữa? Chỉ cần cô nghe theo sự sắp xếp của ba mẹ đi con đường này, thi đại học, luôn làm cho người ta lo lắng và sợ hãi, nhưng những loài thú dữ sẽ không thể tạo thành bất kỳ uy hiếp gì tới cô nữa, cô muốn reo hò, muốn cười to, muốn la hét, tảng đá lớn trong lòng cô đã lâu đột nhiên biến mất, trái tim chỉ còn lại một khoảng trống lớn, điều này thật sự chỉ là gánh nặng sao? Vừa rồi cô đã giải quyết được một vấn đề khó khăn nhưng niềm vui lại từ đâu mà đến? Và vì sao vừa nghĩ đến phải rời khỏi trường học liền cảm thấy chua xót trong lòng muốn rơi nước mắt? Bản tính là thứ gì mà làm cho Lâm Đồng Chi phản ứng theo bản năng, "Thành tích của con đã tiến bộ rồi, con không muốn đi lính."

Chi nghe "bộp" một tiếng, mẹ ném rổ rau xuống đất, Lâm Giản đang ở trong phòng khách chạy nhanh vào bếp, nồn nóng sốt ruột hỏi, "Chuyện gì? Chuyện gì?" Nhìn sắc mặt của mẹ, lại thè lưỡi rồi chạy nhanh về phòng khách tắt ti vi chạy vào phòng của mình.

"Người đưa bé này sao lại tùy hứng như vậy? Con có biết, cả thành phố một năm có bao nhiêu chỉ tiêu nữ binh không? Chỉ vì con mà ba con đã phải cầu xin ông nội và bà nội, ăn nói khập nhệ, nhờ vả khắp nơi đút lót khắp nơi, những nơi có thể liên hệ đều tìm đến, con hỏi người ta một chút, ba con đòi này đã cầu xin ai như vậy lần thứ hai chưa? Con cho rằng đang đi chợ mua rau nói mua là mua được sao?" Mẹ càng nói càng tức giận, "Con cũng rất không hiểu chuyện rồi, những lời này mẹ vốn không muốn nói ra, thành tích của con tiến bộ hơn vẫn là chỉ đứng dưới 20 người trong lớp, hi vọng có thể thi đậu đại học là rất mong manh, nếu con chịu cố gắng hơn, có nắm chắc thi được đại học, người làm ba mẹ như chúng ta cũng không đến mức như vậy?"

Lâm Đồng Chi ôm lấy đầu gối, chôn đầu thật sâu xuống dưới, nước mắt cũng đã tuôn ra, ba, cả đời ba luôn ngay thẳng trí thức kiêu ngạo lại vì cô mà làm ra những chuyện như vậy? Con cái nhà người ta mang tới vinh dự và vui vẻ cho ba mẹ và gia đình, còn cô? Lại làm cho ba mẹ phải quan tâm, lo lắng, chạy đôn chạy đáo, đầu cô càng chôn thấp hơn, dường như cô muốn thu nhỏ thân thể của mình lại là có thể cố gắng làm cho sự khuất nhục của ba mẹ thu nhỏ lại, nhỏ đến mức có thể chui vào lòng đất, nhỏ đến nỗi làm cho người khác không chú ý đến.

Ba đi đến nhặt cái rổ lên, hơn nữa đề tay mẹ xuống. Ánh mắt của ba mang theo ôn hòa, tìm tòi nghiên cứu, khích lệ nhìn cô, "Đồng Chi, bây giờ con đã lớn rồi, hãy nói cho ba mẹ biết, con nghĩ thế nào?"

Ánh mắt yêu thương kia làm cho Lâm Đồng Chi từ từ ngẩng đầu lên, cô cắn môi, giọng nói rất nhỏ nhưng rất kiên định, "Ba, con không muốn làm lính đào ngũ."

"Cái gì?" Ba cũng không tức giận, chỉ là rất hứng thú nhìn cô, trong ánh mắt thậm chí có một loại có thể gọi là tha thiết, ánh mắt này khích lệ cô, cô nhìn ba nói, "Ba, con cảm thấy con vẫn có thể cố gắng. Đề nói thi đại học như chiến đấu, như vậy thắng hay thua chỉ có thể chiến đấu xong mới biết được, con không thể chưa đánh đã chạy."

Chính cô cũng không dám tin là mình lại có thể nói được mấy câu đó, đột nhiên cô nhìn thấy bản chất của trái tim mình và những gì cô thực sự muốn, thì ra cô cũng không yếu đuối, nhát gan, sợ phiền phức như vậy, thì ra khi đối mặt với khó khăn cô chẳng những không trốn tránh khóc lóc, Hóa ra trong lòng của cô còn có thể phát ra những tiếng gào thét như trong ca khúc về trận tử chiến của Sô. "Sô tuy tam hộ, vong tăn tất sô (Tuy nước sô chỉ còn 3 hộ nhưng diệt tăn tất là sô)." Đây là huyết mạch và dũng khí tổ tiên di truyền lại đã làm cho vô số địch nhân nghe tin đã sợ mất mật, như vậy, cô còn sợ cái gì?

Cô nhẹ nhàng mở miệng, cũng đã xác định được tâm tư của mình và bày tỏ thái độ với ba, "Trận đánh này, con nhất định phải đánh, trận đánh này, con sẽ không thua."

Về mặt của ba vui mừng, giống như con gái nhà ta cuối cùng cũng trưởng thành, vui mừng và tự hào, sự tức giận của mẹ sớm bị ném lên chín tầng mây, mẹ mang theo biểu tình xa lạ kinh ngạc vui sướng nhìn Lâm Đồng Chi, giống như thấy được món đồ quý giá đã mất đi mà tìm lại được, hoặc là, có người chứng minh một cái bình hay tảng đá ở trong nhà cô lại là một khối vàng.

Bạn đang đọc truyện *Về Nén Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14: Chương 14

Trong cuộc thi lần này, Lâm Đồng Chi đã không phụ sự mong đợi của mọi người, đứng ở vị trí thứ 16 trong lớp, nói cách khác, chỉ cần cô vẫn kiên trì tốt như vậy, cánh cửa đại học đã ở ngay trước mắt rồi. Mẹ lập tức làm một bát cánh gà và ngũ vị hương thịt bò lớn mà cô thích ăn đưa đến trường học khao cô, vừa nghĩ tới mình chỉ cần nỗ lực một chút, lại có thể cho mang đến cho người nhà nhiều vui vẻ như vậy, Lâm Đồng Chi sâu sắc cảm thấy trọng trách trên vai rất nặng, cách mạng chưa thành công, đồng chí vẫn cần cố gắng nhiều hơn nữa. Mà phần cánh gà và ngũ vị hương thịt bò mặc dù rất nhiều, Lâm Đồng Chi cũng không cần lo lắng, bởi vì hôm sau sẽ tổ chức đại hội thể dục thể thao.

Mặc dù trường học và chủ nhiệm lớp đối với đại hội thể dục thể thao của lớp mười hai cũng không có yêu cầu gì, nhưng đối với mọi người đây là lần cuối cùng tham gia đại hội thể dục thể thao sự nhiệt tình chỉ tăng chứ không giảm, ngày trước tất cả mọi người cho là trò chơi đội hình đội ngũ này rất ấu trĩ tất cả người tham gia đều là qua loa cho xong, nhưng lần này tất cả mọi người đều tham gia vào việc thiết kế đủ loại đội hình hoạt động, đồng phục và đạo cụ đều đã tốt hơn, chọn lại chọn, đổi lại đổi, tập luyện lại tập luyện. Đến lúc bắt đầu đại hội thể dục thể thao, mọi người đều mặc đồng phục quần áo thể thao mới tinh, lúc thay đổi đội hình tinh thần rất hăng hái đi qua khán đài, trên khán đài mỗi người đều không tự chủ được đứng lên, đứng ngay ngắn nhìn bọn họ rời đi.

Lâm Đồng Chi ngoại trừ tham gia đội hình đội ngũ còn là thành viên của nhóm cổ vũ, cánh gà và ngũ vị hương thịt bò của cô ở trong sân thi đấu còn được mọi người rất thích. Cổ Duy Bình đã nói, khi cậu ấy đang tham gia thi đấu nhảy cao, mùi thơm của cánh gà ở trong miệng làm cho quán quân đều bị cảm dỗ, người ta nói chỉ cần bọn họ lấy ra hai cánh gà, người ta nguyện ý giả vờ nhảy, làm cho một đám cổ động viên cười nghiêng ngả, chỉ một câu nói từ miệng của Cổ Duy Bình, có thể tin được bao nhiêu, không ai biết rõ.

Không biết là bởi vì thành tích của cô đã tiến bộ hơn hay vì trong nhà cô lấy được chỉ tiêu nữ bình, bây giờ thái độ của cô Tuồng đối với cô đã khác một trời một vực rồi, cô ấy đứng ở bên cạnh Lâm Đồng Chi nghe Cổ Duy Bình tán dóc, đưa tay ấn trán Cổ Duy Bình một chút, "Mồm mép láu lỉnh, không có chút tiền đồ." Lại lấy giọng điệu người một nhà cười với Lâm Đồng Chi, "Người như vậy, một nửa cánh gà cũng không cần cho em ấy."

Sự tức giận ở trong lòng Lâm Đồng Chi hóa thành nụ cười bên môi, chỉ cần mình cố gắng, thì không có gì là không thể, nếu không chịu cầu tiến, cô vĩnh viễn cũng sẽ không thể vươn thẳng lưng ở trước mặt cô ấy.

Tối nay cô ngủ rất ngon rất an ổn, một đêm không mơ, lúc rời giường tâm tình cũng rất vui vẻ, ngày trực cô và Hoàng Dung Tuệ sớm tỉnh mơ đã đến sân thi đấu sắp xếp ghế ngồi, nhưng bọn cô phát hiện có chút không đúng, cô Tuồng về mặt xanh mét cùng cô Trần chủ nhiệm lớp là giáo viên vật lý còn có thầy chủ nhiệm ở trước mặt một đám học sinh tranh cãi kịch liệt. Mấy học sinh bên cạnh hình như biết nội tình, không hề kinh ngạc. Hoàng Dung Tuệ chạy ra ngoài nghe ngóng một vòng, trở lại kéo Lâm Đồng Chi đến một bên, về mặt của cậu ấy không che giấu được sự kích động và hưng phấn, nhỏ giọng thận trọng (cái loại thận trọng này giống như ký giả bắt quái phát hiện một vụ tai tiếng trăm năm khó gặp) nói, "Cổ Duy Bình và Lý Đan Tâm đã xảy ra chuyện."

Dựa theo tin tức mình nghe ngóng được, tối hôm qua sau khi tắt đèn, bảo vệ đi tuần tra như mọi ngày thì bắt được một đôi uyên ương của lớp mười hai ở bãi cỏ sân thể dục. Sau khi xảy ra chuyện, cho dù ai hỏi, Cổ Duy Bình chỉ giương mắt lên lạnh lùng hỏi ngược lại một câu, "Khi bọn họ nhìn thấy chúng em chúng em đang làm gì, đang làm cái gì." Những lời này thật sự kích thích mọi người muốn giáo huấn cậu ấy một chút, nhà trường đối với chuyện như vậy từ trước đến nay đều xử phạt chứ không dung túng, nhưng hai người có lên quan đều là nhân vật quan trọng ở trong trường thì tự nhiên lại không thể xử phạt theo quy định như bình thường. Với lại trên thực tế, lúc nhân viên bảo vệ phát hiện hai người bọn họ, bọn họ cũng chỉ ngồi ở trên cỏ ngắm sao, hình ảnh mặc dù duy mỹ mập mờ, nhưng đúng là hai người ngay cả tay cũng không nắm. Hai chủ nhiệm lớp vừa nghe nói học trò cưng của mình có thể sẽ bị xử phạt, liền không đồng ý, la hét không có chứng cứ, dựa vào cái gì muốn xử phạt học sinh? Nhưng nếu như dễ dàng bỏ qua, về sau lấy cái gì để quản lý học sinh? Chuyện này không dễ giải quyết. Cho nên nhà trường cũng đang nhức đầu.

Lâm Đồng Chi lẳng lặng nghe, không có gì biểu tình. Sau đó, đột nhiên, cô cảm thấy dưới xương sườn ngực bên trái như bị kim đâm rất đau, sau đó cảm giác đau càng ngày càng rõ ràng, càng ngày càng đau hơn, lấy điểm kia làm trung tâm lan tới toàn thân, sức lực toàn thân bỗng nhiên như cạn kiệt.

Cô biết mình không xứng với cậu ấy. Cô biết mình chỉ là thảm mệnh, cô cho là thảm mệnh chẳng qua là lấy tư cách một người xem nhìn cậu ấy khóc, nhìn cậu ấy cười, nhìn cậu ấy vui vẻ hay đau khổ. Sau đó giữ lại cho mình một chút buồn phiền. Hơn nữa cô đã trải qua đã kích khi nghe cậu ấy có người trong lòng, cô cho là cảm xúc của mình dành cho cậu ấy cũng chẳng qua chính là khi nghe được tin tức này - một thoáng mất mát, cô cho là mình có thể không chế tốt. Thì ra đúng là vẫn còn tự lừa dối mình, thì ra cho dù thảm mệnh, cũng sẽ ghen tỵ khi chỉ là người đứng xem, đau lòng cùng với, Bi thương.

Bạn đang đọc truyện *Về Nền Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Chuyện này đến cuối vẫn không giải quyết được gì, học sinh tốt làm chuyện xấu, ngược lại khiến cho tên tuổi của hai người bọn họ ở trong lòng học sinh lại càng cao hơn. Chỉ là, đối với đám học sinh lớp mười hai mà nói, tin tức của việc quan hệ bất chính xác thực cũng chỉ là khi một mối giúp điều tiết không khí ngoài lề mà thôi. Phong Hoa Tuyết Nguyệt (Phong Hoa Tuyết Nguyệt: Gió hoa tuyết trắng, những thứ đẹp nhất của tự nhiên) cách mọi người khoảng cách rất xa, chỉ có việc học. Lâm Đồng Chi còn kém rất xa, muốn bỏ gì đó vẫn còn rất nhiều, biến học không bỏ, cô vui đầu vào sách vở, ghi chép, sách tham khảo đến đồ môi hỏi, thân nhiên lại cứ như vậy mà cùng Cổ Duy Bình không thân. Thật sự gặp phải vấn đề không hiểu, cô cũng học xong ở lại đợi đến lúc nghỉ giữa giờ nhờ giáo viên hướng dẫn cùng nhau giải quyết vấn đề. Nếu cô không thể khống chế được tình cảm của mình, ít nhất cô có thể khống chế được khoảng cách với người đó.

Rất cuộc ở trong một giờ giải lao, Lưu Tinh ngồi ở phía trước cô xoay người lại ghé vào bàn học của cô, sau đó dùng giọng điệu tang thương và dành sự đời không phù hợp với tuổi tác, nhẹ giọng thờ dài một câu, "Cậu không nên là cái dạng này."

Lâm Đồng Chi từ trong giọng nói nghe ra sự đồng tình và thương hại, bỗng nhiên cô ngẩng đầu lên, hoảng hốt muốn tìm ra chút gì đó từ vẻ mặt của cậu ấy, sau đó trên mặt của cậu ấy lại vẫn là một bộ nghiêm trang, nói đùa, "Cậu còn cứ đọc như vậy, tương lai đọc thành nữ tiến sĩ của Thanh Hoa và Bắc Đại, sẽ không lấy chồng được đâu." Trái tim của Lâm Đồng Chi suýt nữa nhảy ra ngoài giờ mới trở lại trong ngực, cô chép miệng, tức giận vung tay đuổi người, "Muốn đọc ở Thanh Hoa Bắc Đại là cậu hay mình đây? Đi đi đi, mình còn có mấy đề không nghĩ ra được, cậu còn quấy rầy mình nữa...mình sẽ trở mặt đó."

Lưu Tinh đâu dễ dàng bị đuổi đi như vậy, cậu ấy cười hướng một chỗ khác giờ ngón tay cái lên, "Ừ, tiểu Cổ nói, tuần này thi xong mời chúng ta ăn cơm, bảo mình tới thông báo với cậu một tiếng." Lâm Đồng Chi có chút kỳ quái lại có chút cảnh giác, hỏi, "Tại sao cậu ấy muốn mời khách?" Lưu Tinh le lưỡi, "Mặc kệ, đi theo bốn người bọn mình, yên tâm, không phải sinh nhật cậu ấy, bắt chẹt cũng không đến phiền cậu." Cậu ấy lão đảo đứng lên, lại chớp mắt với cô rồi nhỏ giọng nói một câu, "Bọn mình đi nghe cậu ấy nói một chút về vụ quan hệ bất chính kia chân thật trải qua cũng được, đúng không?"

Đã tiến vào mùa đông, mùa đông ở phía nam là khó qua nhất, lạnh, ẩm ướt, Lâm Đồng Chi buồn phiền nhất chính là mùa đông trời mưa, có thể mưa liên tục một tuần liền. Sáng chủ nhật thì, bầu trời bắt đầu mưa, đến buổi chiều, mưa tí tách rả rích vẫn không ngừng. Đã rất lâu cô không có đôi mắt với Cố Duy Bình, nhưng khi cô và Lý Ngọc Hi đi tới chỗ hẹn, liếc mắt một cái nhìn thấy Cố Duy Bình, tâm tình của cô bỗng nhiên cũng giống như trời mưa ở bên ngoài, tí tách rả rích không ngừng.

Lý Ngọc Hi giữ nước mưa dính trên quần áo, vừa ngồi xuống vừa giũ cọt, "Đúng là khó được, người keo kiệt như cậu, có phải khi người ta đào hoa liền đặc biệt hào phóng không?"

Cố Duy Bình lườm một cái, xem thường, dù sao cũng là thiếu niên mười mấy tuổi, ở trước mặt người một nhà, thật sự không trang trọng. Cũng chỉ có tìm cách nói sang chuyện khác, "Bên ngoài lạnh không? Nhanh ngồi xuống uống chút nước ấm." Cậu ấy ân cần rót hai cốc nước đưa đến trong tay hai đứa cô.

Đúng vào lúc này, Lưu Tinh cũng đi vào, ngồi xuống, câu đầu tiên chính là, "Nói thật, tiểu Cố sao cậu không mang ‘ Tứ đại mỹ nhân ’ tới đây giới thiệu cho anh em quen biết một chút."

Cố Duy Bình cũng chỉ cười khở lắc đầu, bạn xấu, quen nhầm bạn xấu còn tất cả đều là bạn xấu. Chỉ có Lâm Đồng Chi đang cầm cốc nước, vẫn luôn uống từng ngụm từng ngụm, mỉm cười nhìn dáng vẻ lúng túng không nói của cậu ấy, một đôi mắt trong veo, làm cho cậu ấy bình tĩnh lại trong nháy mắt. Cậu đột nhiên phát hiện, trên người cậu ấy không có thói quen nông nổi như ở trên người thiếu niên, mà còn có một lực lượng có thể làm cho cậu yên tâm.

Đồ ăn nóng hổi đều được mang lên trên bàn, về phần chủ đề trong lúc ăn cơm tự nhiên không thể rời được câu chuyện tình yêu làm toàn bộ trường học khiếp sợ vài ngày trước. Mỗi ngày Cố Duy Bình đều bị chuyện này quán lấy, rồi lại bị truyền đi không có một câu là thật, đối mặt với bạn xấu, rốt cuộc có thể mở miệng dốc bầu tâm sự, "Trước kia khi vừa có ý kiến về ‘ Tứ đại mỹ nhân ’, mình chỉ nói một câu ‘ Tứ đại mỹ nhân rốt cuộc có bộ dáng gì, mình còn chưa từng thấy qua. ’ mọi người liền bắt đầu truyền mình và Lý Đan Tâm đã sớm thế nào thế nào, thật ra căn bản là không có chuyện này. Mình cũng không phải là người điếc, chuyện kia truyền đến tai mình, không đi làm quen cậu ấy một chút, chẳng phải là gánh chịu tiếng xấu uống phỉ sao? Trước kia cũng chỉ là thuận miệng nói chuyện phiếm vài câu thôi, đại hội thể dục thể thao ngày đó, mình đi nhận đồ uống cho vận động viên, cậu ấy ở đấy phát đồ uống, nhìn rất vừa mắt, về sau lại hẹn cậu ấy buổi tối ra ngoài nói chuyện, chỉ có như vậy thôi, nếu mình có nửa câu nói dối thì không phải là người."

Con gái tự nhiên có hứng thú với những chuyện bát quái nhiều hơn một chút, Lý Ngọc Hi nghe xong chuyện này, vội vàng truy hỏi, "Vậy trên thực tế cảm giác của cậu ra sao?"

Cố Duy Bình đưa tay gãi gãi phía sau, trên mặt có mấy phần hoang mang lại có mấy phần hưng phấn, "Mình cũng không biết, trên người cậu ấy rất có hương vị, chỉ là cũng không có khoa trương như mọi người nói, mình lại cảm thấy Lâm Đồng Chi so với cậu ấy càng xinh đẹp hơn một chút? Chỉ là Lâm Đồng Chi thiếu một loại hương vị."

Bia và vịt đang bùng cháy trong nồi phát ra những tiếng lộp bộp rất nhỏ, giống như tâm tình của Lâm Đồng Chi lúc này. Cô dĩ nhiên biết mình so với nhóm người Thiên Chi Kiều Nữ (con cung của trời□ mình cũng không trắc lắm) thiếu cái gì, tự tin, một loại chỉ cần có chút xiu là có thể khiến bộ mặt của mọi người hoàn toàn đổi mới tươi cười rạng rỡ, cũng bởi vì có tự tin, những cô gái kia khi giờ tay nhắc chân dáng vẻ thướt tha mềm mại, càng nhìn càng tốt. Nhưng làm thế nào mới có thể hình thành tự tin? Trong tiểu thuyết võ hiệp thường có một câu nói tự tin là nơi bắt nguồn của thực lực, Lâm Đồng Chi cô có thực lực đâu? Liều cái mạng, khó khăn lắm mới duy trì được thành tích trung bình? Còn khi gặp chuyện thì tay chân luống cuống hoàn toàn không thể tùy cơ ứng biến? Ngay cả khi từ nhỏ cô đã nghe ba mẹ truyền thụ làm người nên chăm chỉ, thân thiện, khiêm tốn, khoan dung vân vân. truyền thống đạo đức tốt cũng đã mơ hồ trở thành đối tượng bị chịu phê phán khinh thường, xã hội ngày càng phù phiếm, kết quả thủ đoạn trở thành tiêu chí đúng sai, như vậy Lâm Đồng Chi còn có cái gì có thể tự tin? Đúng rồi, cô còn có về ngoài không kém người khác, chỉ là về ngoài là ba mẹ cho, không tính là bản lĩnh thật sự của mình. Huống chi ở một cái trọng điểm giáo dục trung học, tốt mã dê cùi chỉ có thể làm cho mọi người chế giễu. Cô cũng không thể nhảy ra mặt đồ tại hồng tranh luận "Mình chưa từng nghĩ muốn so sánh với Lý Đan Tâm" ..., chỉ cúi đầu tiếp tục nghe Cố Duy Bình nói lời lẽ uyên bác, "Thật ra, mình luôn cảm thấy Song Nhi phải giống như cậu mới đúng."

Lâm Đồng Chi ngẩn ra, Song Nhi cô biết, "Lộc Đình ký" Lý Song Nhi đúng là nữ chính mà các nam sinh thích nhất dưới ngòi bút của Kim Dung, tính cách cũng không có gì đặc biệt, nhưng ở trong lòng các nam sinh địa vị so với Hoàng Mộc Triệu Chu đều cao hơn, thậm chí có nam sinh nói đây là mẫu người vợ sau này của họ. Cũng chính vì các nam sinh sùng bái, ở trong lòng các cô gái, nhân vật này cũng rất nổi tiếng. Lâm Đồng Chi hoàn toàn không nghĩ tới mình lại nhận được đánh giá cao như vậy, một đôi đứa đuối ở giữa không trung, nửa ngày cũng chưa hạ xuống.

Buổi tối bọn họ xem một bộ phim rất nổi tiếng "Đông Thành Tây Tự", quanh đi quẩn lại tất cả đều là diễn viên nổi tiếng, hơn nữa còn không giải thích được rất hài hước, người bên cạnh cười nghiêng ngả, trong bóng tối ở cửa hàng băng đĩa, cô đột nhiên cảm giác mình hóa thân làm hai, một người đối với trên màn hình Tứ Xuyên nói em gái Hồng Thất quên tình cười to, cười ra nước mắt, một người khác không nói không cười lơ lửng ở không trung, trống rỗng, không chỗ dựa vào.

Bạn đang đọc truyện *Về Nền Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16

Kỳ nghỉ đông năm nay nghỉ từ hôm đó đến mừng bốn năm sau, chiều hôm nay, là giờ học cuối cùng, không khí trong lớp học rất sôi nổi, khổ luyện làm vui vẻ đã sớm trở thành một loại bản năng, có người vừa lấy cặp sách vừa cười, "Công nhân người ta được nghỉ bốn ngày, bọn mình được nghỉ nhiều hơn người khác mấy ngày rồi."

Lời này lại bị cô Trương nghe thấy, cô đi vào quay đầu liền chửi mắng một trận, "Lấy chính mình so sánh với công nhân rất có tiền đồ? Tôi nói cho các bạn biết, không thi đậu đại học thì các bạn ngay cả công nhân cũng không bằng!"

Mọi người lè lưỡi, đều có chút không kiên nhẫn đứng dậy, từ đầu học kỳ tới nay, các bạn học đều ở trong trường, gần như không có ai được ngủ ngon như ở nhà, ai không muốn sớm về nhà chứ. Nhưng, lúc này vẫn phải không yên lòng ngồi ở đây nghe dạy dỗ. Chờ cô Trương nói ra một chữ "Nghỉ" cuối cùng, không còn ai sợ lại bị trách mắng nữa, "Oh" một trận ồn ào, người của một lớp, tan tác như chim muông.

Người nhà rất nhiệt tình chào đón Lâm Đồng Chi trở về: ba cầm túi giúp cô, Lâm Giản nhặt giày giúp cô, chào đầu trong tay mẹ "lách tách" vang lên. Một học kỳ không gặp, Lâm Giản lại cao hơn cô nửa cái đầu, hai người vẫn như cũ không nói được mấy câu nghiêm chỉnh lại bắt đầu gây gỗ, Lâm Đồng Chi cuộn tờ báo đi gõ Lâm Giản, lại phát hiện bây giờ chính mình cần bản không với tới đầu của tên nhóc này, liền nổi giận. TV trong nhà thay đổi, ghế sofa cũng đổi. Lâm Đồng Chi dò xét một vòng, trừu đùa ba, "Ba, nhà chúng ta mọi thứ đều thay đổi, học kỳ sau con về nhà, ba đừng ngay cả mẹ cũng đổi nha."

Ba cười mắng một tiếng, "Không trên không dưới!" Trên mặt lại có chút mất tự nhiên, Lâm Giản len lén giặt vạt áo của cô, Lâm Đồng Chi hiểu ý ngầm miệng, lấy cớ ra ngoài. Lại qua mấy phút, hai chị em len lút ở trong phòng sách chụm đầu. Lâm Giản xụ mặt, thờ dãi một tiếng nói "Gần đây không biết tại sao, mẹ cả ngày âm dương quái khí, ba cũng luôn không vui, làm cho người ta phiền chết được, còn như vậy em đều muốn ở lại ký túc xá của trường." Cô suy nghĩ một chút, lại hỏi, "Tại sao mẹ không vui? Có phải tại ba ở bên ngoài có cái gì rồi không?" Lâm Giản lắc đầu, "Không có khả năng? Em thấy ba mỗi ngày đều về nhà đúng giờ." Cô dùng sức vỗ đùi em trai, làm ra vẻ bỗng nhiên hiểu ra, "Chị biết rồi, có thể mẹ đến thời kỳ mãn kinh rồi." Cô lấy giọng điệu từ câu nhiều phúc nói với Lâm Giản, "Chú em, nhiệm vụ duy trì bình yên cho gia đình chị đây liền giao cho em đó."

Buổi tối đêm ba mươi, cả nhà bọn họ nhìn liên hoan văn nghệ tết âm lịch, Lâm Đồng Chi vừa cảm thấy mình quá xa xỉ, dành quá nhiều thời gian vào những việc không liên quan đến học tập như vậy, vừa rồi lại bị Trần Bộ Tư, Chu Thời Mậu chọc cười đến đau cả bụng. Sau khi tắt ti vi, cô và anh trai đi trên đường phố, cảm ông chứa hạt thủy tinh nhiều màu, trong sự vui sướng còn mang theo thật sâu cảm giác tội lỗi. Cuộc sống thật mâu thuẫn.

Buổi chiều của ba hôm sau, Lâm Đồng Chi mang theo không tha (không muốn) đi ra ngoài, cô đã nói với ba mẹ, học kỳ sau cô sẽ không về nhà, ở trường học chuyên tâm học hành. Cho nên mẹ chuẩn bị đồ cho cô nhiều hơn so với những năm trước, ba ngoại lệ, làm cho chú Tiểu Chu đưa cô đi, khi chú Tiểu Chu nhận lấy cái túi trong tay Lâm Giản rồi để vào phía sau xe, Lâm Giản hô to một câu với cô, "Thì không đậu cũng không sao, trong nhà còn có em!" Mẹ "Phi" "Phi" kéo Lâm Giản lui về phía sau, trong không khí nồng nặc khói thuốc súng, ở nơi xa truyền đến tiếng chuông cửa, không biết nhà ai có khách tới nhà chúc tết. Lâm Đồng Chi nắm quần áo thật chặt, chui vào trong xe, cửa xe đóng lại, dần dần cũng không nghe thấy nữa, cô bị ngăn cách ở bên ngoài náo nhiệt phồn hoa, đi đến một cái thế giới khác.

Học kỳ mới bắt đầu, liền như thổi lên kèn hiệu xung phong. Trước lớp học bên trái tấm bảng đen dựng một biển hiệu tự chế đếm ngược thời gian thi vào trường đại học, mỗi chữ đều có kích thước to nhỏ khác nhau, rất đậm lại rất đậm, tô đen lại tô đen, rất dọa người. Có một vài bạn học chưa tới báo danh, xem ra đã lựa chọn những con đường khác, có bạn học chuyển ra ngoài, thuê phòng khác để học tập. Còn có người, thậm chí vào giờ cơm trưa cũng không muốn lãng phí thời gian, vì vậy đặt ở mấy cái bàn trống phía sau, từng món một, có cháo Bát Bảo, mì ăn liền, còn có cả Thái Dương thân, Ba buổi cây, và còn nhiều món ngon miệng khác, cái gì cần có đều có, rục rờ muôn màu, đủ để mở một nhà hàng.

Thành tích của Lâm Đồng Chi vẫn luôn ở vị trí thứ mười, nhưng thái độ của cô rất nghiêm chỉnh, muốn học nhiều một chút vậy thì sẽ biết nhiều hơn về tình hình học tập, không đến mức quá thực dụng. Nhưng không khí say mê trong lớp học vẫn ảnh hưởng đến cô, chẳng hạn như buổi trưa trong lớp học có một nhóm người đang quên ăn quên ngủ, cô đã ăn xong và trở lại lớp học để đọc sách, thường nhìn không thấy một nửa, những cái bụng đói kêu vang làm anh bạn rút cuộc hiểu ra mình còn không có ăn cơm trưa, trong lớp có thể sẽ dẫn phát phản ứng dây chuyền, sau đó cả phòng học bốn phương tám hướng nhào tới chỗ mùi thơm của mì ăn liền, làm cho mọi người rất háo hức.

Ngoại trừ học tập, học tập, vẫn là học tập, Lâm Đồng Chi không nghĩ ra trong khoảng thời gian này từng lưu lại cho cô kỷ niệm gì khác. Đúng rồi, còn có, Cố Duy Bình và Lưu Tinh từ chối danh ngạch cuối cùng của một nhóm người được cử đi học, Lưu Tinh là vì không thích bị cử đi học ở trường chuyên ngành. Mà Cố Duy Bình lại đang già vờ không, cậu ấy nói, "Nếu đọc sách nhiều năm như vậy, không đi thi đại học một lần, luôn cảm thấy thiếu chút gì đó." Những lời này tự nhiên dẫn phát ra một làn sóng mới.

Mùa đông dần dần trôi qua, mùa xuân cũng chậm rãi đi qua, mà mùa hè cuối cùng cũng tới. Sau đó, những khoảnh khắc đặc biệt cuối cùng đã đến. Làm nhiều chuẩn bị như vậy, chảy nhiều mồ hôi như vậy, nhưng đến ngày này, lại không có mấy người dám nói mình có tự tin tuyệt đối, rất nhiều người vẫn có quá nhiều hối tiếc và hối tiếc không có nắm chắc thời gian cho tốt.

Lâm Đồng Chi đứng ở bên ngoài vạch kẻ màu vàng cho phép, cô ngẩng đầu hít một hơi thật sâu, sau đó cô nhìn thấy Lưu Tinh mặc dù đang cười, nhưng nụ cười có chút không tự nhiên, nhìn thấy vẫy tay với cô sau đó cười một cái với Lý Ngọc Hi, nhìn thấy Văn Từ, Tề Giai. Sau đó, cô thấy Cố Duy Bình quy củ đứng ở bên ngoài vạch màu vàng cầm một thiết bị văn phòng phẩm nhựa nhỏ, cái tên kia đứng thẳng tắp, như một thanh kiếm vừa được mài tốt, trái tim cô đột nhiên bình tĩnh lại, không còn tiếc nuối, cô tiến vào theo tiếng chuông đầu tiên vang lên, không chút do dự tiến vào phòng thi.

Thi xong, nộp bài thi của môn cuối cùng rồi đi ra, Lâm Đồng Chi phát hiện trong sân trường có rất nhiều giấy trên đất, bút máy thước các loại đồ dùng khác, hơn nữa còn có người hét lên rồi ném mấy thứ này xuống đất, cô sùng sốt một chút, theo thói quen nhớ lại đề bài một chút, nhưng cô phát hiện mình đã không nhớ nổi bất kỳ một cái công thức nào, trong óc như đã trống rỗng. Đột nhiên cô dừng bước, giống người điên dùng hết hơi sức toàn thân hô to một tiếng, sau đó lấy giấy và bút máy ra sức ném lên trời.

Không có ai kinh ngạc, không có ai trách cứ, các giáo viên đi qua đi lại ở xung quanh về mặt lý giải tươi cười. Đều biết hành động của bọn họ sẽ làm tăng lượng công việc của di lao công lên, cũng chỉ lắc đầu hiện ra gương mặt tươi cười. Đột nhiên cô cảm thấy rất xấu hổ, cô cúi xuống, nhặt giấy ở xung

quanh lên, bỏ vào thùng rác.

Cô không cần nghĩ cái gì, cũng không cần làm cái gì, ở nhà nhàn nhã xem ti vi và lo lắng chờ kết quả. Cuối cùng cô có thể cảm điều khiển ở trong tay, không cần dùng sách tham khảo để che quyền tiểu thuyết rồi nhìn lên, nhưng cô lại giống như một tù phạm bị nhốt nửa đời người rồi đột nhiên được thả ra, vẫn có chút không cách nào thích ứng được với loại ngày đường hoàng chính đáng này, không cách nào thích ứng được từ con chuột lại biến thành mèo. Nhưng dần dần, bởi vì cô phải học tập mà nhận được đối xử đặc biệt những thứ này cũng bị hủy bỏ, làm vệ sinh, mua thức ăn, nấu cơm, giặt quần áo. Cả ngày chỉ ăn với ngủ, cô mập lên rất nhanh, dĩ nhiên, đây cũng là một loại phiền não khác.

Trong ba lần cô trở lại trường: Đánh giá, xem thành tích, điền bảng nguyện vọng. Ông trời phù hộ, cuối cùng cô cũng đậu vào trường đại học, Lý Ngọc Hi không hổ là bạn xấu, cùng cô giống nhau như đúc. Lưu Tinh phát huy không được tốt lắm, không vào được Phục Sáng mà cậu ấy vẫn muốn đi, mà uất ức đi Bắc Hàng, hề nói tới, cậu ấy lại nghiêng răng nghiêng lợi không cam lòng. Về phần Cố Duy Bình, cậu ấy am hiểu nhất chính là chế tạo ngạc nhiên, lần này tự nhiên cũng không ngoại lệ, cậu ấy căn bản không có xem thành tích của mình cũng đã trúng tuyển vào đại học bắc kinh, ba nguyện vọng lại đều điền là đại học Nam Kinh, có vẻ như vậy cũng không đủ để chứng minh sự quyết tâm của cậu ấy. Trong lớp làm cho người tiếc hận chính là Tạ Miêu, cậu ấy vừa nhìn thấy bảng điểm liền ngã xuống đất ngất đi. Mặc dù Lâm Đồng Chi giao tiếp cùng cậu ấy không nhiều, nhưng nghĩ tới cô liền không có lý do thay cậu ấy khổ sở. Cuộc sống giống như một ván cờ, có người thắng, có người thua, nhưng ngược lại với tất cả mọi người bỏ ra giá cao mà nói, người thắng không đáng mừng, người thua lại thật đáng buồn.

Bạn đang đọc truyện *Vẽ Nền Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17

Điền nguyện vọng xong, Gánh nặng trong lòng của Lâm Đồng Chi cơ bản đã gỡ xuống, ở nhà càng chịu khó hơn. Hôm nay sau khi ăn sáng xong, cô đang rửa bát, mẹ muốn đi làm, lúc gần đi lại chạy vào phòng bếp dặn dò một câu, "Trong nhà hai cây lau nhà đều không dùng được nữa, lát nữa con đi chợ Đại Kiều mua hai cây mới về." Có lẽ mẹ thật là tiến vào thời kỳ mãn kinh rồi, cả ngày luôn nghiêm mặt giống người nào thiếu tiền của mẹ vậy, tính tình cũng trở nên rất khó chịu. Lâm Đồng Chi không dám chậm trễ, đồng ý một tiếng, rửa bát đĩa xong liền lấy chiếc xe đạp cũ đạp ra chợ.

Chợ Đại Kiều vốn là một chợ lớn nhất ngũ kim bách hóa thị trường, lớn như TV tủ lạnh, nhỏ như cúc áo kẹp tóc, thậm chí là dây thừng chất dẻo trong nhà, cái gì cần có đều có, từ sáng đến tối khách hàng như dật cửi, mà trong chợ này có hơn một ngàn quán nhỏ, thường thường có người bị lạc đường — cũng may con gái đều rất quen thuộc chỗ này, cô rất nhanh tìm đúng quầy hàng, trả giá xong, chọn hai cây lau nhà, lại nhờ chủ cửa hàng giúp một tay đem cây lau nhà ra xe đạp buộc chặt. Mùa hè mặt trời luôn gay gắt, mang những thứ này xếp xong, cả người cô đã ra đầy mồ hôi. Đợi cô đạp xe ra ngoài, ngõ nhỏ lối đi duy nhất trong chợ bảo tu sửa được vài năm nhưng vẫn không được tu sửa từ tế đã bị người ta bày hàng hóa rồi người ra ra vào vào chật như nêm cối.

Lâm Đồng Chi không biết làm sao, chỉ có thể đi xuống đất xe. Cô cẩn thận né tránh người đi đường, nhưng cây lau nhà dài như vậy, nhất định không tránh được sẽ gặp rắc rối, cứ như vậy, vừa đi được vài phút, cô đã không ngừng nói vài câu xin lỗi, trên người cô mồ hôi càng chảy nhiều hơn, giọt mồ hôi lớn kéo dài từ trán rơi xuống.

Đám đông chậm chậm di chuyển về phía trước, Lâm Đồng Chi chịu đựng, ánh mắt chú ý khe hở trong đám người, tận dụng mọi khe hở để chen tới trước. Sau đó, sau đó cô nhìn thấy một hàng bán đồ trang sức bên tay phải ở phía trước, Cố Duy Bình, về mặt dịu dàng nhìn cô bé bên cạnh tinh thần hào hứng. Cô bé kia đang cầm một cái lắc tay thử trên cổ tay rồi đưa lên cho cậu ấy xem, trong mắt ý lại, cả người ngọt ngào.

Hình ảnh này thật sự quá tốt đẹp, tốt đẹp đến mức làm cho cô ngay cả cảm giác ghen tỵ hoặc đau lòng cũng không có, cô chỉ ngẩn ngơ thưởng thức một chút, lại cúi đầu nhìn bộ đáng đay bụi và mồ hôi của mình, lại nhìn cảnh sắc đẹp mắt kia, thần thờ đẩy xe từ từ đi ra ngoài.

Trưa hôm nay, mẹ về rất sớm, đi quanh nhà một vòng, không thấy Lâm Đồng Chi, sắc mặt liền không tốt, làm bầm lâu bầu trách mắng một câu, "Bài tập cũng không làm, suốt ngày ở bên ngoài chơi bời." Lại đi vào trong phòng bếp nói Lâm Đồng Chi, "Con cũng vậy, chính mình thi lên đại học rồi cũng không quản em trai, cả nhà này không một ai làm cho người ta bớt lo!"

Lâm Đồng Chi đang ngồi trong bếp gọt khoai tây, nghe mẹ quở trách làm sao chịu được, tức giận trong lòng, liền cãi lại, "Sao con phải quản nó? Sao mẹ không bảo nó quản con?"

Mẹ không ngờ đứa con gái trung thực nhất này sẽ cãi lại, nhất thời ngậm ngẫn cả người, qua một lúc mới lấy lại tinh thần mở miệng, "Thái độ gì đó! Mẹ nói con một câu cũng không được sao?"

Lừa giận ở trong lòng Lâm Đồng Chi càng như gặp được thuốc nổ, "Bùm" một tiếng nổ tung. "Con thông cảm vì mẹ đi làm vất vả, suốt ngày ở nhà làm việc, mẹ thấy con trai của mẹ đã bao giờ giúp con chút nào chưa? Nó không ở nhà mẹ lại mắng con, người sai luôn là con! A, có phải con trai chính là tâm can bảo bối của mẹ, còn con gái sinh ra đã là nơi cho mẹ trút giận phải không?"

Cô ngừng một chút, tức giận phát xong rồi, trong lòng lại chột dạ. Thấp thỏm không yên chờ mẹ nổi giận, Sau một lúc mẹ vẫn không tiếp tục nói nữa. Cô vụng trộm liếc mắt nhìn mẹ, lại giật mình thấy trong mắt mẹ lẩn ra hai hàng nước mắt.

Cô biết mình nói có chút thái quá, làm bây giờ không dám nói chuyện với mẹ. Vì vậy cô đi ra ngoài một lúc, tự nhủ nói, "Hôm nay nóng muốn chết, lại

muốn ăn dưa hấu." Lại chậm rì rì đi vào trong bếp. Lấy dưa hấu từ trong tủ lạnh ra, cầm một miếng dưa hấu, đưa tới trước mặt mẹ, "Ax, ừ, mẹ ăn một miếng đi, đừng tức giận nữa."

Nước mắt mẹ càng rơi nhiều hơn, Lâm Đồng Chi đến gần mẹ, giống khi còn bé cọ cọ ở trên người mẹ, cuối cùng cúi đầu nhận lỗi, "Mẹ, con sai rồi, thật xin lỗi, mẹ đừng đau lòng."

Cô cố ý và cẩn thận, rốt cuộc, mẹ vừa khóc vừa nói, "Nhà họ Lâm các người không có ai là tốt cả!"

Lâm Đồng Chi nghe kim khâu của mẹ vừa mở, về mặt càng thêm cọt nhả kéo cánh tay của mẹ làm nũng, "Mẹ - mẹ -" mẹ cũng không để ý tới cô, liên tục trách mắng, con trai ham chơi, con gái thì cãi già, chồng lại có người khác, cô thật sự muốn chết, đợi chút.

Lúc đầu Lâm Đồng Chi còn tưởng rằng đây chỉ là mẹ thuận miệng nói ra hai câu, nhưng mẹ vẫn tiếp tục lên án, làm cho cô trong lòng rét lạnh.

Khác với rất nhiều người bạn nhỏ cùng tuổi, từ nhỏ cô đã biết ba mẹ có nhiều yêu nhau. Ba mẹ là thanh mai trúc mã lớn lên cùng nhau, ba thi đại học và lên thành phố trước, sau đó ba liên tục cò vũ, mẹ học lại hai khóa, cũng thi ra ngoài. Sau đó hai người đều có nghề nghiệp làm người ta tôn trọng, sau khi sinh Lâm Đồng Chi không lâu, ba lại bởi vì coi trọng chính sách của Giới Tri Thức. Người một nhà hòa thuận vui vẻ, ba quan tâm chăm sóc mẹ vẫn luôn là đề tài khiến mọi người hâm mộ, năm ngoái sinh nhật mẹ, ba còn mang theo chị em bọn họ cùng nhau làm một bàn đồ ăn để chúc mừng sinh nhật mẹ. Nhưng từ khi nào ba đã thay đổi? Tại sao lại thay đổi?

Một bức tường chống đỡ trong lòng của Lâm Đồng Chi ầm ầm sụp đổ. cô vẫn cho là, cô có một gia đình hạnh phúc nhất trên đời, cô vẫn tin rằng, ba mẹ đã từng là thanh mai trúc mã, đã cùng nhau chia sẻ ngọt bùi, nhất định sẽ có ngày khổ tẫn cam lai (đau khổ qua đi, hạnh phúc sẽ đến), lúc tuổi già hạnh phúc mỹ mãn. Đến bây giờ cô vẫn còn nhớ ba viết thư cho mẹ, mẹ trân quý đặt trong ngăn tủ, thỉnh thoảng lúc rảnh rỗi lấy ra xem một chút, gương mặt lại đỏ ửng thẹn thùng. Vậy tại sao bây giờ mọi thứ đều thay đổi?

Không biết cô đã ngồi ở nhà si ngốc mấy ngày, không muốn tin những lời của mẹ là thật, muốn gọi điện hỏi ba, nhưng cô không dám hỏi, cô tình nguyện giống như chim đà điểu cũng không muốn đi đôi mắt với sự thật, lại nói cô vẫn hi vọng, ngộ nhỡ là người khác bịa đặt vu khống hãm hại ba? Ngộ nhỡ đây chỉ là do mẹ suy nghĩ lung tung? Cho dù như thế nào, niềm tin vững chắc về hạnh phúc trong lòng cô đã không còn.

Trên TV đang chiếu "Một giấc u mộng", "Ta có một mảnh u mộng, biến người mệnh mông người nào chung?" Nhưng tại sao ngay cả trên TV người thứ ba cũng xinh đẹp tự đắc hơn vợ đầu, đúng lý hợp tình?

Thì ra vẫn là cô sai lầm rồi, thì ra logic ban đầu của tình yêu hiện đại là chỉ cần ta muốn, chỉ cần ta có thể cướp được, ta tự nhiên có thể tìm được lý do cho mình. Cô gần như rơi nước mắt cho điểm ấy nhận thức.

Không biết qua bao lâu, lâu dưới mơ hồ có người dường như đang gọi tên cô, cô không muốn trả lời. Nhưng cái âm thanh kia vẫn kiên nhẫn từ tầng một hét lên tầng sáu, một lát sáu lại từ tầng sáu vọng lại. Rất có không ai trả lời quyết không bỏ qua xu thế, Lâm Đồng Chi bắt đầu đi, đi tới bên cửa sổ thò đầu ra ngoài nhìn xuống, lại nhìn thấy Cố Duy Bình ngược đầu đối diện với cửa sổ nhà cô cười ha ha.

Cô giật mình, vội vàng đi xuống. Cố Duy Bình mở mắt đầy mệt, thấy cô xuống, cười với cô một cái để lộ ra hàm răng trắng. Tâm tình của cô rốt cuộc khá hơn một chút, hỏi, "Sao cậu tìm được nhà mình?" Cậu ấy ra về nói, "Mình là ai chứ? Ngày đó nghe Lý Ngọc Hi nói nhà cậu ở khu này, hôm nay đạp xe lòng vòng nửa thành nội mới đi đến cái chỗ này."

Cô đột nhiên xụ mặt xuống, lạnh lùng, "Cậu tìm mình làm gì? Không sợ bị người khác nói lung tung sao?" Cố Duy Bình cũng không so đo thái độ của cô, gương mặt vẫn tươi cười như ánh mặt trời, "Cậu cũng quá hẹp hòi đi, coi như bạn bè tới thăm cậu cũng không được sao? Chỉ cần chúng ta đường hoàng chính đáng, để ý người khác nói xấu làm gì."

Cô vốn cho rằng chính mình có thể quên nó đi, rốt cuộc cô cũng không nhịn nổi nữa, đột nhiên cô cuồng loạn hét lên với cậu ấy, "Nhưng mình không thể, mình không thể đường hoàng chính đáng, làm sao bây giờ? Mình thích cậu, lại nên làm cái gì bây giờ? Tại sao cậu lại tìm mình? Vì muốn nhìn mình một cái rồi sau đó sẽ không lại liên lạc với mình như bạn bè bình thường nên muốn đi xa như vậy để tìm mình sao? Như vậy, có phải cậu cũng thích mình đúng không?"

Cô đã nói tất cả, cái gì cũng hỏi. Sau đó, trong lòng cô chỉ toàn đau khổ.

Biểu đạt tình yêu không phải nên do con trai nói trước sao? Tại sao một cô gái lại muốn dùng phương thức biểu đạt gây sự để nói ra những điều được giấu kín trong lòng, tình yêu xinh đẹp nhất và cũng rất khát khao có được! Cô cảm thấy xấu hổ, không biết xấu hổ, cô gái này. Cô rất muốn khóc, nhưng ánh mắt cô vẫn làm hết phận sự nhìn thẳng vào mắt cậu ấy, chờ đợi một đáp án mà có thể làm cho cô sợ hãi tan nát cõi lòng nhưng lại không muốn tiếp tục kéo dài.

Nụ cười của cậu ấy biến mất, má lúm đồng tiền không thấy, buông xuống khóe mắt. Rốt cuộc cậu ấy gương mặt, "Mình. . . ."

"Cậu không cần nói nữa!" Lâm Đồng Chi đột nhiên dùng hết hơi sức toàn thân hét lên cắt ngang lời nói của cậu ấy, sóng âm ở trong không khí khuếch tán, âm thanh quanh quẩn bên tai cô. Cô không còn hơi sức để nói chuyện, giọng nói của cô rất chán nản, vô lực, "Cậu đi đi, sáng hôm kia mình cũng ở chợ Đại Kiều."

Cố Duy Bình sau nửa ngày im lặng, lo lắng nhìn cô một cái, rốt cuộc dắt xe đi ra ngoài, Lâm Đồng Chi không dám nhìn lâu, xoay người đi lên lầu. (trung học đệ nhị cấp thiên hết)

Bạn đang đọc truyện *Về Nền Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 18

Trong nháy mắt, Lâm Đồng Chi đã vào đại học được gần một tháng, những thứ xa lạ bên cạnh dần dần trở nên quen thuộc, thành phố mới, trường học mới, bạn học mới, giáo viên mới, hoàn cảnh mới.

Lần đầu tiên cô trải qua cái việc huấn luyện quân sự này, ngày đầu tiên huấn luyện viên cũng không bắt các cô làm gì nhiều, chỉ bảo các cô đi nghiêm mấy chục lần mà thôi. Quân phục bị mồ hôi làm cho ẩm ướt, sau đó được ánh nắng chói chang hong khô, rồi lại bị mồ hôi làm ướt. Sau lưng dính dính giống như có một lớp kem ngầy dính vào, cổ họng giống như đang không ngừng bốc khói. Ngày hôm đó, khi trở về phòng ngủ thay quần áo, Lâm Đồng Chi vừa cởi áo liền nhìn thấy hai màu da hoàn toàn khác biệt trên cánh tay. Cô hít vào một ngụm khí lạnh, nhanh chóng lấy kem dưỡng da ra, bôi lên mu bàn tay. Từ đó về sau, không có nữ sinh nào dám xấn ổng tay áo để huấn luyện giống như nam sinh nữa.

Huấn luyện nhiều ngày như vậy, phóng tầm mắt nhìn, toàn bộ phòng ngủ đều là chị em hoạn nạn với nhau, vì vậy, mọi người làm quen với nhau rất nhanh, ngày qua ngày phơi dưới ánh nắng mặt trời gay gắt, cuộc sống mệt mỏi và đơn điệu tạo nên các chủ đề thật sự rất nhàm chán. Cũng rất buồn tẻ, tối hôm đó, rốt cuộc Vương Nguyệt chịu đựng không nổi, cúi đầu nói về bạn trai nhỏ của cậu ấy, từng chuyện từng chuyện, tất cả đều là chuyện xưa ảm áp của hai nhỏ vô tư, cho dù chỉ là một đoạn làm quen của các thiếu niên với thiếu nữ, nhưng cậu ấy có cảm giác kinh nghiệm của bản thân là có một không hai, vì vậy lúc cậu ấy nhớ lại, có một chút ngọt ngào, một chút nhớ nhung, còn lẫn vào một chút suy tư ở xa nhẹ buồn, nhưng cũng hết sức cảm động. Lâm Đồng Chi yên lặng nghe, đáy lòng nổi lên tầng tầng hâm mộ và ghen tỵ, có thể ở trước công chúng đường đường chính chính bày tỏ nỗi nhớ nhung của mình với ai đó, đúng là rất hạnh phúc! Bị tình cảm này làm cho xúc động, cô lại càng nhớ quê nhà, nhớ người thân.

Mặc dù cô đã có kinh nghiệm nhiều năm xa nhà ở trong ký túc xá của trường, nhưng bây giờ cô vẫn cảm thấy rất khó thích ứng. Hiện tại mỗi buổi tối cô hầu như đều nằm mơ, trong giấc mơ cô mơ thấy nhiều lần ở địa điểm thi của kỳ thi lên đại học, giáo viên giám thị nhắc nhở nộp bài thi rồi, mà trên bài thi của mình vẫn còn để trống, thỉnh thoảng còn mơ thấy ba mẹ cãi nhau, mẹ chỉ vào cái mũi của ba phẫn nộ lên án, "Anh đã nói đời này sẽ đối xử tốt với em, bây giờ thì sao?" Còn ba thì không chút để ý nói "Anh đem mình chia làm hai nửa, một nửa cho em, một nửa cho cô ấy có được không?" Rồi lấy dao ra, "soạt" một tiếng đem mình cắt thành hai mảnh.

Cô thường xuyên bị sợ tỉnh, sau khi tỉnh lại, nghe thấy trái tim của mình ở trong lồng ngực đập "Bịch bịch" như muốn nhảy ra ngoài vậy, Cô thậm chí không dám lại ngủ tiếp, cô từ từ nhớ lại trước khi đi, hai bố con ở riêng với nhau, và trước đó cô đã nghĩ rất nhiều, nhưng cuối cùng nói ra khỏi miệng cũng chỉ là muốn ba chăm sóc tốt cho mẹ và em trai, ba muốn nói lại thôi, cô giống như tỉnh cờ nhớ tới điều gì đó, nói một câu, "Ba, mẹ bây giờ đang ở thời kỳ mãn kinh, nóng tính, ba đối với mẹ phải kiên nhẫn một chút." Ba im lặng một lúc, mặc dù chậm nhưng vẫn gật đầu rất kiên định, làm cho trái tim cô an lòng. Cô tự nhủ, "Sẽ không, sẽ không có việc gì." Nhưng cô không ngủ được, mở to mắt nhìn lên trần nhà, trong bóng tối từ từ chia rõ ràng hình dáng của mỗi một dạng đồ vật ở trong phòng.

Dĩ nhiên, không phải tất cả đều là ác mộng, một giấc mơ khác thường thấy cảnh mình và Lý Ngọc Hi vẫn ngồi chung với nhau ở phía sau của Cố Duy Bình, thỉnh thoảng Cố Duy Bình và Lưu Tinh bí mật quay lại nói một ít chuyện cười với các cô, làm hai người các cô gục xuống bàn cười không dậy nổi. Trong mộng không biết đâu là thật đâu là giả, nhất thời ham vui.

Khác với hai giấc mơ lúc trước, cô tham luyến cảnh trong mơ này, rất lâu cũng không muốn tỉnh lại. Biết rất rõ giấc mơ là giả, biết rằng sau khi tỉnh dậy những u sầu này sẽ lại đến, nhưng cô vẫn hi vọng mình có thể tiến vào cảnh trong mơ, như đã hoàn toàn không liên quan đến thực tế, trong mơ có thể thấy cậu ấy nhiều hơn, cũng là rất tốt.

Trường đại học mà Lâm Đồng Chi đang học nghiệp vụ kế toán chuyên nghiệp tại các tỉnh lân cận của đại học tài chính. Cô còn chưa đi báo cáo, tấm ảnh chân dung lớn trong hồ sơ cũng đã đưa tới rất nhiều đàn anh, bạn cùng quê, bạn học tập trung đến. Tương tự cách đối xử với các cô gái xinh đẹp, các trường đại học và trường trung học là hai loại thái độ hoàn toàn khác nhau. Trường trung học trước kia của Lâm Đồng Chi tuy là trường trọng điểm nhưng cũng không tốt được như trường đại học, khiến cho lúc Lâm Đồng Chi bước vào trường đại học thì giống như lọt lem bước vào vũ hội của hoàng gia vậy. Lại giống như đồ cổ Phan Gia Viên trên sạp hàng nào đó không rõ lai lịch mờ mịt bị chuyển đến trong nhà vương công quý tộc, như một món hàng có giá trị. Bắt đầu từ lúc huấn luyện quân sự, tới lúc nhận thức đồng hương, sẽ chỉ ra không ít sai lầm cho các đàn em. Mặc dù rất phiền phức, nhưng khách khứa cũng chiếm giữ toàn bộ thời gian và sức lực của cô, vì vậy những cơn ác mộng của cô cũng dần dần giảm bớt, cảm xúc nhớ nhà cũng từ từ yếu đi.

Từ trước đến nay trường tài chính không bao giờ thiếu con gái đẹp, nhưng vẻ đẹp của các tỉnh và thời tiết của tỉnh nói chung thường thay đổi thất thường, mà vẻ đẹp của các tỉnh lân cận phần lớn giống như đặc sản cây ớt cay nóng, nam sinh hơi thiếu chút can đảm là tuyệt đối ăn không tiêu. Mà cô gái có tên gọi là Lâm Đồng Chi này, gương mặt rất xinh xắn, hay nhất chính là biểu tình trên mặt cô ấy, rất dịu dàng, cũng làm người ta yêu mến vô cùng.

Kết quả một tháng qua, các anh trai nhà ta phát hiện cô bé này mặc dù dịu dàng nhưng rất cố chấp, cô ấy đối với những người đến gần bắt chuyện đều là tươi cười lễ phép đáp lời, nhưng mà đối với lời nói của bọn họ cũng giống như không có nghe được. Tuyệt không làm cho người cảm thấy khó chịu, cũng tuyệt không cho người có cơ hội nào. Có thể thi đậu đại học cũng không có mấy người là kẻ ngu, vì thế một ngày nào đó, Lâm Đồng Chi đột nhiên phát hiện những con chim anh lại không hẹn mà cùng biến mất khỏi cuộc sống của cô.

Chiều hôm đó tan lớp(Đó là buổi chiều sau giờ học), Lâm Đồng Chi cùng mấy bạn học cùng nhau trở về phòng ngủ, vừa lúc gặp phải một vị đồng hương mà đoạn thời gian trước luôn ở dưới ký túc xá chờ cô hăm hở kéo tay một cô gái khác từ con đường trước ký túc xá đi tới đây. Cô vội vã cúi đầu nghiêng người đi tới. Người cùng đi biết chuyện không tránh được muốn cười nói da mặt cô quá mỏng, trên thực tế cô là thật thẹn thùng, cho nên cũng

lười giải thích, ngậm cười trực tiếp đi vào ký túc xá, Hạ Lan muốn đến phòng thường trực lấy thư, hỏi cô có đi không, cô chỉ cười lắc đầu.

Lúc đi, Lâm Đồng Chi chưa cùng ai trao đổi địa chỉ, huấn luyện quân sự một tháng, các cô gái ngủ chung phòng đều đã đọc qua thư coi như làm trụ cột tinh thần, đối tượng nhận gửi thư của cô cũng chỉ có ba mẹ và em trai.

Không được bao lâu, Hạ Lan trở lại, trong tay xách một túi giấy đựng thư rất lớn. Vừa tức giận oán trách, "Những người này không có lương tâm, vừa khai giảng mà thư đã rất ít rồi, vẫn chưa tới hai tháng, cũng không nhớ bạn học cũ." Vừa cầm phong thư to đưa tới trước mặt Lâm Đồng Chi, "Cái này, của cậu."

Lâm Đồng Chi nghi ngờ nhận lấy lá thư, một đồng dày như thế, cũng không biết là thứ gì, những người khác trong phòng ngủ lại gần chờ cô mở ra cùng nhau nhìn xem, cô cũng rất tò mò, vội vàng nhìn vào lá thư, lại chỉ cảm thấy trong đầu "bùm" một tiếng, hai tai ù đi, không biết người ở chỗ nào.

Bạn đang đọc truyện *Về Nền Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19

Sắc mặt của cô biến hóa rõ ràng như vậy, đến nỗi các chị em khác ở trong phòng ngủ cũng cảm thấy lá thư này có chỗ khác biệt, liếc mắt nhìn nhau rồi từ bên người cô lục tục đi ra. Cô nhìn chữ viết đậm và thanh lịch trong lá thư, trong lòng hốt hoảng, lại giống như lấy đến một củ khoai lang phòng tay, nhưng cái đồ chơi này lớn như vậy, nặng như vậy, làm cho người ta không cách nào xem nhẹ cũng không cách nào bỏ qua được. Cuối cùng, cô dùng sức ném lá thư này lên trên giường của mình, xoay người leo lên giường, buông rèm che xuống.

Toàn bộ quá trình làm được rất nhanh, tất cả đều là phản ứng theo bản năng. Mãi cho đến khi trốn về thế giới nhỏ bé của mình, cô mới bắt giác cảm thấy sợ hãi. Cô không đi suy nghĩ nội dung trong lá thư này, cũng không vội vã mở ra xem, cô chỉ tỉ mỉ vuốt ve mỗi một chữ trong lá thư, giống khách du lịch lạc đường trong sa mạc sau đó lại phát hiện một nguồn nước trong veo. Sau một lúc lâu, mãi cho đến khi cô phát hiện có giọt nước mắt rơi xuống lá thư, một chữ bị nhòe lan ra, lúc này cô mới lau mắt một chút, thật cẩn thận đọc theo mép thư, bóc thư ra.

Cô không đoán được nội dung của bức thư, nhưng dày như vậy, cũng không có khả năng là một lá thư. Nhưng cô đã sai, đó chính là một lá thư, một lá thư dài 43 trang giấy. Đó là một lá thư dài bên trong chứa đầy kỷ niệm của thời trung học, những chuyện đã trải qua, bạn bè đã từng biết (bao gồm Lâm Đồng Chi), cũng như cuộc sống của mình, bạn bè, tình yêu, sự hiểu biết, lý tưởng vân vân, nói nó là một bức thư không bằng nói đây là một đoạn độc thoại nội tâm thật dài nói về những kỷ niệm mà cậu ấy đã trải qua thời trung học, bên trong không có gió hoa tuyết trắng hay tình yêu lãng mạn, đối với Lâm Đồng Chi mà nói cũng chỉ có một số lượng rất nhỏ, hơn nữa mấy chữ này vẫn như cũ như chủ nhân của nó kiêu ngạo ương ngạnh:

Mình đem trí nhớ của mình gửi ở chỗ của cậu, như vậy, cho dù có một ngày mình quên đi, vẫn có thể tìm được ở chỗ của cậu.

Lâm Đồng Chi cầm lá thư này lại giống như đang nắm giữ một nhịp đập trái tim chân thành của một thiếu niên, từ trong cổ họng của cô phát ra hai tiếng "Hu hu", sau đó cô giống một người điên khóc lên, sau đó lại cười lớn.

Năm lớp ba tiểu học, giáo viên thực vật nói với mọi người muốn phán đoán số tuổi của cây thì phải cắt ngang cây ra, nhìn xem mặt cắt ngang của cây có bao nhiêu vòng tròn, những vòng tròn này gọi là vòng tuổi. Hơn nữa từ vòng tuổi có thể thấy được mùa màng, nếu như mưa thuận gió hòa, vòng tuổi tương đối hẹp và nhạt màu, trái lại, vòng tuổi có vẻ rộng và sẫm màu hơn.

Lúc ấy Trần Mặc ngồi ở bên cạnh Lâm Đồng Chi lấy một loại giọng điệu ưu tư thở dài, "Khó trách bọn họ nói ngày tốt gọi vui sướng, ngày xấu gọi đau khổ."

Cuộc sống hiện tại của Lâm Đồng Chi, trôi qua cũng rất vui sướng.

Chiều thứ sáu kết thúc huấn luyện quân sự, trong phòng ngủ có vài người đang rảnh rỗi và rất nhàm chán thảo luận buổi tối đi nơi nào để giết thời gian, đề xuất đi xem phim và đi trượt pa-tanh đều lần lượt bị mọi người bác bỏ. Sau đó, có người đề nghị đến câu lạc bộ của sinh viên để biết thêm về khiêu vũ, tất cả mọi người sau khi suy nghĩ thật lâu, nhưng cũng không có ai tỏ thái độ.

Lâm Đồng Chi chỉ mỉm cười, cô đã sớm thay quần áo và giấy xong chuẩn bị chờ mọi người đi sau đó mới xem bức thư của mình, dù sao cho dù bây giờ có kéo cô đến Thiên cung, cô vẫn cảm thấy ở trong phòng ngủ xem thư càng làm cho cô ấy cảm thấy thoải mái hơn. Cho nên lúc này có chút xu hướng ngoài cuộc tình tảo trong cuộc u mê, mặc dù mọi người đều đang do dự, lại có chút hưng phấn muốn thử, nhưng không ai có can đảm để làm người đầu tiên mở miệng.

Vẫn là Mã Văn nhanh nhẹn nhanh miệng nhất thử đề xuất một ý kiến không quá rõ ràng khác, "Bộ dáng của bọn mình bây giờ, cả đám đều giống từ Châu Phi tới, đi có thể hay không. À?"

Câu nói này ngược lại dẫn tới sự đồng tình của tất cả mọi người, Lục Hạ cười nói: "Cái này chắc không sao đâu, lấm tẩm màu đen ai còn nhìn xem cậu trắng hay không, hơn nữa, chỗ mình có một hộp trang điểm chị gái mình cho, chỉ là không biết dùng."

Cô gái sinh viên năm nhất, quả thật không có mấy người biết trang điểm, Lâm Đồng Chi đang ngồi thấy người người về mặt hưng phấn, lập tức nghĩ đến

Hoàng Dung Tuệ đã từng dạy cô, dù sao cô cũng không đi, vui mừng đi với náo nhiệt. Vì vậy cô tự đề cử mình, "Mình từng được người khác dạy qua, nếu không, mình tới thử một chút?"

Chỉ là lời vừa ra khỏi miệng, cũng không phải do cô, Lục Hạ mặt mày hớn hờ lấy một hộp trang điểm ra, tất cả mọi người xúm lại, cái hộp trang điểm này tự nhiên không phải là hàng cao cấp gì, nhưng trước mặt cả đám không có bất kỳ kiến thức nào cũng đủ hù dọa bọn họ rồi. Mọi người ba chân bốn cẳng ấn Lâm Đồng Chi ngồi xuống, lại đem chiếc gương lớn nhất sáng nhất trong phòng ngủ để ở trước mặt cô, "Đến, cậu là người đẹp, cậu thử trước."

Trái tim Lâm Đồng Chi đập mạnh, ngập ngừng cầm bút kẻ lông mày lên lại gần gương, rõ ràng là chưa từng chạm qua đồ dùng trang điểm, nhưng khi cô nhìn thấy gương mặt quen thuộc mà lại xa lạ ở trong gương, giống như nữ thần sắc đẹp đang hướng dẫn cho cô, bút kẻ mi khéo léo lướt qua đầu lông mày, tô thêm vào phần đầu lông mày hơi nhạt, sau đó theo hình lông mày vẽ xuống tiếp, ở đuôi lông mày thoáng dùng chút sức lực, cong lên phía trên, liền thành một mày liễu mới.

Đây là lần đầu tiên cô trang điểm, mắt vẽ hơi đậm, môi đánh quá đỏ, nhưng gương mặt xinh xắn không tỳ vết ở trong gương cùng những tiếng khen không dứt của các bạn cùng phòng "Chắc chắc" vang lên bên tai cũng chứng minh cô xác thật có thiên phú ở phương diện này, khi cô đề đồ trang điểm xuống, Lục Hạ đã không chờ được lôi kéo cô ngồi xuống, "Tới mình, tới mình, cậu tới giúp mình trang điểm."

Lâm Đồng Chi bất đắc dĩ, mang cái ghế ngồi xuống đối diện cậu ấy, đưa tay nâng cằm cậu ấy lên, quan sát trên mặt cậu ấy một lát, cuối cùng bắt đầu trang điểm. Một lớp phấn trắng hồng, son môi màu hoa hồng, son nước sáng bóng ướt át, một cô gái dịu dàng quyến rũ ở trong tay cô từ từ hiện ra. So với cô tự trang điểm cho mình càng xinh đẹp hơn. Mọi người ngừng hô hấp nhìn cô đang thi triển ma pháp, ánh mắt kính nể hâm mộ như vậy, làm cho cô có cảm giác mình nhất thời thành Thượng Đế.

Cô từng bước từng bước trang điểm cho các bạn cùng phòng, sau đó các cô gái trong phòng ngủ đều cầm gương nhìn xung quanh hỏi ma kính, ma kính, ai là cô gái xinh đẹp nhất trên thế giới này. Quả nhiên trên đời này cũng không có cô gái nào không tự kỷ. Lúc này cô mới đứng lên, rút một tờ khăn giấy lau son trên môi, nhưng cô vẫn cảm thấy trên mặt dính dính khó chịu, không lấy nước rửa đi lớp trang điểm này trong lòng cô liền không thoải mái, vì vậy cô chuẩn bị cầm chậu rửa mặt đi lấy nước. Còn chưa kịp đưa tay mở cửa, liền nghe thấy những tiếng ồn ào trong hành lang, phòng ngủ bên cạnh bị gõ kêu "Cốc cốc", còn kèm theo tiếng nam sinh, "Kiểm tra vệ sinh, mở cửa!"

Bạn đang đọc truyện *Vẽ Nền Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20

Phòng ngủ lập tức loạn lên, mọi người vô cùng thuận thực dọn dẹp mặt bàn, có người bận rộn đổi áo ngủ trên người, có người vội vã lôi nội y, quần lót ném vào rương hành lý. Lâm Đồng Chi thuận tay sắp xếp lại khăn mặt treo trên tường và những cái thùng, chậu trong góc tường. Sau đó, nhanh chóng có người gõ cửa phòng các cô: "Kiểm tra vệ sinh, mở cửa!"

Lâm Đồng Chi quay đầu nhìn quanh, cho đến khi mọi người ra dấu cho cô ý nói đã chỉnh sửa xong, lúc này cô mới đi ra mở cửa. Lập tức có cả đồng nghiệp đi vào căn phòng nhỏ của các cô.

Đi vào đầu tiên là một tên đen như than, trong lúc học quân sự, Lâm Đồng Chi đã hình thành được phản xạ có điều kiện, vừa thấy anh bạn đen thì theo bản năng đứng thẳng lưng, khép gót chân, ngẩng đầu ưỡn ngực hóp bụng đứng nguyên. Kết quả hồi lâu cũng không thấy người ta nói "Nghỉ", cô bình tĩnh lại nhìn qua, lúc này mới phát hiện anh bạn đen này mặc một chiếc áo phông có in huy hiệu trường cô, thì ra không phải là huấn luyện viên mà là cán bộ trong trường. Những người này đều có những cô bạn cùng phòng của cô đi ứng phó, cô yên tâm, cầm chậu rửa, sửa rửa mặt và khăn mặt của mình ra ngoài, cũng không thêm liếc mắt nhìn đám người kia một cái.

Lâm Đồng Chi bị cận, không đeo kính nên không nhìn rõ, nhưng mà một thoáng khi hai người lướt qua nhau, Lâm Đồng Chi nhìn thấy rõ ràng người kia nhìn cô với ánh mắt không tốt.

Cô ra ngoài phòng ngủ, vỗ vỗ hai má của mình, không nghĩ ra mình đắc tội bạn học đen này lúc nào. Nhưng mà, cho dù có đắc tội thì cũng không có liên quan gì đến cô, cũng không thể bảo cả thế giới đều phải thích cô, cô kéo dép lê loẹt quẹt đi đến phòng tắm.

Cô cố ý kéo dài thời gian ở phòng tắm, đúng lúc có một nữ sinh cũng tới phòng tắm gội đầu, cô đi qua mượn dầu gội của người ta gội đầu xong, đoán là đoàn người kiểm tra vệ sinh đã đi rồi thì mới trở về phòng ngủ.

Trong căn phòng gọn gàng, mọi người đều ở đây, Lâm Đồng Chi nghi hoặc hỏi: "Các cậu không phải nói là đi khiêu vũ sao? Còn chưa đi à?"

Không có ai đề ý đến cô, không khí trong phòng rất kì quái.

Cô nhéo một cái vào eo thon của Mã Vân, hỏi lại: "Rốt cuộc là có chuyện gì vậy?"

Mã Vân đau khổ hét lên, mở miệng mắng hai câu: "Cậu là đồ độc ác!" Lúc này mới mở miệng trả lời câu hỏi của cô, trên mặt còn mang vẻ háo sắc: "Lâm Đồng Chi, cậu có cảm thấy người vừa rồi tới đây rất đẹp trai hay không...?"

Lâm Đồng Chi cố gắng nhớ lại, cô chỉ liếc qua một cái, cũng không phát hiện ra có ai đẹp trai, cô thành thật lắc đầu nói: "Có trai đẹp sao? Minh không thấy nha."

Về mặt Mã Vân giống như chi tiếc rên sát không thành thép, nói: "Chính là anh đẹp trai đầu tiên bước vào, cao cao, da ngăm đen đó."

Lâm Đồng Chi không dám gật đầu, hỏi lại: "Chính là cái tên mặt đen kia? Tên kia chỉ thiếu một vầng trăng lưỡi liềm trên trán là có thể giả mạo Bao Thanh Thiên, có gì đẹp trai chứ? Đẹp trai ở đâu? Mắt, mũi, miệng, có chỗ nào đẹp?"

Nhưng mà câu nói nghịch ngợm này của cô cũng không làm cho mọi người cười như dự tính. Cô cẩn thận nhìn lại biểu cảm của từng người, trên mặt mọi người đều viết một câu "Đó là trai đẹp", chẳng lẽ mình không phát hiện ra, hoặc là mắt thẩm mỹ của mình khác thường. Nhưng đúng là Cố Duy Bình là người đẹp trai vạn người mê mà, cô cũng đâu có nhìn nhầm.

Thứ Ba, tất cả mọi người đều có tiết, từ sáng sớm Lâm Đồng Chi hẹn Vương Nguyệt sau khi học xong thì đi mua kính, khi đi học, Lâm Đồng Chi vừa vào phòng liền phát hiện vị bạn học mặt đen kia đang ngồi ở bàn thứ 2 dãy giữa, vị trí cực kì bất mắt. Tuy rằng sau kì huấn luyện quân sự, làn da các bạn học đều giống như đều giống như con lai Á-Phi, nhưng mà không có ai lại thuần huyết đến mức độ này.

Lâm Đồng Chi luôn ngồi ở một góc sáng sủa trong lớp, lần này cũng không ngoại lệ, cô đi qua bạn học này, ngồi xuống phía sau, lúc an vị xong thì không khỏi nhớ tới vẻ mặt háo sắc của những cô bạn trong phòng, lòng hiểu kì nổi lên, lúc ngồi xuống lại lên quan sát gương mặt của cậu ta. Nhất thời trong lúc này lại nhớ tới Cố Duy Bình, trước kia, đại khái cô cũng thường quan sát Cố Duy Bình như vậy, nghĩ tới Cố Duy Bình, trong lòng bỗng cảm thấy ngọt ngào, trong lòng bất giác có chút thiện cảm với vị bạn học này. Không nghĩ tới chẳng những người này có vẻ ngoài giống Bao Thanh Thiên, ngay cả cảm giác cũng nhạy bén như thêm cậu ta đưa ánh mắt như tia chớp nhìn thẳng vào cô.

Lâm Đồng Chi phản ứng cực nhanh, ngoài miệng giống như không có chuyện gì gọi Vương Nguyệt đến ngồi bên cạnh cô nhưng mà trong lòng kinh ngạc. Không nghĩ tới người này quả thực có một vẻ ngoài không tồi. May mà người vùng trộm nhìn ngăm sắc đẹp không chỉ có một mình cô, rất nhanh, một nữ sinh ngồi sau lưng cô không kịp thay đổi tầm mắt, bị ánh mắt của cậu ta bắt được, xấu hổ cúi đầu xuống.

Trong lòng Lâm Đồng Chi càng thấy buồn cười, không hiểu sao, sau khi vào đại học, nhất là sau khi nhận được lá thư của Cố Duy Bình, tính cách cô đã bớt đi vài phần cẩn trọng, dường như sự bình tĩnh hoạt bát thời thơ ấu đã quay về với cô, cho nên, đừng khí làm chuyện xấu của cô cũng tăng thêm rất nhiều.

Tiết học này vô cùng nhàm chán, tên gọi của tiết này là Chủ nghĩa Mác- Lê-nin, gọi tắt là triết học. Đúng là rất khó có sinh viên nào trong tiết học này mà không nói chuyện riêng, thất thần hoặc là ngủ gật, vì thế, giống như rất nhiều bạn học khác, cô cũng trải giấy ra bàn, viết thư.

Phong thư gửi cho Cố Duy Bình nên viết thế nào đây? Lâm Đồng Chi có chút buồn bực, nhớ tới điểm văn của mình và nét chữ như giun bò, lại nghĩ đến tài văn chương của tên kia, nàng tự cảm thấy mình không tốt nhưng lại thấy kiêu ngạo vì cậu ấy. Vốn là nghĩ tới ưu điểm này của cậu ta, sau đó lại không nhìn được nghĩ tới những điểm tốt của tên kia, nghĩ tới biểu tình tự tin, ánh mắt liếc ngang của cậu ta, giống như được tận mắt nhìn thấy. Nhất thời, trong lòng, trong đầu đều bị chiếm hết, chân mày, khoe mắt đều là ý cười, hoàn toàn không nghe thấy Vương Nguyệt đang kéo ống tay áo của cô gọi: "Nhanh hồi hồn lại đi."

Bạn đang đọc truyện *Vẽ Nền Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21

Khi cô hồi hồn lại là do bị Vương Nguyệt néo một cái rồ đầu, vừa mới hoàn hồn thì phát hiện ra vị thầy giáo tóc hoa râm đã ngừng giảng bài, một đôi mắt sáng ngời đang nhìn cô chăm chăm. Sau đó, tất cả bạn học trong phòng cũng ngừng làm việc riêng, nghiêng đầu qua nhìn cô. Từ khi đi học tới giờ, đây là lần đầu tiên cô mất mặt thế này, vừa xấu hổ vừa khó xử, may mà Vương Nguyệt vươn ngón tay lên chỉ một đoạn trong sách cho cô. Cô như ché đuôi vớ được cọc, lắp bắp đọc xong đoạn văn bản trong sách, thầy giáo cũng không nói thêm gì nữa, gật đầu một cái ý bảo cô ngồi xuống, bắt đầu tiếp tục giảng bài. Dường như ông cũng biết thái độ của sinh viên đối với môn triết học này cho nên mới chọn một mục tiêu tương đối ôn hòa để cảnh cáo mọi người. Quả nhiên, trải qua chuyện này, thanh âm xì xào trong lớp học giảm đi rất nhiều.

Kết thúc tiết học, khi Lâm Đồng Chi có vẻ mặt đau khổ nghe mấy cô bạn cùng phòng cười nhạo thì bỗng nhiên trước mắt tối sầm lại. Lúc ngẩng đầu thì thấy vị bạn học mặt đen kia đang đứng trước mặt cô, vẻ mặt chính trực có ý khiển trách, thấy cô nhìn mình, cậu ta lập tức vấp chủ đề: "Bạn học à, bạn không muốn nghe giảng thì cũng nên tôn trọng thầy giáo một chút chứ?"

Trước mặt bao nhiêu người, Lâm Đồng Chi vô duyên vô cớ bị tên kia giáo huấn không chút lưu tình, cảm thấy vừa xấu hổ vừa tức giận, gương mặt lập tức đỏ đến tận mang tai. Vương Nguyệt cảm thấy chính cô đưa gờn chế nhạo Lâm Đồng Chi là một chuyện nhưng người ngoài lại là chuyện khác, thấy vậy cô bất giác cười lạnh: "Già vò đúng đắn cái gì chứ? Chẳng qua là người nào đó may mắn không bị thầy giáo phát hiện mà thôi, cho rằng mình là ai chứ? Chó..." Còn chưa nói xong thì lại bị giọng nói run run của Lâm Đồng Chi cắt ngang: "Vương Nguyệt, tan học rồi, chúng ta đi thôi."

Vương Nguyệt nghiêng đầu nhìn, thấy đôi mắt của Lâm Đồng Chi đỏ hồng, nước mắt cũng sắp rơi xuống thì vội vàng sửa chữa: "Phải rồi, buổi sáng đã đồng ý đi mua kính với cậu, chúng ta nhanh đi thôi, đang vội mà." Bạn học mặt đen kia vốn đã bị lời nói của Vương Nguyệt khiến cho vô cùng tức giận, lúc này mới theo tầm mắt của Vương Nguyệt nhìn xuống Lâm Đồng Chi. Vừa nhìn đã thấy trong mắt của cô vừa có tia ngượng ngùng, vừa có ta cầu xin,

sắc mặt trắng bệch, ngay cả đôi môi cũng vậy, giống như một bông hoa hải đường sắp rụng. Thấy vậy trong lòng cậu mềm nhũn, không có dũng khí mạnh tay bẻ hoa.

Vương Nguyệt còn chưa hết tức giận, dọc đường vẫn không quên an ủi Lâm Đồng Chi: "Cái tên kia, làm cán bộ thì có gì hơn người, lần sau đừng để cậu ta roi vào tay mình." Lâm Đồng Chi đi khỏi tình huống đó tình cũng dần bình tĩnh lại, còn trấn an người bạn tính tình nóng nảy này: "Bỏ đi, dù sao là mình sai trước, lần sau mình ngoan ngoãn không để bị bắt là được, đều là lỗi của mình, cậu đừng nóng giận nữa."

Hai người trở về phòng ngủ, thay quần áo dạo phố, có lẽ bởi vì bạn trai của hai người đều ở xa cho nên Lâm Đồng Chi cảm thấy thân thiết hơn với Vương Nguyệt, qua một thời gian tiếp xúc, tính cách hai người bù trừ cho nhau, điều kiện gia đình cũng không khác nhau là bao cho nên trong phòng hai người là thân với nhau nhất.

Nhưng mà oan gia ngõ hẹp, hai người các cô vừa đi tới cổng trường thì đã thấy cậu bạn mặt đen kìa đang đứng ở bến xe bus phía xa.

Vương Nguyệt hừ một tiếng: "Đúng là gặp quỷ rồi!" Cô ấy lập tức dừng chân đề nghị: "Hay là chúng ta đợi chuyển sau đi." Lâm Đồng Chi lắc đầu: "Bỏ đi, trường học bé như lòng bàn tay, chúng ta tránh được nhất thời nhưng mà có tránh được cả đời không?" Vương Nguyệt nghe vậy cũng thấy đúng: "Đúng vậy, hơn nữa đường này cũng không phải của nhà cậu ta, dựa vào cái gì mà chúng ta phải tránh đi."

Lúc này đứng đợi xe cũng không có nhiều người, cái tên mặt đen kìa cũng nhìn thấy hai người, ngượng ngùng xấu hổ, nghĩ muốn tới chào hỏi nhưng mà hai nữ sinh mất nhìn mũi, mũi nhìn tim, cúi đầu đứng đó hoặc là thỉnh thoảng đưa mắt nhìn cảnh vật xung quanh, chỉ tự động không nhìn đến cậu, trăm phần trăm là không muốn nói chuyện với người khác, cho nên cậu lại càng xấu hổ.

Trong lúc nghỉ hè, Lâm Đồng Chi suốt ngày đọc tiểu thuyết và xem ti vi, độ cận đương nhiên sẽ tăng. Cô vốn không cận nặng, chỉ đeo kính lúc nhìn lên bảng mà thôi cho nên mãi đến lúc đi học mới phát hiện mắt mình tăng độ, kính này cần bản không thể dùng nữa. Cô gọi điện thoại cho ba ba, ba ba gửi cho cô 300 đồng, tương đương với phí sinh hoạt trong một tháng, cũng là một khoản tiền lớn. Ba ba nói để cho cô đi mua kính áp tròng. Cô sớm đã nghĩ muốn đổi kính gọng thành kính áp tròng nhưng mà kính áp tròng quá đắt, cô ngại mở miệng nói với người nhà. Bây giờ rốt cục cũng có tiền, hai cô gái liền đi thẳng đến một cửa hàng kính trên con đường phồn hoa nhất của thành phố

Qua nửa tiếng đồng hồ, Lâm Đồng Chi vui vẻ cầm một hộp kính áp tròng ra ngoài, hiên tại cô nhìn cái gì cũng đều thấy được rõ ràng, trong lòng cảm thấy rất vui vẻ. Theo kế hoạch, tiếp theo là cô đi mua quần áo với Vương Nguyệt, vì thế cô nhìn quán nước ở ven đường, hỏi Vương Nguyệt muốn uống gì.

Khi cô bê hai ly nước ngọt ra ngoài thì thấy một hẻm nhỏ, tất cả cửa hàng đều là bán đồ nướng, đậu hũ thối và đồ ăn vặt. Con gái luôn thèm ăn đồ ăn vặt vì thế cô quay đầu gọi Vương Nguyệt: "Chúng ta vào đó ăn thử gì đi."

Trong nháy mắt khi cô quay đầu thì từ trong hẻm, một cậu bé khoảng 3, 4 tuổi xông ra, trong tay cầm hai xâu đậu hũ thối ngào đường, vừa cắn vừa cười hi hi quay đầu nhìn một bà lão đang đuổi theo gọi: "Mao Mao, đừng có chạy lung tung!"

Lâm Đồng Chi nghe thấy âm thanh liền quay đầu lại, nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, cậu bé kia đã va vào Lâm Đồng Chi, vì phản lực mà cậu bé bị ngã trên đất. Cái miệng nhỏ hé ra, "Oa oa" khóc lên.

Lâm Đồng Chi vội vàng đi tới đỡ cậu bé dậy, vừa kiểm tra xem cậu bé có bị thương không vừa hỏi: "Nói cho chị biết có bị thương ở đâu không? Có đau không?" Cô lục từ trong túi xách ra một gói giấy ăn, lau nước mắt cho cậu bé. Động tác của cô nhẹ nhàng, giọng nói dịu dàng, cậu bé kia nhanh chóng ngừng khóc, tò mò nhìn cô, lắc đầu ý bảo không bị thương. Sau đó ánh mắt của cậu bé lại rơi vào hai xâu đậu hũ bị rớt trên đất, lại "Oa" một tiếng khóc lên.

Lâm Đồng Chi hiểu ý cười khanh khách nói: "Anh bạn nhỏ ngoan ngoãn... chị vừa rồi không cẩn thận đụng phải em, chị xin lỗi em được không, chị để lại cho em hai xâu đậu hũ nhé?" Anh bạn nhỏ kia bị cô nói trúng tâm sự, lập tức ngừng khóc, từ từ bỏ đôi tay đang che mặt khóc ra, trên đôi mi dài vẫn còn một giọt nước mắt to tròn, trong veo. Lâm Đồng Chi cảm thấy cậu bé này thực đáng yêu, lại lấy một tờ giấy ăn khác ra lau sạch bụi bẩn và nước mắt trên mặt cậu bé: "Đến đây, nó cho chị biết, trong hẻm kia đậu hũ của nhà nào là ngon nhất?"

Cô vừa đỡ cậu bé dậy vừa dỗ dành, cậu bé kia nhìn cô một cái dường như đang suy nghĩ xem cô nói thật hay nói dối, sau đó vươn một đôi tay đầy bụi đất nắm chặt lấy váy của cô.

Trên mặt Lâm Đồng Chi không hề có chút khó chịu nào, mua hai xâu đậu hũ đưa cho cậu bé, rồi đưa cậu bé đến bên cạnh người bà đang rói rít cảm ơn cô, hoàn toàn không để ý đến Vương Nguyệt đang sống chết nháy mắt với cô. Mãi cho đến khi tiễn hai bà cháu kia đi, Lâm Đồng Chi mới để ý đến chiếc váy của cô giờ đã bẩn không nổi nhìn. Hôm nay vốn cô mặc một cái váy dài màu lam nhạt rất thanh nhã, mà lúc này trên ngực áo loang lổ những vết nước ngọt, chân váy phía dưới càng thê thảm hơn, một mảnh đồ rực không thể phân biệt là tương ớt, dầu vừng, thìa là hay là gia vị gì, bên cạnh còn có mấy dấu tay nho nhỏ màu xám. Cô vô cùng đau lòng, nhúu mày xem xét dấu vết trên váy: "Làm sao bây giờ? Cô mình vừa mới mua cho mình ở Nghiễm Châu đó, 200 đồng đó, mình mới chỉ mặc được có hai lần, 5555*, ngoài thị trường hiện nay đã không bán kiểu dáng này nữa."

(Số 5 trong tiếng trung đọc gần giống với âm "hu hu hu" khi khóc nên dân mạng thường sử dụng dãy số 5 để biểu thị tiếng khóc)

Vương Nguyệt liếc cô một cái: "Không phải là cậu cảm thấy đứa bé kia rất đáng yêu à?"

Lâm Đồng Chi hét thảm một tiếng: "Trẻ con ngày nay đều là ma quỷ!"

Giọng điệu nghiêng răng nghiêng lợi này khiến cho Vương Nguyệt cười ha hả.

Chương 22

Lại một tháng nữa qua đi, nắng nóng cuối cùng cũng lui dần, tin tức của những sinh viên năm nhất rất dồi dào, vừa thoải mái được mấy ngày thì đã có người ồn ào nói muốn tổ chức tiệc nướng ngoài trời. Sau đó vị lớp trưởng mặt đen, à không, người kia tên là Nghiêm Di cũng đồng ý. Mọi người bắt đầu ồn ào như một gánh xiếc, bàn luận mua đồ ăn, gia vị, thuê sân bãi. Vì mọi người đoàn kết cùng làm nên trong 2 ngày đã chuẩn bị xong, sau đó ban cán bộ lớp chia ra đến từng phòng kí túc xá của học sinh trong lớp thông báo: "8h30 sáng mai có mặt ở công viên XX mở tiệc nướng."

Lâm Đồng Chi không có hứng thú với tiệc nướng, cô cũng không tin đám công tử tiểu thư được nướng chiều từ bé này có thể nướng ra được món ngon gì. Nhưng mà cô cũng không muốn dội gáo nước lạnh vào những người khác cho nên tự mình lên lút đi siêu thị mua một đồng đồ ăn. Khi trở lại phòng ngủ vừa đúng lúc nhìn thấy Giang Hạ không biết mượn được của giáo viên nào một cái thớt, lúc này cô ấy đang thái rau họ. Nhìn nhát cắt của cô ấy, cô thực sự không nhìn nổi nữa, bèn lấy con dao giúp cô ấy một tay. Sau đó không biết vì sao cô đột nhiên lại bị coi như người hoạt động tích cực, có nhiều đóng góp trong hoạt động lần này. Lập tức, trước mặt cô liền xuất hiện một đồng nguyên liệu lớn, nhiệm vụ của cả phòng kí túc xá đều do cô nhận lấy. Nhìn tình hình này, nếu cô không đi ăn bữa tiệc nướng này thì quá là thiệt thòi rồi.

Địa điểm tổ chức là ở một bãi cát ven sông, nhóm lửa lên, mọi người tụ tập thành nhóm vừa cười nói vừa nướng đồ ăn. Lâm Đồng Chi tình ranh đương nhiên không muốn hợp tác cùng với người khác. Cô trốn đến một góc bếp không có ai, ngồi chồm hổm nướng cánh gà. Cánh gà nướng là loại phải lật liên tục, cô ngồi lật một hồi đã thấy mỏi tay, lại còn bị khói hun, cô ngồi một lúc đã không còn hứng thú bèn để xâu cánh gà lại, tùy cho số phận. Cô lấy điện thoại, tai nghe và một gói thịt bò khô ra, từ từ nhai.

Gió thổi nhẹ, mang theo một chút mùi tanh, bốn phía truyền đến tiếng cười đùa âm ỉ của các bạn học khác, như gần như xa. Lâm Đồng Chi ôm đầu gối ngồi dưới đất, vừa hípc mắt nhìn những ngọn sóng trên mặt hồ vừa nghe giọng ca nhẹ nhàng của Trần Tuệ Nhân trong tai nghe: "Tha thứ cho em đêm nay phải tạm biệt. Trái tim trở nên tĩnh lặng. Giấc mộng có anh cực kì nhỏ bé. Sao có thể đoán trước tình yêu..."

(Đây là bài hát Dạ Cơ (Chuyến bay đêm) của ca sĩ Trần Tuệ Nhân, mình đã tìm nhưng không có bản vietsub nên đành dịch lời linh tinh. Bạn nào thích có thể google để nghe.)

Cô cuối cùng cũng nhớ đến cái cánh gà kia, nhất định đừng có bị khét nha, cô tự nhủ. Lâm Đồng Chi quay đầu nhìn về phía xâu cánh gà thì lại thấy một bàn tay đang không ngừng lật dờ xâu cánh gà.

Cô bị dọa nhảy dựng lên, ánh mắt nhìn từ đôi tay kia lên, thì ra là lớp trưởng Nghiêm đi thị sát nên mới tới đây. Tuy rằng lúc trước cô thừa nhận mình đi học không nghe giảng là sai nhưng cũng không có nghĩa là cô không ghét cậu ta, chỉ là tính cô không biết thể hiện sự tức giận của mình hoặc là nói mấy lời châm chọc cậu ta cho nên cô chỉ nhẹ giọng từ chối: "Cậu không cần giúp đâu, tự mình có thể nướng được."

Người kia dường như không nghe thấy, tay cậu ta cầm một con dao nhỏ, vô cùng chuyên nghiệp rạch một vết ở chỗ nhiều thịt nhất trên cánh gà, lại quét một lớp gia vị lên trên. Lâm Đồng Chi chỉ cảm thấy oán hận vô cùng, không ăn cái cánh gà này cô cũng không chết đói. Cô đứng dậy, đi đến một chỗ không người khác.

Người kia ở đằng sau lại không để ý, cao giọng gọi: "Này, Lâm Đồng Chi, cánh gà đã sắp nướng xong rồi, cậu dừng đi!"

Lâm Đồng Chi tức đến nổi nghiêng răng ken két nhưng thấy nếu cứ để cậu ta tiếp tục gọi như vậy thì tất cả mọi người đều sẽ chú ý tới đây, cô cũng chỉ có thể nhẫn nhịn, đi trở về: "Cảm ơn, nhưng mà mình không ăn đâu, cậu cứ ăn đi." Cô cố nhẫn nhịn nói xong mấy câu đó, nghĩ thầm rằng mình cự tuyệt như vậy, cho dù là người thần kinh thô thể nào thì cũng đều nghe hiểu, đúng không? Ai ngờ Nghiêm Di chỉ cười hi hi nhìn cô, chậm rãi nói: "Nhưng mà cái cánh gà này là nướng giúp cậu mà." Trong ánh mắt của cậu ta hiện lên vài phần vô lại, giáo hoạt, dường như muốn cô hiểu được ẩn ý trong lời nói của cậu ta: "Cậu có ăn hay không? Cậu không ăn mình vẫn có cách ép cậu ăn."

Lâm Đồng Chi chán nản, nhất thời cũng không có biện pháp đối phó với loại vô lại này. Cô tức giận ngồi chồm hổm bên cạnh lò nướng, nói rõ ràng với cậu ta: "Mình sẽ không ăn đồ cậu nướng, mình muốn ăn cái gì thì sẽ tự mình nướng."

Cậu ta thấy cô ngồi xuống, trên mặt có vài phần giáo hoạt khi thực hiện được ý đồ, miệng thì vẫn ra lệnh như quan lớn: "Cái cánh gà này đã nướng xong rồi, cậu giúp mình lấy một ít thịt bò qua đây đi." Lâm Đồng Chi bị giọng điệu ra lệnh như là đúng tình hợp lý này dọa cho ngây người, lại có thể ngoan ngoãn làm theo lời cậu ta.

Một tay cậu ta đưa cánh gà cho cô, một tay nhận mấy xâu thịt bò từ trong tay cô, vừa làm vừa mở miệng nói: "Mình biết cậu sẽ tự mình nướng, chỉ là cậu mặc đồ màu trắng, nếu như tự nướng thì sẽ bị bẩn, rất đáng tiếc." Những lời này nói ra vô cùng chân thành. Lâm Đồng Chi liếc nhìn chiếc áo sơ mi của người kia, thực ra cũng không có gì bẩn lắm, ấn tượng với cậu ta có chút thay đổi nhưng lại nghĩ đến những lời trách móc cậu ta nói lần trước thì lại thấy bức. Đang muốn bỏ cánh gà lại, bỏ đi thì người kia lại giống như đi guốc trong bụng cô, áp a áp ứng mở miệng: "Lần trước là lỗi của mình, thực ra trước đó mình đã nghe nói đến cậu, lúc đi kiểm tra vệ sinh phòng của cậu cậu lại có bộ dạng đó nên mình mới tưởng cậu là loại người này, cho nên..."

Lâm Đồng Chi dựa vào lời nói nửa úp nửa mở của cậu ta nhớ lại ngày kiểm tra vệ sinh cô có trang điểm hơi quyến rũ một chút, đột nhiên nhớ ra trước kia có nghe lời đồn trong trường đại học của bọn họ có nữ sinh mang thai lúc đang đi học. Lời giải thích này khiến cho cô cuối cùng cũng hiểu ra ngày đó

tên này coi mình là loại người gì, hận cũ chưa xong lại có hận mới: "Cậu nghĩ tôi là loại người như vậy? Cho dù tôi có là loại người đó thì cũng không đến lượt cậu tới dạy dỗ tôi! Con mẹ nói!" Cô đỏ mặt nhảy dựng lên, dùng sức ném cánh gà vào người cậu ta: "Ăn! Ăn! Ăn! Ăn no chết cái tên không có mắt nhà cậu đi!"

Bạn đang đọc truyện *Về Nền Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23

Cô chết cũng không muốn nói chuyện với tên lớp trưởng hỗn đản này nữa nhưng mà không thể nghi ngờ, lần nói chuyện này khiến cho Nghiêm Di hiềm thêm một chút về tính cách của cô.

Qua vài ngày, Nghiêm Di đưa cho cô một cái lồng sắt thần bí, nói nhờ cô chăm sóc, không đợi cô cự tuyệt đã bỏ chạy. Lâm Đồng Chi nghĩ muốn ném thứ này đi nhưng mà trong lồng lại có một con thỏ nhỏ có đôi tai dài, đuôi là một chùm lông, chi bé bằng bàn tay của cô. Nó nhút nhát run rẩy trong lồng. Trái tim cô lập tức mềm nhũn, gõ gõ vào lồng hai cái, ánh mắt tiếp xúc với đôi mắt như ngọc hồng lựu của chú thỏ nhỏ, cô không thể ngồi yên được nữa, cầm ví chạy ra chợ rau ở bên ngoài mua cà rốt, cải trắng cho thỏ.

Còn nữa, không biết cậu ta dùng cách gì, mỗi buổi tối cuối tuần mặc kệ là cô ở phòng ngủ, đi xem phim hay là đi khiêu vũ với các bạn thì cậu ta đều xuất hiện trước mặt cô than ngán thở dài. Mà khi cậu ta xuất hiện, bên cạnh Lâm Đồng Chi luôn xuất hiện một hai nữ sinh vô cùng chào đón cậu ta, cô căn bản không thể mở miệng đuổi cậu ta đi.

Thỉnh thoảng có vài buổi tối, Lâm Đồng Chi ở một mình trong phòng, cậu ta xuất hiện kèm theo bó rau tươi mà thỏ con thích nhất, mà thái độ nghiêm túc của cậu ta với thỏ con khiến cho Lâm Đồng Chi hoài nghi có phải là bản thân mình làm quá, tự đa tình hay không?

Nhưng mà, rất nhanh, Lâm Đồng Chi phát hiện mình sai lầm bởi vì bên cạnh cô, từ mấy cô nàng trong kí túc xá của cô lẫn bác gái trực ban ở dưới lầu, mỗi khi thấy cô và cậu ta ở cạnh nhau thì trên mặt đều xuất hiện biểu tình vui mừng ái muội giống như bà mối, khiến cho cô có trăm cái miệng cũng không thể nào biện hộ cho bản thân.

Cô vô cùng khó xử, cô cũng không có kinh nghiệm trải qua những chuyện như thế này nhưng mà cứ tiếp tục như vậy thì ai cũng không có lợi. Vì thế, một ngày khi đi dạo phố với Vương Nguyệt, cô nhắc tới chuyện phiền não của mình.

Wương Nguyệt chêu chọc cô: "Cậu nói cho tên kia nhà cậu, cậu ta nhất định sẽ có cách."

Lâm Đồng Chi đỏ mặt lắc đầu liên tục: "Không được, không được, như vậy rất tùy tiện." Lại cau mày hỏi: "Wương Nguyệt, cậu bảo mình nên làm gì bây giờ, cậu ta chưa từng nói cái gì, mình cũng không thể đột nhiên đi nói 'tôi không thích cậu, cậu không cần phải lãng phí thời gian với tôi nữa'. Nhưng mà mình thực sự không thích như thế này, nếu cứ tiếp tục thì không ai tốt cả, thật đó."

Wương Nguyệt thấy cô nói chuyện nghiêm túc thì từ từ thở dài: "Thực ra mình cảm thấy cậu ta cũng không xấu, sao cậu không suy nghĩ, xem xét một chút?"

Lâm Đồng Chi giật mình: "Wương Nguyệt, sao đến cả cậu cũng như vậy, những người khác không biết nhưng mà cậu cũng biết mình có người..."

Khi trước vừa nhắc tới bạn trai của hai người thì Vương Nguyệt luôn hưng phấn nói này nói kia, nhưng mà lúc này cô ấy chẳng có chút hào hứng nào, mở miệng: "Thực ra nếu như có người theo đuổi mình như vậy, mình nghĩ mình sẽ không có cách nào cự tuyệt."

Cô ấy lại thở dài: "Lâm Đồng Chi, cậu không cảm thấy như thế này quá đau khổ sao? Thời điểm cậu nhớ người ta, người ta cũng không thể xuất hiện, chỉ có thể viết thư qua lại. Lần trước mình bị bệnh, nhớ cậu ấy vô cùng, chạy đến bộ điện thoại công cộng gọi điện cho cậu ấy, chỉ nói năm phút đồng hồ thôi nhưng mình phải xếp hàng hơn một tiếng, lúc trở về lại càng ốm nặng hơn..." Giọng điệu của cô ấy càng ngày càng trầm xuống, bỗng nhiên lại cao giọng lên, nói: "Mình cảm thấy mình không kiên trì được nữa, thực sự, mình chỉ muốn một người có thể ở bên cạnh mình, khi mình cô đơn có thể trò chuyện với mình, dỗ cho mình vui vẻ, khi mình bị bệnh có thể giúp mình mua bữa sáng đưa đến phòng ngủ... Mình không muốn gặp người viết thư, đợi thư, xem thư, những lời ngon tiếng ngọt trên giấy đều không thật. Mình chỉ muốn lúc mình muốn nhìn thấy cậu ấy, muốn ôm lấy cậu ấy thì có thể nhìn thấy, có thể ôm lấy người thật chứ không phải là một bức thư!"

Cô ấy càng nói càng lớn giọng, cho thấy những lời này đã cất giấu trong lòng rất lâu. Lâm Đồng Chi cũng giật mình không thể tin được, cô chưa từng có loại cảm giác này, cô vẫn cho là chịu cô độc vì người mình yêu thương không phải là chịu đựng, trong tình yêu, đau khổ và ngọt ngào vốn là không thể tách biệt, tiếc nuối và hạnh phúc đều là những cảm xúc vốn có của tình yêu. Như vậy, sao có thể nói là chịu đựng?

Nhưng mà hiện tại, khi Vương Nguyệt nói xong, hai mắt sáng ngời nhìn cô hỏi ý kiến, cô vẫn cực kì khách quan, cẩn thận mở miệng nói: "Trước kia mình từng nghe một câu nói 'Tình yêu đẹp nhất là tình yêu không có bắt đầu'. Có lẽ bản thân mình đang ở giai đoạn này cho nên mình cũng không biết về sau mình sẽ như thế nào. Chỉ là, mình cảm nhận được thích hay không thích một người là chuyện của chính bản thân mình, chỉ cần cậu không hối hận, người ngoài cũng không có tư cách đánh giá cậu, chỉ là, chính cậu phải tự nghĩ rõ ràng."

Wương Nguyệt tìm được đáp án mình muốn từ lời nói của cô liền nhảy nhót kéo tay cô: "Mình biết mà, cậu sẽ hiểu mình! Ngày mai mình sẽ giúp cậu nói

chuyện với Nghiêm Di, còn nữa, tối nay mình mời cậu ăn cơm."

Buổi tối, Vương Nguyệt mời thêm một người bạn đồng hương ở phòng bên cạnh tới, Lâm Nguyệt cũng gặp qua người này mấy lần, ăn tối xong, hai người kia nói muốn đưa Lâm Đồng Chi về kí túc xá nhưng Lâm Đồng Chi mỉm cười từ chối. Cô một mình chậm rãi đi về kí túc xá, bầu trời đêm của những ngày cuối thu cao vút, những ngôi sao sáng và hoa quế ngập trời, Lâm Đồng Chi đi trên đường, cảm thấy không hề cô đơn. Cô mỉm cười tự nói với mình: "Tình yêu của mình, sẽ không như vậy."

Ngày hôm sau, Vương Nguyệt qua nhiên hữu ý vô tình đi bên cạnh Nghiêm Di nói ra tin tức Lâm Đồng Chi có bạn trai. Trên mặt Nghiêm Di không có phản ứng quá khích gì, chỉ là khóe miệng không tự chủ được lộ ra một nụ cười tự giễu. Vương Nguyệt là người nhiều năm từng trải trong tình yêu làm sao có thể không hiểu, chỉ là Trương Vương có ý, Thần Nữ vô tâm*, cuối cùng không thể an ủi. Cô cũng chỉ cơ thể thờ dài sau lưng trách cứ Lâm Đồng Chi vô tâm. Lâm Đồng Chi bình thường nhu nhược không có chủ kiến nhưng trong chuyện này lại vô cùng kiên quyết.

(Trương Vương có ý, Thần Nữ vô tâm là một điển cố của Trung Quốc, kể về Trương Vương ái mộ Thần Nữ, khổ công theo đuổi nhưng thần nữ không thích. Câu này dùng để nói về tình yêu đơn phương.)

Vừa nghe thấy Vương Nguyệt đã nói cho Nghiêm Di thì cô chỉ vỗ ngực thăm thẳm thấy may mắn vì giải quyết xong chuyện này, đầu còn tâm trạng đi nghe mấy lời Vương Nguyệt bắt bẻ cho Nghiêm Di.

Bạn đang đọc truyện *Vẽ Nên Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24

Thời tiết năm nay vô cùng kì lạ, hai đợt mưa thu trôi qua, thời tiết cũng chỉ lạnh bình thường nhưng vừa qua 2 ngày, trên bầu trời bỗng xuất hiện những bông tuyết như sợi bông rơi xuống. Tuyết rơi suốt một ngày một đêm, đến sáng ngày hôm sau khi mọi người tỉnh dậy thì tuyết đã bao phủ khắp nơi, vô cùng đẹp.

Sau khi Lâm Đồng Chi thức dậy thì phát hiện con thỏ nhỏ của cô đã hết thức ăn, học xong cô lập tức đi ra chợ rau. Cả khu chợ to như vậy nhưng lúc này không có mấy người, càng không thấy có ai bán cả rốt hoặc cải trắng. Cô hỏi thăm một người bán hàng ở đó thì ra là do cây trồng trên đất đều bị đông cứng rồi, hàng từ phương Nam còn chưa chuyển tới nơi. Hai ngày hôm nay có người buôn lậu được một chút rau nhưng đã bị những người khách khác tranh cướp hết từ lâu rồi. Lâm Đồng Chi theo lời người kia chỉ dẫn đến bãi rác của khu chợ, nhặt nhanh một chút rau quả người ta bỏ đi. Trở về phòng ngủ thì hai con thỏ đã đói tới mức bụng dán vào lưng rồi.

Cô đau lòng muốn chết, vội rửa sạch rau quả rồi đặt vào trong lồng, nhưng mà hai con thỏ này được cô nuông chiều từ bé, sau hai tháng đã sớm không còn là 2 con thỏ nhỏ nữa, một chút hoa quả này không đủ cho chúng nó ăn. Chỉ chốc lát sau, đám hoa quả cô nhặt về đã gần hết. Lâm Đồng Chi buồn bực, sau khi ăn hết chỗ này thì bữa sáng của các bảo bối phải tính sao đây?

Lúc này, dưới lầu có tiếng loa thông báo: "Lâm Đồng Chi phòng 411 xuống dưới, Lâm Đồng Chi phòng 411 xuống dưới." Cô vừa nghe đã biết là giọng của Nghiêm Di, vốn không muốn đi xuống nhưng mà nghĩ lại thì tên này nhiều ý đồ xấu như vậy, có lẽ cậu ta có cách gì đó. Cũng không thể trở mặt nhìn thỏ con đói chết sau đó ngày hôm sau mọi người sẽ làm thịt thỏ ăn. Nghĩ tới đây cô vội vàng chạy xuống.

Về mặt tên kia rất bình tĩnh, mặc áo lông, khăn quàng cổ, đeo bao tay, cẩn thận bọc toàn thân, thấy cô chạy xuống nhưng chỉ mặc thêm một cái áo lông thì cười nói: "Cậu mặc ít quá, đi lên mặc thêm nhiều áo vào."

Lâm Đồng Chi nghi hoặc hỏi: "Cậu mặc nhiều đồ như vậy làm gì?"

Cậu ta chỉ cười hi hi hást cầm ra phía ngoài nói: "Mình đưa cậu đến khu ruộng phía sau trường chúng ta lấy cải trắng!"

Lâm Đồng Chi sững sốt một lúc mới có thể tiêu hóa những lời này, hoan hô một tiếng rồi lập tức trở về phòng ngủ thay đồ, còn nhét hai túi ni-lông lớn bên trong túi áo.

Phía sau trường của bọn họ vốn có một mảnh ruộng trồng rau nhưng lúc này bất luận là ruộng đất, bờ ruộng, cỏ dại hay rãnh nước cũng đều bị tuyết che phủ, trắng xóa cả một vùng, cũng không thể phân biệt rốt cuộc đâu là ruộng đâu là rãnh nước. Thời tiết lạnh như vậy, khí lạnh ngưng tụ thành sương trắng vương ở đâu môi không chịu đi, ruộng đồng bình thường có nhiều người nhưng mà hiện nay lại không có ai, đúng là thời cơ tốt nhất để làm trộm.

Lâm Đồng Chi nhìn lớp tuyết dày không tỳ vết, trong lòng nổi lòng tham, chỉ muốn có thể bảo vệ vẻ đẹp hoàn mỹ của nơi này. Vì vậy, cô nhẹ nhàng đặt chân lên vùng đất mà cô cho là bẩn nhất hoặc chỉ đơn giản dẫm lên dấu chân của Nghiêm Di đi phía trước.

Cô cẩn thận, vui vẻ chậm rãi bước lên phía trước, thỉnh thoảng nhảy vài bước, giống như ông trời đột nhiên rút mất mười tuổi của cô. Nghiêm Di thấy rất lâu cô không nói gì thì quay đầu lại nhìn, bất giác nở nụ cười, bước đi chậm lại để cho cô chơi lâu hơn.

Cuối cùng bọn học cũng thấy được một chút lá xanh lộ ra khỏi nền tuyết. Nghiêm Di ngồi xổm xuống, lấy tay gạt lớp tuyết xung quanh ra, phía dưới quả nhiên có một cây cải trắng được phủ rom phía dưới gốc. Cây cải nổi bật giữa nền tuyết trắng trông rất có sức sống.

Nghiêm Di bắt đầu nhổ cái trắng, Lâm Đồng Chi cũng không nhịn được vui sướng và hưng phấn trong lòng, lấy túi ni-lông ra muốn bước lên làm việc. Cô không biết rằng bên cạnh mỗi luống rau đều có một rãnh nước, chân cô vừa bước lên, vừa vấp đập trúng một rãnh nước, may mà khả năng cân bằng của cô rất tốt, phản ứng kịp nên cái chân bên cạnh lập tức đổi hướng, nhảy vọt qua cái rãnh nước này. Cô lao đảo một chút mới đứng vững được, bình tĩnh lại, vừa nhìn xuống thì lại phát ra một tiếng kêu thảm thiết. Thì ra khi cô đập vào rãnh nước thì mũi giày thể thao dính đầy bùn bẩn. Lâm Đồng Chi lúc này cũng chẳng quan tâm cảnh tượng hoàn mỹ gì nữa, cau mày bốc một nắm tuyết lớn lau lên mũi giày, trong miệng vẫn không ngừng lẩm bẩm oán giận, tình cảm thương tiếc không thể nói rõ.

Nghiêm Di đã nhổ được một cây cái trắng, đang gạt tuyết ở gốc cây thứ hai thì nghe thấy tiếng động ở chỗ cô, ngẩng đầu nhìn, bất giác cười thành tiếng.

Lâm Đồng Chi tức giận: "Cười cái gì mà cười? Có gì đáng cười chứ?" Trên tay vẫn không ngừng dùng tuyết lau mũi giày.

Nghiêm Di vừa đào đất vừa lắc đầu: "Cái tính tình này của cậu, so với cái loại tiểu thư ở Thượng Hải trong phim có gì khác nhau?"

Lâm Đồng Chi vừa nghe tên này lại bắt đầu tùy ý bình luận nhân phẩm của cô, đang định dạy dỗ một phen, khi ngẩng đầu lên lại phát hiện dường như lấp ló trên nền tuyết phía xa có bóng người. Cô vội vàng thấp giọng nói: "Nhanh lên, nhanh lên, có người đến đây."

Nghiêm Di đào nhanh hơn, cuối cùng cũng nhổ được cây cái kia, cô chạy đến bên cạnh Nghiêm Di, lấy túi ni-lông cất cái trắng vào, sau đó hai tên trộm nhanh chân bỏ chạy. Quả nhiên, không lâu sau, phía sau liền truyền đến giọng hô: "Này! Đứng lại! Có kẻ trộm!" Câu sau càng to hơn câu trước, hai người nhìn nhau cười, chân lại chạy càng nhanh hơn.

Bạn đang đọc truyện *Về Nén Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Sau khi chuyện trộm đồ ăn qua đi, thái độ của Lâm Đồng Chi đối với Nghiêm Di khôi phục lại thành hai người không thân quen. Tình trạng gần ngay trước mặt mà như xa tận chân trời này, Nghiêm Di cũng yên lặng chấp nhận, không có tới tρέu chọc cô nữa.

Tuy hai người trong cuộc còn không có động tĩnh gì nhưng không biết vì sao những người bên vực Nghiêm Di ngày càng nhiều, có người còn phê phán Lâm Đồng Chi có ý đùa giỡn với tình cảm của Nghiêm Di, có người có cô lạnh lùng, ý chí sắt đá, lại càng có nhiều người cảm động vì cái gọi là 'si tình' của Nghiêm Di. Càng bới càng đen, Lâm Đồng Chi cũng không muốn giải thích, cái gọi là lời đồn ấy mà, qua một thời gian rồi sẽ tự động hết, nếu như mình mở miệng giải thích thì lại bị người ta nói là ngại biện.

Thời tiết càng ngày càng lạnh cũng có nghĩa là ngày nghỉ đông càng ngày càng gần. Chỉ cần nghĩ tới kì nghỉ đông có thể về nhà, nhớ tới ba mẹ và Lâm Giản, nhớ tới Cố Duy Bình, Lý Ngọc Hi còn có cả Lưu Tĩnh, trong lòng cô lại cảm thấy vô cùng ấm áp, hận không thể mọc cánh bay trở về. Nhưng mà, trước khi được nghỉ, làm sinh viên đương nhiên phải trải qua một trải nghiệm đau khổ: Thi cuối kì.

Mỗi khu kí túc xá đều dựng bảng thông báo lên, trên đó có lời nhắc nhở bằng giấy dán đỏ thắm bắt mắt, ám áp. Đối với những sinh viên năm nhất vừa sống sót trải qua kì thi cao đẳng đại học, tự cho là bước lên đại học là tới thiên đường mà nói thì đám chữ kia lại giống như những lời cảnh cáo bằng máu. Bảng thông báo kia cảnh báo những người không vượt qua kì thi sẽ bị xử lí nghiêm khắc.

Đám học sinh năm nhất nhìn thấy từng chữ, từng chữ trên bảng thông báo thì lúc này mới tỉnh ra, dùng tốc độ như chạy thi maratong 100m để trở về phòng ngủ, lật dở đóng sách vở cả một học kì không đụng tới. May mà cách hai, ba ngày mới thi một môn, thời gian ba ngày cách giữa hai ngày thi trở thành niềm hi vọng của đám người nước đến chân mới nhảy này.

Ngoài những môn phải học thuộc lòng như lịch sử cách mạng hay là triết học thì còn có những môn có thể dựa vào kiến thức cũ lúc học trung học như môn tiếng anh. Còn những môn như lý luận kế toán hoặc là cơ sở kinh tế toán học thì cần thời gian đọc hiểu bài tập.

Trong cả phòng kí túc xá cũng chỉ có Lâm Đồng Chi vẫn còn giống như thời trung học, ngoan ngoãn nghe giảng, cũng chăm chỉ làm bài tập, lúc này ôn tập lại vẫn có thể hiểu được. Còn như đám người Vương Nguyệt, lật sách vở cả một ngày cũng vẫn giống như là đang nhìn sách trời vậy. Bọn họ chỉ có thể đoạt lấy vở của Lâm Đồng Chi, tìm ra trọng tâm bài học để phô tô thành phao, chuẩn bị đánh cuộc lần cuối cùng.

Kết quả, lúc đến phòng thi bọn họ mới phát hiện toàn bộ những gì học chuẩn bị đều là không có ích gì. Đám nữ sinh đều tự biết mình không thể may mắn qua khỏi kì thi cho nên lúc đi đều vô cùng chậm chạp, bởi vậy lúc đến phòng thi mới phát hiện những chỗ ngồi phía sau đều đã bị chiếm hết. Họ cũng chỉ có thể đứng mất ngồi vào hàng đầu tiên, một đám người không yên lòng xiết chặt tờ phao trong tay.

Kết quả giám thị là một thầy giáo mới ra trường, vừa mới về công tác, không biết là bởi vì trẻ tuổi, da mặt mỏng, không dám nhìn đám nữ sinh như hoa tươi ở hàng đầu tiên hay là thầy ấy cho rằng ngồi hàng đầu tiên đều là những người học giỏi, không cần coi quá chặt. Dù sao thầy ấy vừa vào liền ngồi xuống một chỗ trống ở phía cuối phòng học, nhìn chăm chăm đám nam sinh. Mấy cô gái truyền bài thi đã làm xong của Lâm Đồng Chi qua qua lại lại, sau khi chép xong thì cảm thấy nhẹ nhàn khoan khoái, mặt mày hớn hờ khiến cho đám nam sinh tự cho là chiếm được vị trí tốt kia tức đến thổ huyết.

Hết giờ thi, đám nữ sinh tìm được đường sống trong cõi chết là nhóm người đầu tiên đi nộp bài, mọi người cảm ơn Lâm Đồng Chi rồi rút sau đó lại

cười hi hi nói những môn sau cũng làm như thế này. Đám người Nghiêm Di nộp bài thi ngay sau bọn họ tất nhiên là những người có học lực tốt thực sự thấy vậy cũng chỉ cười cười. Chỉ có số lượng lớn nam sinh ù rũ ra khỏi phòng thi cuối cùng là phải nén giận vỗ ngực nói thầy giáo kì thị giới tính, còn nói muốn đi tố cáo. Một câu nói này liền đốt lên ngọn lửa chiến tranh. Hai nhóm người phía trước tụ tập lại một chỗ, cười nhạo đám nam sinh kia. Mọi người vừa cười vừa cãi nhau đi ra khỏi phòng thi, sau đó, bọn họ nghe thấy phía trước có một nam sinh gọi: "Lâm Đồng Chi!"

Giọng nói không lớn, mọi người đều nhìn qua, ở bậc thang thấp nhất ngoài phòng thi có một nam sinh thân hình cao ráo đang đeo một cái ba lô lớn. Nam sinh kia cắt tóc húi cua ngắn ngắn, mặc một cái áo da ngắn ngắn, bên dưới là quần bò và giày thể thao. Có lẽ vì đang mặc khá ít cho nên càng nổi bật sự bướng bỉnh giữa hai hàng lông mày của cậu. Ánh mắt cậu nhìn về phía cô gái ở bên kia, sau khi gọi một tiếng thì trên môi nở nụ cười ấm áp. Nụ cười này giống như gió xuân ấm áp thổi tan cái lạnh của mùa đông, khiến cho rất nhiều thiếu nữ rung động. Tuy mỗi người đều hiểu nụ cười này của cậu chỉ dành cho một người nào đó nhưng mà họ không nhìn nổi ghen tị, vẫn còn có người to gan nhìn trộm cậu ấy.

Sau đó, mọi người nhìn thấy nữ sinh bình thường vẫn luôn xấu hổ ngượng ngùng bỗng sợ hãi kêu một tiếng, đưa tay che miệng, lộ ra biểu tình không thể tin được. Sau đó cô giống như chim én, nhẹn nhàng nhanh nhẹn chạy lướt xuống cầu thang, nhào vào vòng tay đang mở rộng của nam sinh kia.

Mọi người than một tiếng, trong lòng đều thầm nói: "Thì ra là vậy, thì ra là vậy." Lúc đó cũng có người cực kì tiếc nuối cho Nghiêm Di nhưng mà người ngày quay đầu nhìn một đôi nam nữ trong mắt chỉ có nhau ở chân cầu thang, không nhìn được nghĩ: "Dù vậy cũng là đương nhiên, là đương nhiên."

Bạn đang đọc truyện *Vẽ Nền Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Mặt Lâm Đồng Chi đỏ ửng, cực kì xấu hổ vì hành vi vừa rồi của mình nhưng mà trong lòng cô lại rất vui, có cố thể nào cũng không nén được sự vui vẻ toát ra từ chân mày, khóe mắt của cô.

Cô tham lam nhìn gương mặt của cậu ấy, từng đường nét chân thật như vậy, cuối cùng không phải là giấc mơ của cô, lúc này cô mới yên lòng. Nhưng mà sau một lúc cô lại không nhìn được liếc nhìn mặt cậu một cái, lén lút liếc mắt nhìn cậu.

Nỗi niềm thương nhớ cất giấu trong lòng suốt một học kì sau một lúc lâu mới hóa thành một câu: "Sao cậu lại tới đây?"

Cậu có chút xấu xa cười nói: "Mình viết cho người nào đó một bức thư dài như vậy, người ta lại không có hồi âm, mình đương nhiên muốn tới xem là đã xảy ra chuyện gì, lẽ như thư gửi nhầm thì sao?"

Lâm Đồng Chi nghe vậy, mặt lại càng đỏ, ắp a ắp ứng hồi lâu cũng không nói ra được chữ nào.

Cố Duy Bình cũng không tiếp tục trêu đùa cô nữa, chỉ lắc đầu thở dài: "Cậu đó, trên phương diện ăn mặc thì thông minh hơn bất kì ai, trong lòng thì hồ đồ hơn bất kì người nào!" Vừa nói cậu vừa quan sát trường học của cô, nở nụ cười: "Không tồi, không tồi, trường học của bọn mình thực sự không thể so với trường của các cậu."

Lâm Đồng Chi nghe cậu nhắc đến trường học đột nhiên nhớ tới câu hỏi vẫn đặt trong lòng: "Tại sao cậu lại muốn thi vào đại học N?"

Cố Duy Bình "À.." một tiếng, khi muốn nói với cô thì lại nhìn thấy ánh mắt to tròn, bộ dạng ham học hỏi, trên mặt cậu lập tức xuất hiện biểu tình khó xử. Đường như cậu suy nghĩ rất kĩ, cuối cùng hạ quyết tâm ghé vào bên tai Lâm Đồng Chi, nhỏ giọng nói: "Đây chính là bí mật của gia đình mình, chỉ truyền cho con dâu, không truyền cho con trai, cậu xác định là muốn nghe sao?"

Lâm Đồng Chi nhìn thấy thái độ lúc trước của cậu nghiêm túc như vậy thì vội vàng thu lại nụ cười, chuẩn bị tư tưởng thật tốt, chăm chú lắng nghe. Ai ngờ miệng chó không mọc nổi ngà voi, nhận ra mình mắc mưu, cô oán giận mắng: "Cậu chỉ biết bắt nạt cô gái ngây thơ không hiểu sự đời như mình thôi."

Cố Duy Bình nhìn về mặt thay đổi một cách sinh động của cô, từ khiêm tốn đến ngạc nhiên rồi lại đến tức giận thì không nhịn được cười ra tiếng, vừa cười vừa nói: "Cũng không phải chuyện lớn gì, chỉ là trước kia ông nội của mình thi vào đại học N, thi ba năm không đỗ, nay mình cũng chỉ là hoàn thành tâm nguyện giúp ông thôi."

Ánh mắt vô tội của cậu nhìn cô giống như đang nói: "Xin lỗi, mình không phải cố ý muốn đùa cậu chỉ là bộ dạng này của cậu, không đùa một chút thì quả thực quá phí của trời."

Lâm Đồng Chi dậm chân, rất muốn tức giận, cô luôn bị cậu coi là trẻ con để trêu đùa, nhưng mà hiện tại ánh mắt của cậu như vậy, nếu cô tức giận thì khác gì làm nũng?

Trong không khí dường như có mùi ái muội, trái tim cô đập thình thịch giống như có mười bảy, mười tám con thỏ chạy qua còn Cố Duy Bình vẫn là vẻ mặt hài hước mang theo chút thương yêu nhìn cô khiến cho gương mặt già nua của cô đỏ đến tận mang tai.

Hai người đi dạo cùng nhau, mắt thấy đã sắp tới phòng kí túc xá của Lâm Đồng Chi, hai người không hẹn mà cùng lên nhìn đối phương một cái. Dù sao Lâm Đồng Chi cũng là chủ nhà, cô miễn cưỡng đề nên sự bối rối trong lòng, hắng giọng nói: "Đem ba lô để trong phòng của mình đi, mình mời cậu ăn"

com."

Cố Duy Bình quan sát những nữ sinh đi lên đi xuống trên cầu thang, mở miệng khen: "Nữ sinh trường cậu thật có khí chất, chắc chắn, đúng là không công bằng... Chỉ có nam sinh trường các cậu mới có điểm phúc thôi!"

Trước kia Lâm Đồng Chi đã vô số lần nghe từ miệng tên này truyền cười "Đạo ứng xử với bồ nhí" rồi, tuy rằng ngoài miệng không nói gì nhưng vẫn trừng mắt nhìn cậu một cái. Còn tiểu Cố của chúng ta, tuy nhanh nhồm nhanh miệng nhưng khi thực sự lên lầu lại biến thành bộ dạng chính nhân quân tử, thành thật nhìn thẳng phía trước, không dám liếc ngang.

Tất cả các nữ sinh trong lòng của Lâm Đồng Chi đều có mặt đông đủ, bị hơn mười đôi mắt sáng rực như đèn pha quét tới quét lui trên người, Cố Duy Bình có mặt dày đến mấy thì cũng có thể chống đỡ nói được vài câu khác sáo, sau đó toàn thân bắt đầu cảm thấy không được tự nhiên.

Cậu vút một ánh mắt cầu cứu cho Lâm Đồng Chi, cuối cùng Lâm Đồng Chi cũng nhịn cười nói một câu: "Chúng ta ăn cơm trước đi." Lúc này cậu mới dám đứng dậy, chạy mất dép.

Bọn họ cùng nhau đến căn tin ăn cơm, sau đó đi dạo một vòng quanh trường học, thời gian trôi qua vô cùng vui vẻ, bọn họ còn chưa nói chuyện được mấy câu thì trời đã tối. Lúc ăn cơm tối, Lâm Đồng Chi hỏi cậu: "Tối hôm nay cậu ngủ ở khách sạn hay là mình tới bên kí túc xá nam sinh tìm cho cậu một cái giường nhé?"

Cố Duy Bình ngừng nhai cơm, cũng không gật đầu hay lắc đầu. Cậu như vậy khiến cho Lâm Đồng Chi cũng nhảy lên, cô không chắc chắn hỏi: "Cậu hẳn là sẽ không đi luôn vào tối nay chứ?"

Cô hy vọng cậu chỉ đang nói đùa nhưng mà biểu tình trên mặt lại vô cùng cẩn thận, trái tim của cô đập thình thịch. Nghe cô hỏi xong, cậu nói: "Cậu còn phải thi hai môn nữa đúng không? Mình ở lại đây sẽ ảnh hưởng đến việc ôn tập của cậu. Tối nay mình đến đại học Z tìm Giang Thượng Vân ngủ nhờ một đêm, mai sẽ mua vé xe trở về."

Cậu có chút không nỡ nói ra quyết định của mình, an ủi cô: "Cách thời gian cậu được nghỉ cũng chỉ có một tuần nữa thôi, về nhà chúng ta lại gặp nhau."

Lâm Đồng Chi biết mỗi câu nói của cậu đều đúng, giống như câu nói luôn treo trên miệng ba mẹ mỗi khi đưa chị em họ đi nhà trẻ: "Ngoan ngoan nha, ba mẹ phải đi làm, kiếm tiền mua kẹo cho các con." Tuy vậy nhưng cô vẫn không nhịn được đau lòng, hiện tại cô giống như bị người mà mình yêu nhất tìm lí do đường hoàng nhất để bỏ rơi cô. Giống như ca từ trong bài hát [Cầu Waterloo]: "Tiếc rằng đêm qua gặp nhau quá muộn mà sáng nay đã phải chia ly." Mà bọn họ mới gặp lại được mấy tiếng đồng hồ chứ?

Bạn đang đọc truyện *Về Nén Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Cô cũng không muốn nghe Cố Duy Bình nói gì nữa, chỉ nói muốn đưa cậu ra cổng trường. Buổi tối mùa đông, trên phố đã lên đèn từ sớm. Sinh viên vừa ăn tối xong giống như một đám kiến thợ vội vàng chạy về phòng học hoặc thư viện, chỉ có hai người bọn họ đi ngược hướng với mọi người. Trên đường ra cổng trường chỉ có hai cái bóng bị kéo dài phía sau. Lâm Đồng Chi vốn sợ lạnh, hơn nữa tâm trạng lúc này không tốt, cô dường như có thể cảm nhận được từng giọt gió lạnh chui qua cô áo vào trong người, cô không nhịn được rung mình một cái, rùng rùng đánh cách cách vào nhau.

Cố Duy Bình nhìn cô, đột nhiên nở nụ cười, cậu đề nghị: "Chúng ta chạy thi đi, người nào thua phải gọi điện thoại cho đối phương trước." Nói xong cũng không đợi Lâm Đồng Chi đồng ý đã bắt đầu hô khẩu lệnh: "Một, hai, ba, chuẩn bị..."

Lâm Đồng Chi vừa nghe lời đề nghị không biết xấu hổ của cậu, còn chưa kịp ngẫm nghĩ nữa, cũng không chờ cậu hô xong khẩu lệnh thì hai chân đã bắt đầu chạy.

Cố Duy Bình cũng không trách cô phạm quy, trên lưng đeo một cái ba lô to, chân dài bước ra chạy ngay sau cô.

Lần đua tiền này Lâm Đồng Chi không hề khóc lóc, ngược lại vui vẻ trở về. Nhóm người cùng phòng đang suy đoán đây hẳn phải là thời điểm cô buồn bã nhất thì cô lại trở về phòng với tinh thần phấn chấn, rửa bát cơm trả lại cho Vương Nguyệt, còn nói một tiếng cảm ơn, sau đó cầm sách đọc đến 11 giờ.

Vương Nguyệt giật mình hỏi cô uống nhầm thuốc kích thích gì vậy, cô không hề keo kiệt nói ra đáp án: "Chạy bộ đó!" Nghe xong, Vương Nguyệt càng thêm mờ mịt không rõ.

Trước ngày nghỉ, Lâm Đồng Chi xách hai con thỏ kia trả lại cho Nghiêm Di, hai con thỏ kia đã béo lên không ít. Nhìn thấy cô tới, Nghiêm Di không nói lời nào, nhận lấy lồng sắt rất dứt khoát. Lâm Đồng Chi vốn cũng không biết nói gì, thấy cậu ta không nói chuyện thì trái tim cũng thả lỏng ra. Cô gật gật đầu với cậu ta, có những lời không cần phải mở miệng nói ra đối phương cũng hiểu được trong động tác gật đầu này bao hàm vô cùng cảm kích, thật xin lỗi, còn có... chúc phúc.

Cô mang theo tâm trạng nóng vội bước lên xe lửa, sự nóng lòng và nỗi nhớ khiến cho cô có thể ngồi liên tục 8 giờ đồng hồ trên xe lửa, không ăn không uống, nay cả đi vệ sinh cũng không. Bởi vì nhớ nhà cho nên cô cũng chẳng quan tâm có lãng phí hay không, thuê taxi về nhà. Thành phố nhỏ, đường phố vẫn chật hẹp, đường xá vẫn xóc nảy như cũ, tất cả đều khiến cho cô cảm thấy vô cùng thân quen.

Khi cô về đến nhà thì Lâm Giản đang lười biếng nằm úp sấp trên bàn học làm bài tập, ngay cả âm thanh khi cô mở cửa ra cũng không nghe thấy. Cô rón rén đi vào phòng của cậu, nhìn xem bài tập đại số mà cậu đang làm. Trên một tờ nháp là vô số phương trình chưa giải được, cô không nhận được nhắc nhở: "Phía trước, phía trước vẫn còn một điều kiện nữa kìa." Lâm Giản quay đầu nhìn cô, trên mặt cũng không có biểu tình gì, chỉ là buông bút, lười biếng nói: "Về rồi sao? Tại sao không gọi người tới bến xe đón?"

Lâm Đồng Chi cảm thấy có gì đó không đúng nhưng mà lại không biết là chỗ nào không đúng, cô cũng không nói gì, chỉ nhìn Lâm Giản một lượt, thấy trên mặt cậu đã có thêm vài nét già dặn, vì vậy thân thiết vỗ vỗ bả vai cậu, cực kì có tư thế người lớn dạy dỗ trẻ nhỏ: "Học nhiều tới nổi ngốc rồi sao? Nhưng mấy kiến thức này không thể bỏ đi, lên cấp ba còn có thể dùng được đó."

Vốn là một động tác bình thường nhưng mà Lâm Giản lại nghiêng người tránh đi, Lâm Đồng Chi cũng không biết cậu bị làm sao, chỉ nghĩ là cậu đang trải qua thời kì phản nghịch của thiếu niên mà thôi, dù sao cũng không thể nói lí. Vì vậy cô đổi đề tài nói: "Ba mẹ đâu rồi?"

Khóe miệng Lâm Giản lộ ra một nụ cười khổ: "Ba ba chuyển ra ngoài sống rồi."

Trái tim Lâm Đồng Chi đập mạnh, dường như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, sau đó lại lập tức chìm xuống đáy vực sâu. Cô cố gắng bình tĩnh hỏi: "Ba đến ở nhà của người đàn bà đó sao?"

Trên mặt Lâm Giản hiện ra vẻ bất cần: "Không phải, ba ba ở lại nhà cô cả. Ông ấy không ở nhà cũng tốt, ở nhà mỗi ngày đều cãi nhau, tiếp tục cãi như vậy thì em cũng không có hy vọng thi đỗ đại học nữa. Dù sao em cũng đã nói với thầy Vương rồi, kì sau sẽ chuyển đến ở trong kí túc xá của trường."

Lâm Đồng Chi vẫn không muốn tin, cô thì thầm tự hỏi: "Nhưng mà ba rõ ràng đã hứa với chị là sẽ chăm sóc mẹ thật tốt."

Lâm Giản "Xi..." một tiếng cười nhạo, ngược mắt lên nói: "Thì ra chị đã sớm biết, thực là ngu ngốc, lời hứa của đàn ông mà chị cũng tin sao?"

Rốt cuộc cô đã biết là chỗ nào không đúng, đứa em trai nhiệt tình, hoạt bát, ngây thơ, lương thiện kia của cô đi đâu mất rồi? Trước kia cô đã oán giận với mẹ vô số lần rằng em trai cô là "Cả đời cũng không lớn lên được", mà lúc này, cậu em trai kia đã trưởng thành nhưng mà cô không thể vui nổi. Loại trưởng thành đến từ tổn thương từ việc ba mẹ thay đổi này vô cùng cực đoan và bất thường.

Lâm Đồng Chi ngẩn ngơ, ngây ngốc một hồi, cuối cùng cô nói với Lâm Giản: "Chúng ta tới nhà cô cả đi."

Lâm Giản "Hả..." một tiếng nghi vấn.

Thanh âm của cô rất nhỏ, giống như nói lớn một chút thì sẽ vỡ vụn: "Chúng ta đi đón ba ba về thôi."

Thanh âm của Lâm Giản giống như một ngọn gió sắc bén, cậu cười lạnh nói: "Đi cái gì chứ? Nháo ầm ĩ ở nhà người khác rất mất mặt."

Lâm Đồng Chi không tranh cãi với cậu nữa, yên lặng xoay người rời khỏi phòng của Lâm Giản.

Lại nghe thấy một tiếng quát chói tai từ phía sau truyền đến: "Đứng lại! Chị muốn làm gì!"

Thương tâm và sợ hãi trong lòng Lâm Đồng Chi cuối cùng theo tiếng hét lớn của Lâm Giản mà vỡ òa. Cô cúi đầu, nước mắt lăn dài trên má, rơi xuống quần áo khiến cho áo khoác lông màu lục xuất hiện mấy vết thâm tối.

Cô cố hết sức đè nén tiếng khóc của mình nhưng Lâm Giản dường như đã nghe thấy gì đó, cậu bước tới, đứng lại trước mặt cô một lúc, cuối cùng cậu nhẹ giọng nói: "Em và chị cùng đi thôi."

Bạn đang đọc truyện *Vẽ Nền Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Lúc này hai chị em tráo đổi vai trò cho nhau, Lâm Đồng Chi ngoan ngoãn đi sau Lâm Giản cho đến khi tới nhà của cô cả.

Cô cả nhiệt tình ra đón, nói chuyện mấy câu sau đó mượn cớ ra ngoài. Ba người một nhà bọn họ làm tu hú chiếm tổ chim khách, ngồi ngay ngắn trong phòng khách nhà người ta. Khi ba ba nhìn thấy con gái thì vẻ mặt có chút xấu hổ lại có chút vui mừng, nhưng mà vừa nhắc tới chuyện muốn ông về nhà thì sắc mặt của ông lập tức trở nên u ám, nhũn nhũn nói lảng sang chuyện khác.

Nửa năm rồi Lâm Đồng Chi chưa gặp ba ba, thấy quần áo của ông chăm chút hơn trước kia một chút nhưng tinh thần lại không được như trước. Ông béo, mái tóc ngắn vốn rất đen giờ đây lại lộ ra một ít tóc bạc vô cùng chói mắt...

Cảm xúc trong lòng cô lúc này rất phức tạp, cô muốn nói: "Ba ba, chúng ta về nhà đi, nơi không có ba mẹ, sao có thể gọi là nhà." Cô muốn nói: "Tổ chim bị phá thì trứng có thể còn nguyên vẹn hay không, nếu không có gia đình vững chắc để dựa vào, cuộc sống sau này của con và em sao có thể vui vẻ hạnh phúc được?" Cô muốn khuyên ba ba: "Cho dù mẹ có sai, nếu như bố yêu mẹ thì nên tha thứ và giúp mẹ sửa đổi mà không phải là vứt bỏ mẹ như trút được gánh nặng, ba ba."

Nhưng mà cô không nói gì hết, trong phòng chỉ có thanh âm sắc bén của Lâm Giản: "Giàu đôi bạn, sang đôi vợ, ba ba, cái mà ba nói rằng không thể chịu được những khuyết điểm của mẹ, đều bắt đầu từ câu nói này phải không? Khi mẹ hai năm liền thi rớt đại học ba cũng không ghét bỏ mẹ; ông ngoại bị bệnh, mẹ đem toàn bộ tiền bạc trong nhà đưa cho ông, trên người ba mẹ lúc đó chỉ còn có một chút tiền, liên tục ăn cơm trắng hơn nửa tháng ba cũng không ghét bỏ mẹ. Tại sao bây giờ mẹ lớn tuổi, nhiều lỗi một chút, hay là nhai một chút ba liền cảm thấy mẹ chỗ này không tốt, chỗ kia không tốt, không thể tiếp tục sống với mẹ nữa?"

Lâm Giản nói nhiều như vậy nhưng rất lâu cũng không nghe được câu trả lời, cậu lại cố gắng đè ép lửa giận trong lòng xuống, nhưng mà thanh âm vẫn hơi run rẩy: "Hai người là người lớn mà không có trách nhiệm, nếu như hai người cần bán là vĩnh viễn không thể yêu nhau thì không cần vẽ ra ảo tưởng trước mặt con cái, hai người cho chúng con khát khao đối với tình yêu và hạnh phúc nhưng lại tự tay bóp nát nó, hai người có biết rằng mình tàn nhẫn thế nào không!"

Mỗi câu, mỗi chữ của cậu đều đâm thẳng vào lòng của Lâm Đồng Chi, đau xé tim gan, nhưng mà lúc này cô không hùa theo em trai chỉ trích ba ba, trong lòng cô như có một đám mây mờ mờ và bi thương bao trùm.

Ba ba cực kì kích động, bộ dạng đăm chiêu nhưng mà một chút kích động đó không có nghĩa là ông lễ lập tức thu dọn đồ đạc theo mọi người về nhà.

Trong nhà chìm vào yên tĩnh, đối với Lâm Giản mà nói, dường như những lời ngày hôm qua đã là những lời cả đời của cậu, cho dù có đập cậu một gậy cậu cũng không hề rầy rỗi nửa lời. Ngoại trừ ăn cơm và đi vệ sinh ra, thời gian còn lại cậu đều ru rú ở trong phòng đọc sách, học bài. Mẹ vẫn nóng nảy như lửa, ngay cả lúc đi làm cũng không có vẻ mặt hòa nhã, bất kì chuyện nhỏ gì cũng có thể khơi dậy lửa giận trong lòng bà.

Còn Lâm Đồng Chi lại giống như một bà chủ gia đình, trong lòng cô cảm thấy để cho một đứa trẻ còn chưa thành niên như Lâm Giản đối mặt với chuyện này là ba mẹ có lỗi với nó. Cha làm con trả, những gì ba mẹ nợ Lâm Giản, cô sẽ đền bù lại. Cô chăm sóc Lâm Giản càng cẩn thận hơn, mỗi ngày từ sáng đến tối lao tâm tổn sức suy nghĩ thực đơn dinh dưỡng cho Lâm Giản, hiện đang là học sinh lớp 11, dinh dưỡng với cậu là vô cùng quan trọng.

Sau đó, Cố Duy Bình gọi điện thoại tới.

Tâm trạng Lâm Đồng Chi lúc này rất khác so với lúc trước, cô lười biếng, không có tin thần nói chuyện, càng không muốn ra ngoài. Cố Duy Bình giống như nghe không hiểu sự cự tuyệt của cô, chỉ nhiều lần thúc giục cô ra ngoài gặp cậu. Nói ba bốn lần, Lâm Đồng Chi cuối cùng vẫn không muốn làm cậu buồn, miễn cưỡng đồng ý gặp mặt.

Hai người hẹn gặp nhau ở trước cửa nhà sách Tân Hoa nhưng mà Lâm Đồng Chi nhanh chóng phát hiện ra đây không phải là ý hay. Đang là nghỉ đông nên trong hiệu sách có rất nhiều học sinh tới mua sách, đọc sách, hai người không nói được một hai câu thì lại có người quen của Cố Duy Bình tới chào hỏi. Cố Duy Bình vốn là nhân vật nổi tiếng trong trường, người quen cậu thực sự rất nhiều. Chào hỏi một hồi cậu liền bị kéo vào trong đám người, vì vậy hai người trao đổi ánh mắt, Lâm Đồng Chi sớm đã lùi tới một chỗ rẽ ở đầu đường, sau đó qua một lúc, cậu cuối cùng cũng có thể thoát ra khỏi đám người đó.

Cố Duy Bình nhanh chóng quan sát gương mặt của Lâm Đồng Chi, hỏi một câu: "Cậu sao vậy?"

Lâm Đồng Chi yên lặng lắc đầu, cậu cũng không truy hỏi nữa. Tâm tình vốn không được tốt lắm của Lâm Đồng Chi lại càng xấu đi, cô không muốn nói chuyện xấu trong nhà ra cho mọi người thương hại là một chuyện, nhưng mà người ta thực sự không quan tâm thì lại là chuyện khác. Lúc này thấy cậu vừa hi hi ha ha cười với mọi người nhưng lại không quan tâm tới mình thì không khỏi có chút thương tâm. Thấy bộ dạng từ đầu tới đuôi của cô đều là bộ dạng tâm sự nặng nề nhưng mà cậu cũng không có để ý tới sự thay đổi cảm xúc của cô, chỉ là chọn một vài chuyện cười nói cho cô nghe, mặt mày hơn hờ kể chuyện cười.

Lâm Đồng Chi vốn không muốn nghe, nhưng mà những chuyện cười này thực sự rất đặc sắc, nghe một chút liền không nổi bật tai lại. Cuối cùng, khi Cố Duy Bình nói sinh động như thật kể lại có một nam sinh trong phòng kí túc xá của cậu cả một học kì không giặt bất tất thì Lâm Đồng Chi cho dù đang buồn cũng không nhịn được mà cười một tiếng.

Cố Duy Bình mang vẻ mặt đau khổ thờ dãi: "Cậu đúng là khiến cho mình chẳng có cảm giác thành tựu gì cả, đúng là nụ cười đáng giá ngàn vàng, mình lãng phí nhiều nước miếng như vậy mới cười một tiếng."

Về mặt và giọng nói của cậu đều vô cùng khoa trương khiến cho Lâm Đồng Chi lại cười tiếng nữa, sáng giọng nói: "Sao cậu có thể vô lại như vậy chứ?"

Hai người chậm rãi đi trên đường, cuối cùng khi đến đường Lâm Giang thì Cố Duy Bình dùng giọng điệu đứng đắn nói: "Kể cho cậu một chuyện xưa nữa, ngày xưa ở cổ đại có một vị hoàng đế hỏi đại thần bên người: "Trên đời này liệu có người nào mặc kệ là vui vẻ hay bị thương, mặc kệ là cao nguyên hay thung lũng, thì đều có thể vượt qua hay không?" Câu hỏi của hoàng đế khiến cho các đại thần đều cố gắng suy nghĩ, suy nghĩ cả một buổi tối, có đại thần cả râu tóc đều bạc. Sáng hôm sau, các đại thần tới trả lời cho hoàng đế, câu trả lời chính là "Tất cả đều đã qua rồi". Thực sự tất cả đều đã qua rồi là một câu rất hay."

Trong lòng Lâm Đồng Chi khê động, lập tức ngẩng đầu lên, nhìn thấy vẻ mặt của cậu, vẻ mặt có khen ngợi, có cảm thán, dường như đang đắm chìm trong ý cảnh của câu nói kia. Trời lạnh như vậy, Lâm Đồng Chi vốn đã bị đông lạnh giống như một que kem, lúc này không hiểu sao lại giống như có một dòng nước ấm ôm lấy cô, khiến cho cả tầng băng trong lòng cô tan ra giống như mùa xuân đến rồi.

Chương 29

Bờ sông gió lớn, trong vòng nửa dặm không có một người đi đường. Cố Duy Bình rùng mình một cái, sau đó đề nghị: "Bên ngoài quá lạnh, còn không có chỗ ngồi, lần sau đến nhà mình chơi đi."

Lâm Đồng Chi lập tức đỏ mặt, lắc đầu cự tuyệt.

Cố Duy Bình nhìn cô cười: "Nghĩ cái gì vậy, em gái mình cũng ở nhà, mình có thể ăn thịt cậu hay sao?"

Nhưng mà cậu nói như vậy khiến cho Lâm Đồng Chi càng đỏ mặt, nhưng mà cô sao có thể nói lại Cố Duy Bình, cuối cùng vẫn bị thuyết phục.

Nhà của Cố Duy Bình nằm trong một khu chung cư dành cho người nhà của một công ti. Trong thành phố nhỏ này có mấy công ty quốc doanh quy mô không nhỏ. Trước những năm 80, nhân viên có thể làm việc trong công ty quốc doanh có khi còn vinh quang hơn làm nhân viên công vụ của chính phủ. Sau cách mạng văn hóa, ba ba của Lâm Đồng Chi và những người thuộc giới trí thức khác đều bị điều đến chính phủ, lúc đó còn bị ông nội phê bình một trận. Tới thập niên 90, những xí nghiệp quốc doanh này đều có khuynh hướng đi xuống, trong khu chung cư dành cho người nhà cũng khó có thể thấy phòng mới. Phóng mắt nhìn xung quanh, đều là những ngôi nhà nhỏ cao năm tầng. Lúc Cố Duy Bình dẫn cô lên lầu vẫn không quên dặn dò: "Nhớ kĩ là nhà số 39 đó, lần sau tới đừng có đi nhầm."

Tuy biết rõ là ba mẹ của cậu không có nhà nhưng mà tâm trạng của cô dâu mới chỉ sợ đi nhầm một bước đã ăn sâu bén rễ trong lòng Lâm Đồng Chi. Cô vô cùng hồi hộp, lúc ra khỏi nhà đã lấy mấy bộ y phục, chọn chọn lựa lựa, không biết lần qua lần lại bao lâu.

Đối với cái loại vấn đề thuộc về bản tính như thế này, ngay cả người thông minh như Cố Duy Bình cũng không có cách nào khác, cậu lắc đầu, lập tức đến bên cửa gọi cả họ cả tên: "Cố Duy Hân, mở cửa!"

Cánh cửa lập tức mở ra, cô gái nhỏ ở trong nhà vừa nhìn thấy Lâm Đồng Chi liền lộ ra một nụ cười thân thiết. Trái tim Lâm Đồng Chi đang đập thình thịch lúc này nhìn thấy nụ cười này mới chậm lại.

Căn phòng nhỏ này diện tích không lớn, khoảng 50 mét vuông, đồ trong nhà có chút cũ kĩ nhưng mà lại rất sạch sẽ, vô cùng phù hợp với khẩu vị của Lâm Đồng Chi. Cố Duy Hân kéo cô ngồi vào ghế sofa, cô cảm trái trái tim của mình đập chậm lại chút nữa. Cố Duy Bình không có trách nhiệm bỏ lại một câu: "Hai người từ từ nói chuyện, mình đi WC một chút." Sau đó liền lên vào phòng trong.

Cô còn chưa kịp phản ứng thì Cố Duy Hân đã bùng trà tới. Em gái nhỏ này bộ dạng tinh nghịch đáng yêu, còn hiểu chuyện như vậy, Lâm Đồng Chi càng nhìn càng thấy thích, còn chưa biết nói gì thì cô bé kia đã thân thiết nhích lại gần: "Hiện tại chị học trường nào vậy?"

Lâm Đồng Chi không dám sơ suất, vội vàng trả lời: "Chị học ở học viện tài chính trên thành phố."

Trong mắt em gái nhỏ xuất hiện một tia nghi hoặc: "Lúc chị thi đại học không phát huy được hết khả năng của mình sao?"

Đại não Lâm Đồng Chi không xoay chuyển nhanh như vậy được, vô cùng thành thực đáp: "Không phải, chị cũng chỉ ở trình độ này mà thôi."

Sau đó, dù có gốc đến đâu thì cũng hiểu được tia khinh thường trong mắt cô bé kia. Cô vốn kinh ngạc, không biết tia khinh thường kia từ đâu mà đến, suy nghĩ một lúc mới nhớ tới căn nhà cô đang ngồi có một thiên tài, không khỏi cảm thấy kính nể. Nịnh nọt nói tốt một câu: "Không phải ai cũng có thể là thiên tài giống như anh trai em."

Cô gái nhỏ hiển nhiên không hiểu tại sao anh trai của cô bé lại đưa một cô gái bình thường như vậy về nhà, ánh mắt không tốt quan sát Lâm Đồng Chi một lượt. Khi cô bé nhìn đến đôi giày da dê màu đỏ trên chân của Lâm Đồng Chi thì lại càng không che dấu địch ý của mình. Cô bé nhíu mày, giả vờ như vô ý mở miệng: "Chị Lý lần trước tới thi đỗ đại học A đó, còn có chị Lưu..."

Tính tình bình thường của Lâm Đồng Chi vốn rất tốt, không so đo những khiêu khích nhỏ này, chỉ là vài lời nói độc miệng của cô bé thôi. Cô nhớ tới trước kia mình cũng trải qua quãng thời gian bên cạnh người độc mồm độc miệng nào đó cho nên cô mỉm cười đáp lại: "Duy Hân, em có biết Gauss* không?"

Cô gái nhỏ liền trực tiếp rơi vào bẫy của cô: "Sao có thể không biết, người ta chính là nhà toán học thiên tài, năm 8 tuổi đã biết cộng từ 1 đến 100."

Lâm Đồng Chi chân thành xin chỉ bảo: "Chỉ là chị không nhớ rõ, ông ấy sống không đến 20 tuổi đúng không?"

(Gauss: Carl Friedrich Gauss: là một nhà toán học và nhà khoa học người Đức tài năng, người đã có nhiều đóng góp lớn cho các lĩnh vực khoa học. Theo giai thoại kể lại rằng khi ông học tiểu học, thầy giáo yêu cầu học sinh tính cộng các số nguyên từ 1 đến 100. Gauss đã trả lời đúng chỉ trong vài giây bằng một cách giải nhanh và độc đáo. Ông nhận thấy việc cộng hai số ở đầu và cuối dãy tạo ra kết quả trung gian giống nhau: $1 + 100 = 101$, $2 + 99 = 101$, 3

+ 98 = 101, và kết quả tổng cộng là $50 \times 101 = 5050$. Lúc đó ông mới chỉ có 8 tuổi.)

Cô gái nhỏ lập tức nhận ra rằng mình mắc bẫy, ánh mắt nhìn cô lại càng không khách sáo. Lâm Đồng Chi thấy cô bé vẫn không phục thì quyết định tiếp tục trêu chọc: "Thiên tài thực sự rất nhiều, nhưng mà người lúc còn sống có thể ăn uống no đủ, có chỗ ở, thực sự rất ít." Sau khi cô nói xong còn thờ dài một hơi, lời than thở phát ra từ tận đáy lòng.

Khuôn mặt của cô gái nhỏ lập tức biến thành màu tím, dường như cổ bé chưa từng bị ức hiếp như vậy, cô bé tức giận hừ một tiếng, không nói một lời chạy về phòng.

Lâm Đồng Chi lúc này mới phát hiện mình thật nhảm chán, tự nhiên lại đi đầu võ mồm với cô gái nhỏ này làm gì chứ. Sau đó rốt cuộc Cố Duy Bình cũng ra ngoài, thấy chỉ có một mình cô ngồi trên ghế sofa thì không nhịn được cười nói: "Oa, Duy Hân đâu? Tại sao không ngồi nói chuyện với cậu?"

Cô cúi đầu, ngoan ngoãn thừa nhận: "Vừa bị mình làm cho tức giận bỏ đi rồi."

Cố Duy Bình cảm thấy kì lạ: "Cậu? Cậu có bạn linh này sao?" Thấy bộ dạng cúi đầu nhận lỗi của cô thì bất giác cười to: "Không tòi, không tòi, con nhóc này bình thường vô pháp vô thiên, mắt cao hơn đầu, lần trước khiến cho Lưu Tinh tức đến thổ huyết, ngay cả mình và ba mẹ cũng không nói được có. Cậu vừa tới liền có thể trị được nó, đúng là không tòi. Phải rồi, cũng đã lâu cậu chưa gặp Lưu Tinh, lần sau mọi người cùng nhau gặp mặt."

Tuy lời cậu nói rất đường hoàng nhưng chân vẫn không tự chủ được đi vào phòng em gái. Không lâu sau liền nghe thấy tiếng tranh luận của hai anh em: "Em là heo sao! Không tính trọng lực vào thì làm đúng sao được?"

"Tránh ra, em không cần anh lo!"

Lâm Đồng Chi mỉm cười thấu hiểu, cô và Lâm Giản đã sớm quên đi loại cảm giác này, thật tốt, cảm giác thật ấm áp. Chỉ là, anh trai cãi nhau với em gái thì làm sao có thể thắng được chứ, quả nhiên, không lâu sau, Cố Duy Bình mặt mày xám tro đi ra nhưng trong mắt vẫn là tia nuông chiều.

Bạn đang đọc truyện *Vẽ Nền Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Hết năm cũ, ba rốt cuộc chuyển về, Lâm Đồng Chi rất vui mừng, chạy tới giúp ba sửa sang lại quần áo. Lâm Giản vừa ra ngoài giúp Lâm Đồng Chi vắt cây lau nhà làm vệ sinh, vừa nghiêng mặt giả trang khóc, mẹ cầm ví tiền đi ra ngoài, mua mấy con gà con vịt trở về. Trong nhà nhất thời bị các loại âm thanh lấp đầy: Nước sôi ở trên bếp đang reo, máy giặt quần áo đang quay, gà vịt ở trong nhà kêu quác quác, Lâm Giản chống cây lau nhà chạy tới chạy lui luôn miệng kêu là "Tránh ra! Tránh ra!" Những âm thanh này chẳng những làm cho trong nhà náo nhiệt hẳn lên, hơn nữa còn làm cho cô có cảm giác tràn đầy sức sống.

Tất cả đều đã qua, Lâm Đồng Chi vui mừng nhìn về phía em trai, đúng lúc Lâm Giản cũng đang nhìn cô, giống như khi còn bé, Lâm Giản đột nhiên nháy mắt với cô, trên mặt hai người đều lộ ra một nụ cười lớn.

Đêm trước khi trở lại trường, ba đến phòng Lâm Đồng Chi, một bộ muốn nói lại thôi. Lâm Đồng Chi đã tạo thành thói quen chìm sọt cạnh cong, trong lòng có chút sợ, ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm ba, ba lại càng khó nói chuyện hơn, ba xoa lòng bàn tay, nhỏ giọng thật khó khăn mở miệng, "Chi Chi, ba nghe nói những thành phố lớn ở Bắc Kinh đã có bác sĩ tâm lý rồi, lần này con trở về, đi tìm hiểu Vũ Hán có hay không, ba muốn dẫn mẹ con đi xem một chút."

Trực giác của Lâm Đồng Chi liền muốn nhảy dựng lên trách ba hoang đường, nhưng người trước mặt dù sao cũng là ba, do dự một chút, ba nói tiếp, "Chi Chi, theo lí mà nói ba không nên nói những lời này với con, chỉ sợ mẹ con đã nói rất nhiều lần ở trước mặt con rồi, mẹ con nói ba có người khác ở bên ngoài đúng không?" Ba rất khó khăn nói hết những lời này, trên mặt hiện ra một nụ cười khổ, cái loại đó bị oan lại không có nơi để biện giải cười khổ, "Đừng nói là con, bác họ con đều tin là thật. Ba đã giải thích với mẹ con rất nhiều lần, nhưng mẹ con vẫn kiên quyết cho rằng ba có một người tình mà ngay cả ba cũng không biết chính xác. Mẹ con ngày nào cũng ở nhà cãi nhau với ba, ba thực sự không giải thích được, Lâm Giản lại cần một nơi yên tĩnh để học tập, cho nên mới dọn ra ngoài."

Lâm Đồng Chi rất nhạy cảm liếc ba một cái, dường như đang hỏi, "Chẳng lẽ ba thật không có sao?" Ba hiểu ý của cô, lại cười khổ một trận, "Loại chuyện như vậy, mọi người tin là có dù sao cũng hơn là tin không có tốt hơn, ba cũng không muốn giải thích nữa, con có thể đi hỏi cậu và dì của con một chút, chỉ là một năm nay ba cũng xem chút sách y học, ba nghi ngờ mẹ con có chút vấn đề về phương diện tâm lý, nhưng ở chỗ chúng ta không có bác sĩ tâm lý, con đi Vũ Hán tìm hiểu giúp ba, nếu không có bác sĩ tâm lý thì có sách về vấn đề này cũng tốt."

Lâm Đồng Chi nửa tin nửa ngờ nhìn ba, nhưng vẻ mặt của ba thật sự không giống như đang nói dối, liền nghĩ đến mẹ vốn là người phụ nữ nhỏ bé dịu dàng hiền lành như vậy, trong vòng một năm lại trở nên khác thường như vậy, vì thế cô lựa chọn tin tưởng ba. Cô thấy thoải mái trong lòng, cảm ơn trời đất, ba cũng không có người khác bên ngoài. . . không có lỗi với mẹ. . . không có lỗi với cả nhà, nhưng loại may mắn này lập tức lại biến thành áy náy, thì ra mọi người, bao gồm mẹ, Lâm Giản và cô cũng không hoàn toàn tin tưởng ba, nếu như nói là mẹ có bệnh, thì cô và Lâm Giản như thế nào? Mẹ không có chứng cứ gì, nhưng cô cũng không chút do dự tin mẹ, hoài nghi thậm chí căm ghét ba, có lẽ chuyện như vậy rất phổ biến ở trong xã hội hiện nay, giống như lời ba nói, đối với chuyện như vậy, thà tin là có vẫn tốt hơn là tin không có, nhưng người đó không phải ai khác, người đó là ba của cô,

Lâm Đồng Chi cắn đôi môi, rất xấu hổ từ cổ họng nghẹn ra một câu, "Ba, thật xin lỗi." Ba ngẩn ra, lập tức hiểu tâm tư của cô, ông vỗ vỗ đầu của Lâm Đồng Chi, "Cô bé ngốc, con và Lâm Giản hai đứa biết cái gì đâu, mẹ con là bệnh nhân, càng không thể trách mẹ con không đúng?" Lại lắc đầu thờ dài, "Đều là lỗi của ba, ba chỉ lo công việc, cho rằng mẹ còn cũng chỉ là đang ở thời kì mãn kinh, căn không có để tâm chú ý đến mẹ con. Nếu không, mẹ con cũng sẽ không biến thành bộ dáng như vậy."

Lâm Đồng Chi tạm thời lấy ra một quyển 《bệnh tâm thần》 từ phòng làm việc của ba mang lên tàu, trong quyển sách kia có mấy chỗ ít ỏi về bệnh tâm lý cũng bị ba gạch ngang nhiều lần. Cô cầm sách lật qua lật lại, mới đầu trong lòng còn chứa may mắn, có thể mẹ không phải bị bệnh này, nhưng càng nhìn xuống phía dưới cô càng cảm thấy biểu hiện của mẹ hoàn toàn giống với triệu chứng trong sách, trong lòng vừa gấp gấp vừa lo lắng, vẻ mặt rất lo âu.

Cô vừa thấy toàn bộ đường xá liền đứng dậy chỉnh lý một chút, sau đó, xe tàu dừng lại, vài người lục tục đi lên, sau đó một cô gái mặc áo màu đỏ ngồi xuống đối diện với cô, Lâm Đồng Chi trong lòng khó hiểu, cô đi không phải là ngày lễ, lúc mới xuất phát, trong một toa tàu thừa thớt không có mấy người ngồi, cô gái này cũng không cần phải chạy tới ngồi chung với cô. Vì thế ngẩng đầu nhìn thoáng qua, lại thấy cô gái kia cười như không cười chống cằm nhìn cô, trong lòng cô mừng rỡ, nhảy dựng lên hô, "Lý Ngọc Hi!"

Đầu tiên là Cố Duy Bình dẫn đầu, một đám bạn học gặp nhau một lần chơi đùa rất vui vẻ ở nhà cậu ấy, Lâm Đồng Chi dĩ nhiên là xuống bếp làm nữ đầu bếp, Cố Duy Hân làm trợ thủ cho cô, cô gái kia sau khi ăn một miếng xương sườn nướng do cô làm, chua chua nói, "Cũng không đến nỗi tệ." Lưu Tinh tới, Văn Từ tới, cả Giang Thượng Văn cũng tới, Lâm Đồng Chi chỉ nhớ một người là Lý Ngọc Hi, nhưng nhà Lý Ngọc Hi vẫn không có ai nghe điện thoại, cũng đành thôi. Lại không nghĩ rằng hôm nay thật sự gặp được trên tàu.

Lý Ngọc Hi cười nói, "Minh về ăn tết với ông bà..., lúc đầu nghĩ muốn về nhà cùng ba mẹ, sau lại nghĩ tới dù sao cũng có một môn học không đạt yêu cầu, cho nên liền trực tiếp từ bên này lên xe tới trường học trước hai ngày để xem sách rồi lại nói." Cô kéo tay của Lâm Đồng Chi, quan sát từ trên xuống dưới một lần, "Cái người này quý nha đầu đúng là càng ngày càng đẹp, chỉ là thi đại học cũng không cho mình biết địa chỉ chỗ ở, cũng quá không có lương tâm rồi."

Lý Ngọc Hi đang đi học ở gần thành phố, ngồi tàu không tới hai giờ, lần gặp lại này của hai người quả thực có thể nói là ngắn ngủi, vì vậy họ nhanh chóng trao đổi địa chỉ và điện thoại, lại chọn những tin tức quan trọng buồn chuyện trao đổi, thời gian có hạn, ầm ầm một trận đã đến tỉnh thành, hai người cùng nhau nói giữ gìn sức khỏe lại dặn dò nhất định phải thư từ qua lại, lúc này mới lưu luyến không rời nói lời tạm biệt.

Một đoạn tiểu nhạc đệm này bị gián đoạn, Lâm Đồng Chi cũng không muốn lại nhìn quyển sách đã mang đến cho cô rất nhiều phiền não kia, cô lấy giấy bút từ trong túi ra, viết thư cho Cố Duy Bình, vẫn có chút nhớ cậu ấy, thật không biết học kỳ tiếp theo tách ra sẽ đau khổ thế nào, "Thấy Lý Ngọc Hi, cậu ấy đẹp hơn trước, tính tình vẫn cởi mở như thế, đáng tiếc chưa nói được mấy câu cậu ấy đã đi xuống, thật sự làm cho người ta phiền muộn, khó trách Nguyên Nhân Lệnh nói ‘Nghĩ đến đời người khổ nhất là ly biệt’. Nghe em gái cậu nói, rất nhiều cô gái từng đến nhà cậu, trong lòng cảm thấy có chút không thoải mái, hoặc là theo như lời cậu nói, mình thật sự là một cô bé rất hẹp hòi phải không, hoặc là, bởi vì các cậu đều ưu tú như vậy, làm cho mình cảm thấy mình là một người xâm nhập khó chịu, người từ bên ngoài đến." Viết tới đây, cô dừng bút, cái này có thể gửi cho cậu ấy xem sao? Nếu bọn họ biết cô hẹp hòi, cần gì phải tăng thêm phiền não cho cậu ấy đâu? Lòng mảy của cô không tự giác nhăn lại, cắn cây bút mất hồn trong chốc lát, rốt cuộc đưa tay đem giấy viết thư vò thành một nắm, muốn ném, nhưng cũng không biết cô nghĩ đến cái gì, từ từ rút tay lại, cô mở giấy viết thư ra, cẩn thận vuốt phẳng giấy, sau đó để nó ngay ngắn rồi gấp lại, bỏ vào trong túi áo ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Vẽ Nền Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Trường mà Lâm Đồng Chi học rất có tiền, hơn nữa cách thức dùng tiền bạc rất có dạng nhà giàu mới nổi, cho nên khi cô không tìm được bác sĩ tâm lý ở bệnh viện lớn trong thành phố lại không tìm được sách có liên quan trong các thư viện ở trường học, tự nhiên cô nhớ tới ở trường học có mạng lưới Internet rất phổ biến mà ở bên ngoài vẫn còn rất ít thấy chưa tiến vào cuộc sống của người dân.

Cô gửi một bức thư công khai xin giúp đỡ, sau đó, không đến năm ngày, bạn bè trên mạng nhiệt tình gửi thư trả lời làm cho hộp thư của cô đầy, cô chọn từng cái có nội dung có ích nhất từ trong hộp thư, gửi qua bưu điện cho ba. Đám bạn trên mạng nói, bệnh của mẹ vẫn không tính là nghiêm trọng, chỉ cần người nhà cố gắng quan tâm và chăm sóc nhiều hơn, kết hợp với cách chữa bệnh tâm thần, từ từ là có thể khôi phục bình thường. Đây là may mắn trong bất hạnh, ba nhìn đồ cô gửi qua, hết sức chấp nhận, hỏi rõ thứ này là từ đâu tới, mua một máy vi tính cũng nhanh chóng học lên mạng, bắt đầu vung về mà học lên mạng, tự mình suy xét một phương pháp trị liệu, quả nhiên, không lâu sau, Lâm Giản mừng rỡ viết thư cho cô, nói mẹ oán trách ít hơn, hơn nữa trên mặt đã xuất hiện nụ cười. Lâm Đồng Chi bỗng chốc không thể tin được cái tin tức tốt này, buổi tối đặc biệt chạy đến một buổi điện thoại đường dài gọi điện thoại về nhà, mẹ nghe điện thoại, mẹ ở đầu bên kia săn sóc nói, "Chi Chi, bây giờ con đã lớn rồi, muốn mua chút quần áo gì đó cũng đừng tiết kiệm cho nhà." Lời nói dịu dàng bên trong toát ra tình thương của mẹ, vầng mắt của Lâm Đồng Chi đỏ lên, nước mắt thiếu chút nữa rơi xuống.

Cô vừa ngâm nga một giai điệu vừa đi trở lại phòng ngủ, còn chưa gõ cửa, Tiêm Mã Vân liền mở cửa kéo cô đi vào. Một đám sói cái tươi cười nhìn cô chăm chăm như hồ rình mồi, mấy ngày nay tâm tư của Lâm Đồng Chi đều để vào chuyện ở nhà cho nên không nghe thấy mọi người trong phòng ngủ bàn chuyện gì. Lúc này cô nhìn thấy tư thế của bọn họ, cảm thấy hơi sợ hãi, cười hỏi: "Có chuyện gì vậy?" Mã Vân đại diện toàn bộ người trong phòng, mở miệng nói: "Cậu phải mời khách!"

Lâm Đồng Chi nghe xong thấy chỉ là một chuyện nhỏ, không khỏi thờ phào nhẹ nhõm, không do dự liền đồng ý, "Mời khách sao, được." Sau đó Mã Vân mới hải lòng gật đầu, "Không tệ không tệ, rất có tâm, cũng không uổng bọn mình đề cử cậu nhận hai học bổng."

Lâm Đồng Chi giật mình, không thể tin chỉ vào chóp mũi của mình, "Minh? Hai học bổng?"

Mã Vân vỗ một cái vào gáy cô, "Này, đừng có tham lam, hai học bổng còn chưa đủ phải không?"

Lâm Đồng Chi lắc đầu xua tay, ý bảo phản ứng của mình tuyệt đối không phải ghét bỏ mà thật sự ngạc nhiên vui mừng, lúc này Mã Vân mới không giận mà vui vẻ an ủi cô, "Cậu choáng váng sao, thành tích học kỳ cuối của cậu tốt như vậy, lấy được học bổng có cái gì lạ?"

Lâm Đồng Chi còn có chút không thể nào đón nhận được, cô còn không dám tin cuộc đời cô cũng có lúc lấy được học bổng, đó chính là đãi ngộ tốt nhất mà chỉ những học sinh ưu tú mới có thể hưởng thụ, cô chưa bao giờ nghĩ rằng mình và học sinh ưu tú bốn chữ này liên tưởng cùng một chỗ.

Lục Tân Hạ cũng cười ha ha, "Cậu đừng đắc ý, mình cũng lấy học bổng thứ ba đó. Chỉ là, cậu nhiều tiền hơn mình, đương nhiên phải bắt đầu ăn từ cậu, hai học bổng có 500 đô la, đủ cho bọn mình ăn mấy bữa."

Tâm trạng của Lâm Đồng Chi vốn là không tệ, chứ đừng nói bánh thịt từ trên trời rơi xuống, cho dù muốn cô bỏ tiền riêng ra mời khách cô cũng cam tâm tình nguyện, vì vậy cô rất rộng rãi nói, "Quản các cậu ăn no." Mọi người ồn ào quyết định dùng tiền này, liền bắt đầu yên tĩnh chờ tiền này khi nào mới từ trên trời rơi xuống.

Cô cũng không coi đó là một việc lớn, nhưng dù sao cũng là chuyện vui, ngày gần đây liên tiếp gặp được toàn tin tức tốt, cũng không khỏi có chút vui vẻ phơi phới vô tư. Nhưng đắc ý mà không biết thu lại, lập tức ông trời cũng không quen nhìn, ngày đầu tiên cô gọi bạn bè đi ra ngoài ăn, rất có vài phần tư thái của chị cả. Sau đó, sáng hôm sau, cô phát hiện mình thật sự là vui mừng hơi quá, "Vui quá hóa buồn", người bạn tốt luôn không đứng giờ lại ở dưới tình huống không hề chuẩn bị tới. Vết máu đỏ trên khăn trải giường buộc cô phải rời giường bằng tốc độ nhanh nhất, thu hết toàn bộ bình nước nóng trong phòng ngủ đến nhà tắm giặt khăn trải giường.

Bởi vì khi giặt khăn trải giường không thể tránh khỏi phải tiếp xúc với nước lạnh, bụng của cô lại càng đau hơn. Sắc mặt của cô rất xấu, cho nên hai tiết học tiếp theo khi đổi phòng học, Hạ Vọng Lan và Vương Nguyệt ngồi bên cạnh cô cũng nhìn không được vờn tay đỡ cô. Hai người đỡ cô đến nhà vệ sinh, cô xử lý qua loa một chút, cau mày đi ra ngoài, Vương Nguyệt vẫn còn chờ ở cửa, thấy cô đi ra, vội đi lên đỡ cô, lại nói cho cô biết, "Hạ Vọng Lan về phòng rót nước nóng cho cậu..., cậu thấy đỡ hơn không?"

Lâm Đồng Chi không còn hơi sức đến nói chuyện, chỉ gãi nhẹ ở trong lòng bàn tay của Vương Nguyệt bày tỏ cảm ơn. Hai người từ từ đi tới phòng học mới ở phía trước tìm một góc khuất ngồi xuống, Lâm Đồng Chi bất mãn nằm bò trên bàn học nhắm mắt nghỉ ngơi, qua mấy phút, chuông vào học vang lên, Hạ Vọng Lan mang một bình giữ nhiệt, trên tay còn lại cầm mấy phong thư nhiều màu rất lo lắng vọt vào, cô ở phòng học bàn khoăn một trận, sau khi tìm được các bạn còn không kịp thở đã chạy tới góc chỗ các bạn đang ngồi, nặng nề đặt cái cốc lên trên bàn của Lâm Đồng Chi, lại thở hắt ra nói, "Lúc mình trở về phòng ngủ, đúng lúc thấy đưa thư tới, phòng mình có rất nhiều thư."

Ngày thường Hạ Vọng Lan thích nhất là tìm thư ở phòng thư viện, tìm được thì vui vẻ cả ngày, lúc này thấy vẻ mặt của cậu ấy, dĩ nhiên là tìm thấy thư mà cậu ấy muốn nhận. Cậu ấy cười tí mắt vội vàng đem thư chuyển tới chuyển lui cho các thành viên trong phòng, mãi cho đến lúc giáo sư Chu đi vào, bạn học bên cạnh đưa ngón tay lên làm dấu chó còi lên tiếng, cậu ấy mới an tĩnh lại, cúi đầu vui rạo rục mở lá thư của cậu ấy ra.

Lâm Đồng Chi nhìn một lá thư màu trắng ở trước mặt, là một lá thư của một bưu điện nào đó từ học viện (trường cao đẳng đào tạo một chuyên ngành đặc biệt) của tỉnh thành ở quê, cô mừng rỡ trong lòng, ngay cả cơn đau bụng cũng giảm bớt mấy phần, cô nàng Lý Ngọc Hi lười biếng này nhanh như vậy đã gửi thư tới, đủ để chứng minh người này rất chú trọng tình bạn của hai người, dù sao cô cũng không có tâm trạng để học, dùng móng tay mở lá thư ra, lấy thư ra.

Nhưng Lý Ngọc Hi vẫn lười biếng, một lá thư chỉ có hai trang giấy, Trong đó có nửa tờ manga cũng dùng để vẽ một sĩ quan Oscar to lớn mặc đồng phục phăng phiu, nhưng nói người này lười biếng, lại vẫn nhớ rõ Lâm Đồng Chi thích nhất 《cung điện hoa hồng Vercy-xây (của Pháp)》trong Oscar.

Lá thư này có chút qua loa, ngắn gọn tí mỉ, nhưng vẫn hài hước như trước, phía trên nói một chút về cuộc sống ở trường học, lại bổ sung một tin đồn thú vị, phía dưới cuối cùng có một đoạn ngắn liên quan đến Lâm Đồng Chi, "Mới nghe được một truyện cười, nói cậu thầm mến Cố Duy Bình, mình nghĩ tới nghĩ lui, khả năng duy nhất có thể truyền ra scandalo giữa hai người nhất định do cậu từng ngồi sau lưng cậu ấy, nói như vậy, mình rất mong đến học kỳ sau mình có thể trở thành nhân vật chính trong các tin đồn, dù sao mình cũng ngồi cách cậu ấy không xa."

Lâm Đồng Chi cười cười, nếu như mình không thẹn với lương tâm, chắc có thể cười thoải mái hơn, chỉ là lúc này nghĩ đến, đối với bạn tốt có cảm giác áy náy, Lý Ngọc Hi là bạn tốt nhất của mình, lại gián tiếp từ miệng của người khác mới biết được tin yêu đương của mình, mình thật sự không thoát khỏi hiểm nghi trọng sắc khinh bạn. Trong lúc thấy áy náy, cô lập tức xé hai tờ giấy trong vở ra viết thư trả lời cho Lý Ngọc Hi.

"Nếu mình nói đây không phải chuyện cười cậu tin không? Xin lỗi, vì mình đã không nói cho cậu biết, còn nữa, lần trước ở trên xe quá vội, cho nên cũng quên nói cho cậu biết, lời đồn không phải tất cả đều sai, là mình thích cậu ấy trước, hiện tại bọn mình đã cùng nhau, cứ như vậy đi, cậu không bị dọa chứ? Cụ thể sau này gặp mặt rồi hãy nói, còn nữa, mình rất thích Oscar cậu vẽ cho mình."

Cô viết hai tờ giấy liền một lúc, viết thư cho Lý Ngọc Hi xong, có thể là cử động tay trong một thời gian dài, máu lưu thông nhanh hơn, ngược lại bụng cũng không đau như lúc trước nữa, cô rất tỉnh táo uống một ngụm nước ấm, nhấp môi, vẫn chưa hết ý lại xé hai tờ giấy nữa, viết một cái tên khác ở trên đầu.

"Hôm nay nghe người khác nói mình thầm mến cậu, thật sự rất áy náy, tại sao tất cả mọi người kể cả gia đình cậu đều đánh giá cậu cao như vậy, cậu cũng không dãi tám cánh tay, hừ. Thật ra mình cũng không kém như trong tượng tưởng của các cậu đâu? Nói cho cậu biết, học kỳ này mình cũng lấy được học bổng đó. Thời tiết chỗ cậu thế nào? Thời tiết chỗ mình vẫn rất lạnh, nhưng trên những cành hoa đào nằm non đã bắt đầu nhú ra..., lúc nghỉ đông ở nhà xem một bộ phim, gọi là《Tokyo Love Story》, lúc xem phim đã khóc, càng khoa trương hơn là Lâm Gian còn tập trung hơn cả mình, xem hết

phần cuối liền mắng xối xả, nó nói đời này nhất định cũng phải tìm được Akana Li Xiang của nó, về sau, nó luôn tìm hình tượng Suzuki Honami trong phim ở cửa hàng video, nhưng mình cũng không phản đối, mỗi ngày mở ti vi lên là có thể thấy nụ cười sáng lạn, cảm giác thật sự rất tốt." Cô đã viết rất nhiều điều vô nghĩa, ngược lại tâm trạng càng tốt hơn, một đôi mắt to toát ra một loại hào quang điểm tỉnh tươi đẹp, làm cho một chút người không liên quan ở bên cạnh nhìn thấy phải ngây người.

(Akana Li Xiang là một nhân vật trong bộ phim Tokyo Love Story)

Bạn đang đọc truyện *Vẽ Nên Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Chương 35

Ngược lại, việc học của Lâm Đồng Chi ngày càng tốt hơn. Toàn bộ thời gian dùng để đánh bài, viết thơ, khiếu vũ, đàn áo len,... trước kia cô dành hết ở trong phòng học và thư viện. Vương Nguyệt không hiểu, “Cậu cần gì mà phải khổ như vậy? Dù sao chúng ta đã có chỗ sẵn rồi (ý là đã được phân sẵn chỗ làm rồi). Không phải cậu vẫn còn đang nghĩ về anh ta chứ? Chẳng lẽ cậu muốn mình trở nên ưu tú để phục thù...? Lúc nói ra lời này, Lâm Đồng Chi đã học xong đại học năm ba, cô lấy được chứng chỉ kế toán, chứng chỉ tiếng Anh cấp sáu, còn vượt qua tám môn thi, không có gì bất ngờ, cô đã lấy được bằng tốt nghiệp chính quy của trường sớm hơn. Tính tình của cô ngày càng dịu dàng, giống như một giọt nước mưa yên tĩnh, tóc dài cũng đã cắt thành kiểu tóc ngắn ngang tai, duy nhất không thay đổi là dáng người mặc đồ có thể tạo nên xu hướng thời trang. Đối mặt với vấn đề của Vương Nguyệt, cô mỉm cười không nói, ‘phục thù’, trong từ điển của cô không có từ này, suy nghĩ của cô rất đơn giản, thật sự, nếu như lần sau vẫn có thể gặp được một người con trai ưu tú, cô hi vọng mình có thể hoàn toàn toàn tâm toàn ý đứng bên cạnh anh ấy, mà không phải là nằm rạp dưới chân anh ấy.

Thành tích của cô cùng cuộc sống thường ngày thể hiện sự kiên nhẫn, tỉ mỉ, có tinh thần trách nhiệm khiến cho thầy giáo khá coi trọng cô. Mỗi lần thầy giáo nhận một vụ làm ăn nào ở bên ngoài, sẽ luôn gọi cô giúp một tay, trả công cho cô cũng tính theo mức của một kế toán cao cấp, cứ như vậy, cô không còn xin cha mẹ bỏ tiền sinh hoạt nữa, trong túi tiền của mình cũng có một khoản khá quan có thể mang gửi ngân hàng.

Trong hai năm vừa qua, mọi thứ thay đổi rất nhanh, sinh viên có thể tự kiểm tiền trả cho mình, học sinh cũng lần lượt cũng học lên cao, rõ ràng thành tích Lâm Giản bớt bất như vậy mà cũng thi đỗ một trường. Lâm Đồng Chi mừng rỡ thường cho cậu một bao lì xì lớn, lại còn dẫn cậu ra ngoài đi mua quần áo mới, vào lúc Lâm Giản thay quần áo trong phòng thử đồ, cô ở bên ngoài không ngừng than vãn mình sinh ra không gặp thời, Lâm Giản trả lời lại một cách mỉa mai: “Chị à, khi đó mặc dù chị không nằm trong nhóm giỏi nhưng cuối cùng không phải cũng được nhận rồi hay sao? Chị đâu có thiệt thời chứ?” Vừa nói Lâm Giản vừa đi ra ngoài, nhân lúc cậu đang đứng trước gương chỉnh lại quần áo Lâm Đồng Chi vỗ vỗ vào vai cậu, đã lâu rồi cô không làm như vậy, cô cười ‘he he’ tổng kết: “Nhóc con, thời đại này của em, cũng là của chúng ta, nhưng xét cho cùng vẫn là của lứa tuổi em.” Cô nhìn đứa em đã có chút trưởng thành của mình qua gương, thỉnh thoảng đưa tay sửa sang lại cổ áo giúp cậu, vuốt phẳng tay áo, vân vân...

Đột nhiên, trong gương, em trai nói chuyện: “Lâm Đồng Chi.”, cô “Hả?” một tiếng, nhìn cậu kinh ngạc, đã rất lâu rồi Lâm Giản không gọi cả họ lẫn tên cô giống như bây giờ..., hình như Lâm Giản hơi khàn khản, gãi đầu theo thói quen: “Cái đó, cái đó, Lâm Đồng Chi, chị nhất định phải hạnh phúc đấy.” Ánh mắt của hai chị em họ ở trong gương trái ngược nhau, nét mặt Lâm Giản còn non nớt nhưng thái độ thận trọng, cậu nói ra một câu không đầu không đuôi, có lẽ cậu cũng cảm thấy tâm tình mình hơi kích động, nói chuyện qua loa một tiếng lại rồi trốn vào phòng thử đồ, bỏ lại một mình Lâm Đồng Chi ngạc nhiên trong chốc lát, không khỏi cười mắng: “Thằng nhóc đáng ghét này, trứng đang dạy dỗ gà đây mà.”

Chẳng lẽ mình còn không hạnh phúc sao? Có sự yêu thương của cha lẫn mẹ, có em trai quan tâm lo lắng, có bằng cấp lớn nhỏ bảo đảm, công việc của cô không cần cha đứng ra giải quyết, đã có vài nơi ngỏ lời với cô, chỉ là thầy giáo đề nghị cô không nên làm kế toán, thầy nói, ở xã hội bây giờ, bất kể làm kế toán ở đâu cũng không tránh khỏi phải làm giả số ghi chép, làm trái với đạo đức nghề nghiệp. Hơn nữa, cái gọi là kế toán, chỉ cần học được cách ghi chép nợ nần, học sinh năm nhất trung học cũng có thể làm được. Nếu Lâm Đồng Chi đã muốn chọn công việc này, hơn nữa tư chất lại ưu tú như thế, đương nhiên là càng chuyên nghiệp càng tốt, những lời này đã gắn nghề nghiệp của Lâm Đồng Chi với nghề nghiệp kế toán cao cấp ở Sở Sự Vụ. Lâm Đồng Chi hiểu rõ cái gọi là thiên phú của bản thân chẳng qua chỉ là chịu khó hơn, kiên nhẫn hơn so với người khác mà thôi, cô đã đọc nhiều tiểu thuyết, thấy vô cùng hâm mộ những nữ chính trong sách được gọi là người chuyên nghiệp, thành phần tri thức tỉnh anh, cho nên bản thân cô cũng muốn đi làm kế toán ở Sở Sự Vụ, chỉ có điều cô vẫn chưa hoàn toàn vượt qua cửa ải kia của cha mẹ thôi.

Mình còn có cái gì không hạnh phúc? Nhìn qua gương thử đồ, cô thấy rõ cô gái có mái tóc ngắn mỏng, ăn mặc lộng lẫy, phong thái của cô đã có vài phần giống nhân viên chuyên nghiệp, chính là ‘như hoa mỹ quyền quý tự lưu niên’(*), không còn giống năm xưa nữa.

(*) Một câu trong “Hồng Lâu Mộng”, biểu thị sự hoài niệm.

Vào lúc tốt nghiệp thực tập, thầy giáo vung một nét bút, sắp xếp cô cùng ba người khác vào làm kế toán ở một nơi rất có tiếng tăm trong tỉnh – Sở Sự Vụ.

Lâm Đồng Chi biết nỗi khổ tâm của thầy giáo, nên hai tháng này lúc các bạn học khác đều chạy đến đơn vị thực tập điểm danh cho có mặt rồi về nhà hưởng thụ, thì gần như bọn họ phải đảm nhận tất cả công việc từ em gái bung trà rót nước đến tất cả các công việc của trợ lý kế toán cao cấp, mỗi ngày khi công chức chính thức tan ca, họ còn phải ôm một chồng tài liệu lớn đứng trước máy copy chờ photo, trường học cách nơi làm hơn một tiếng đồng hồ ngồi xe buýt, như vậy trên cơ bản mỗi ngày khi họ kéo lê thân thể mệt mỏi trở về phòng cũng là lúc đèn tắt hết. Hơn nữa tất cả các nhân viên kế toán lớn nhỏ trong sở đều không coi trọng bọn họ, lúc muốn họ làm việc, chỉ gọi “Này”, “Này”, ngay cả tên họ cũng không gọi một tiếng, cơ thể vất vả cộng thêm tinh thần sa sút, ba người kia kiên trì không được đến một tuần lễ, đến thứ hai tuần sau, lúc mọi người vẫn coi các cô là người vô hình thì chỉ còn một mình Lâm Đồng Chi đến làm. Vị chủ nhiệm sở mập mạp cười ‘he he’ gọi cô lại: “Tiểu Lâm, cô chạy qua chạy lại như vậy cũng rất vất vả, đúng lúc chỗ

chúng tôi còn một phòng trọ đang để trống, ngay ở trên tầng, cô chuyển qua đó ở đi.”

Lâm Đồng Chi nhìn chiếc chìa khoá vàng óng ánh không khỏi há to miệng, sau lấp bắp hỏi: “Tại sao ngài không lấy nó ra sớm, như vậy các bạn học khác sẽ không...”, cô dừng không nói nữa, vì chủ nhiệm mập nháy mắt giao hoát, “Gian phòng kí túc này của chúng tôi không rẻ đúng không? Phải cho người nào xứng đáng được ở chứ!”

Một nhân viên kế toán có thâm niên khác cũng chen vào một câu: “Bạn học nam kia của cô, đưa sổ sách ghi nợ cho cậu ta xem qua cũng không hiểu, không biết học đại học như thế nào nữa? Còn tự cho mình là người tài giỏi, thiên chi kiêu tử (con cưng của trời), giọng điệu không phải lớn bình thường...”

Lâm Đồng Chi không tiện tiếp lời, cô cũng xin phép thầy giáo nghỉ, cô đang ở trong kí túc xá, càng tiếp xúc nhiều với người đi trước, cô thấy những thứ mình học lại càng ít, kỳ thực tập hai tháng rất nhanh đã trôi qua một tháng, tết Nguyên đán, trong sở tổ chức cho các nhân viên đi du lịch, cũng cho Lâm Đồng Chi thư thả năm ngày. Năm ngày này phải làm gì đây? Trên đường gió lạnh gào thét, Lâm Đồng Chi không khỏi phiền muộn, cô vớ vớ túi quần của mình, trong túi có một cái ví tiền thật dày, trong ví còn có chỉ phiếu và cả chứng minh thư, đứng rồi, có tiền lại có thời gian, tại sao mình lại không đi ra ngoài du lịch vui chơi chứ?

Bạn đang đọc truyện *Vẽ Nền Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36

Cảm thấy điều đó rất tốt, cô lập tức cất bước đi về phía nhà ga, tiện tay mua chiếc vé tàu sớm nhất, điểm đến là Nam Xương. Sau đó xuống xe ở Nam Xương, đứng ngoài không xa, có rất nhiều người mời chào hành khách, bên cạnh xe cũng có rất nhiều người, chỉ cần có người hơi do dự một chút, lập tức sẽ bị những người này bao vây. Vừa mới xuống xe, cô bắt đầu hồi hận, thật sự cô ra ngoài quá vội vàng... đồ ăn cũng chưa ăn, quần áo cũng mặc thiếu, cô rùng mình, kéo chặt quần áo, lúc này nghe thấy một giọng nữ cao vút: “Lư Sơn(*) - Giang Tây, du lịch Lư Sơn đây..., có người nào muốn đi Lư Sơn du lịch không?” Giọng nói khàn khàn nhưng lại có to ra vui vẻ lôi cuốn. Biển hiệu trên xe của cô ta chỉ rõ điểm đến là Cửu Giang, đột nhiên trong lòng Lâm Đồng Chi thấy thông cảm với cô gái này, dường như cô lại có ấn tượng, Lư Sơn là một nơi rất tốt, có thác nước, cây cối, còn có núi Từ Long, Ngũ Lão. Chủ yếu chính là, Lư Sơn cho cô một cảm giác rất ấm áp, dường như có một cảnh tượng mơ hồ, cũng là vào một thời điểm rất lạnh, một nhóm cô bé cậu bé chen chúc nhau tại một nơi đục ngầu, khắp nơi đều là mùi lưu huỳnh, bùn nhão bao phủ trong hồ, nước rất nóng, cũng rất thoải mái. Một người lớn ở trong cái hồ khác, thỉnh thoảng lại ném sang đây một câu: “Tiểu Mặc, trông cháu tốt lắm, cháu xem người bạn nhỏ nào không thoải mái hoặc là trên mặt trắng bệch thì bảo chúng ra ngoài đi.” Trong cái hồ này hầu như sẽ có một giọng nói kéo dài trả lời giòn giã: “Cháu biết rồi...” Sau đó giọng nói đó nói với cô: “Chi Chi, mặt cậu trắng hết rồi, có phải xảy ra chuyện gì rồi hay không?” Bản thân lưu luyến cái cảm giác ấm áp trong nước, liều mạng lặn đầu tó về mình không sao. Nước ở đó rất ấm, lời dặn dò của cha mẹ thật ấm, sắc mặt nghiêm túc trông nom cô bé bên cạnh cũng rất ấm áp... Dường như cô đột nhiên cảm nhận được nhiệt độ này bao quanh quần áo, cô thấy toàn thân đều lạnh, lạnh đến mức phát run, làm cho cô muốn đi về phía nguồn nước ấm áp đó... Vì vậy cô không hề do dự lên xe.

(*) Lư Sơn hay còn gọi là Lô Sơn là một dãy núi nằm ở phía nam thành phố Cửu Giang, tỉnh Giang Tây, Trung Quốc, gần hồ Bà Dương. Lư Sơn có 99 ngọn núi, trong đó đỉnh cao nhất là Đại Hán Dương với độ cao 1.474 m trên mực nước biển.

Quả nhiên trong buồng xe ấm áp hơn nhiều, cô ngã đầu vào chỗ ngồi phía sau, rùng mình hai cái, khôi phục khả năng suy nghĩ một chút, đột nhiên sau đó lại cảm thấy buồn cười, mình được coi là gì đây? Trong hiện thực thiếu hụt quá nhiều ấm áp nên lưu luyến trí nhớ? Cho dù đi Lư Sơn thì sao, vẫn còn muốn tìm lại điều gì? Cô hơi dịch chuyển cơ thể, suy nghĩ xem có nên xuống xe hay không, nhưng bên ngoài xe rất lạnh làm cô bỏ qua ý nghĩ này, vậy thì phải làm sao? Tự mình có thể nuôi sống bản thân trưởng thành, muốn đi nơi nào thì ai có thể quản được cô? Vì vậy cô tự mình quyết định đi thăm vùng đất cũ một lần, nhưng trước khi lên núi, cô còn phải mua một bộ quần áo thật dày, cô mỉm cười nghĩ.

Có vẻ người trên xe đã đợi rất lâu rồi, cô gái ngồi phía trước cô bắt đầu nhăn nhó: “Bảo có thêm một hành khách thì bắt đầu xuất phát, bây giờ đã có sáu, bảy người lên xe rồi, tại sao xe vẫn chưa chạy vậy?” Đối với những lời than phiền kiểu này của họ, lái xe đã quen rồi, người bán vé nghiêng đầu cười: “Nhanh thôi, nhanh thôi, một lát nữa là đi rồi.”

Cô gái kia bực bội đến mức đập tay vào chỗ ngồi nhưng chẳng có tác dụng gì. Sau đó, một chàng trai ngồi bên cạnh cô chậm rãi lên tiếng khuyên nhủ: “Chắc là họ muốn đợi phía cuối xe có nhiều người ngồi rồi mới bắt đầu xuất phát, cậu kiên nhẫn một chút nữa đi.” Anh ta vừa đưa tay sờ tóc cô gái giống như muốn làm mái tóc ngắn trở nên lộn xộn, vừa vỗ về động viên “con mèo nhỏ”.

“Con mèo nhỏ” giương nanh múa vuốt quay đầu lại tóm lấy chàng trai, trút hết giận dữ lên người anh: “Đều tại cậu hết, bình thường luôn nói muốn ngồi xe du lịch riêng, tại sao vừa nghe tớ nói muốn đi xe này cậu lại đồng ý theo chứ? ‘Chi có sấm mà không mưa’**, không có chút chủ kiến nào cả.”

(**) Chi nói mà không làm.

Người con trai nào đó cũng không tức giận, lấy một gói hạt dẻ cười nhỏ từ trong cái túi mang theo bên người ra, “Nào, ăn một chút đồ ăn vặt đi.” Tinh tinh cô gái kia tới cũng nhanh đi cũng nhanh, trong nháy mắt cắn ‘tách, tách’ ra một nắm vỏ.

Có lẽ là bởi vì còn trẻ, kiểu cổ tình gây sự như vậy cũng không làm cho người khác ghét bỏ, nhưng Lâm Đồng Chi nhìn thấy lại cảm thấy chua xót trong lòng, hốc mắt nóng lên, dường như có thứ gì đó chảy tràn ra khoé mi. Cô không biết tại sao mình lại có cảm xúc như vậy. Là hâm mộ? Hay ghen tỵ?

Hoặc là có cả hai? Điều là con gái, tại sao người ta có vận mệnh tốt như vậy? Hơn nữa, tính cách điều ngoa tuy hứng nhưng vẫn được chiều chuộng? Mà tại sao vận mệnh của mình lại kém như vậy? Từ nhỏ đã khéo léo hiểu chuyện cũng chỉ vì muốn có người nuông chiều thôi mà?

Trong lúc cô đang tự thương xót bản thân bạc mệnh, cô gái kia lại lên tiếng, bây giờ đã đổi sang giọng điệu đầy hoài niệm: “À, lần này nhất định không thể quên việc đi ngâm suối nước nóng, cậu không biết đâu, hồi nhỏ, trong viện tổ chức chuyển đi đến đó, chúng mình chơi đùa vui lắm”

Những lời này đã thu hút toàn bộ sự chú ý của Lâm Đồng Chi, cô không kìm lòng nổi liền hệ đáp án với về đầu của câu nói vừa rồi, chẳng lẽ lại là cô ấy sao? Là bạn thân không còn giữ liên lạc từ sau khi họ chia ly sao? Cô vội vàng nghiêng cơ thể về phía trước, muốn tiếp tục tìm kiếm manh mối từ cuộc đối thoại của họ.

Hình như cảm nhận được sự khác thường ở phía sau, người con trai đó quay đầu lại, cười với cô, đôi mắt như muốn nói: “Xin lỗi vì đã quấy rầy cô.” Ngay tức khắc, hồ hấp của cô như ngừng lại, gương mặt tuân tử “như nguyệt chi huy, như ngọc chi nhuận”*** kia giống như đã từng quen biết, tuy nhiên tính tình lại khác hẳn với lạnh lùng cao ngạo trong trí nhớ của cô.

(***) như hoa như ngọc, chung quy là đẹp.

Hình như chàng trai đó đã quen với việc người ta nhìn mình đều có phản ứng khác lạ, chỉ gật đầu với cô một cái rồi quay mặt đi. Cô gái kia đã quay người lại, hét lên như sư tử Hà Đông: “Cậu lại muốn lừa gạt cô gái nhỏ à?”. Sau đó cô ấy ngẩng đầu lên cười toét miệng với cô: “Cố đừng để ý đến anh ta, tuy anh ta có gương mặt đẹp nhưng lòng dạ đen tối lắm, cẩn thận kẻo cô bị bán mất mà còn giúp anh ta đếm tiền.” Lúc này cô ấy mới nhìn cô kỹ càng: “Trời lạnh lắm, cô mặc ít như thế không thấy lạnh sao?” Ánh mắt của cô ngày càng do dự, giọng nói ngày càng chậm. Bạn trai cô ấy đã nhận ra cô có điều gì đó không đúng, nghiêng đầu, khuôn mặt không biến sắc quan sát Lâm Đồng Chi, dường như đang suy nghĩ xem cô có khả năng đe dọa bạn gái anh ta không.

Lâm Đồng Chi vui mừng, thật sự rất vui mừng, trong thời buổi mọi chuyện luôn biến hoá khôn lường mà lại có thể thấy được tình yêu sau nhiều năm kiên trì đã đem hoa kết quả đúng là chuyện làm người ta mừng rỡ. Cô nghịch ngợm vươn tay ra, đưa đến trước mặt đối phương lại hạ xuống, dùng giọng nói như đứa trẻ kêu lên: “Nhóc Phong, Trần Mặc xấu xa, mình không muốn chơi với hai người nữa.” Nhưng chưa nói dứt lời, cô đã dừng lại nghẹn ngào.

Trần Mặc đã sớm nhảy dựng lên, “Lâm, Lâm... Chi Chi, cậu là Chi Chi!” Cô ấy nói không ra lời, quay đầu lại cảm tay Văn Đào lắc lắc, luôn miệng: “Văn Đào, Văn Đào, cậu xem tớ nhìn thấy ai này. Tớ đã nói muốn lên chiếc xe này... Tớ biết... Tớ biết ngay là...” Bản thân cô cũng không biết mình nói cái gì, bỗng cô nhảy lên, kéo chiếc túi du lịch lớn từ chỗ để hành lý phía trên đầu xuống, lấy một cái áo len trong đó ra, trực tiếp nhét vào tay Lâm Đồng Chi, “Mau mặc vào, mau mặc vào, cẩn thận kẻo bị cảm” Còn Văn Đào thì bắt đầu làm nốt chuyện cô ấy bỏ sót, kéo khoá túi lại, cất nó vào chỗ hành lý cũ, hai người phối hợp nước chảy mây trôi, ăn ý đến mức làm người ta tức chết.

Lâm Đồng Chi mặc áo len vào, lúc này Trần Mặc mới hài lòng. Cô ấy nắm lấy một tay Văn Đào, nhảy tót xuống ghế sau. Hai cô gái nói chuyện ríu rít kể từ khi ly biệt.

Cô và Trần Mặc nói rất nhiều, rất nhiều chuyện, nhưng cả hai đều ăn ý không nhắc tới chuyện tình cảm của mình. Hai tiếng đồng hồ đi xe vô cùng ít ỏi so với sự ly biệt mười mấy năm qua. Dĩ nhiên, những tiểu thuyết gia xuất sắc có thể khái quát cuộc đời con người trong hai, ba câu nhưng mà ở đây lại có hai cô gái rất hưng phấn, một người bằng năm trăm con vịt, hai người là một ngàn con, người xem có thể tưởng tượng được một ngàn con vịt nói chuyện trên trời dưới bể sẽ ồn ào như thế nào.

Văn Đào tự mình đi đến chỗ người bán vé hỏi lộ trình chuyến du lịch, bởi vì Trần Mặc không chú ý tới nơi này, anh ta chỉ đổi một nụ cười đã biết được xe họ đi sẽ dừng chỗ nào; còn phải mất bao thời gian mới đến ngọn núi; đi bộ bao lâu thì lên được núi; trên núi có chỗ tham quan nào đáng xem; mùa đông trên núi cháy sạch phòng, không thể tới Lư Sơn du lịch; người bán vé nói rất tỉ mỉ, rõ ràng, ngay cả nơi tắm suối nước nóng ở Lư Sơn đến người sống trong huyện đó cũng nói hết cho anh ta.

Mãi cho tới buổi tối, họ mới trở về khách sạn. Trần Mặc đóng cửa phòng, mở điều hoà lên rồi đun một ấm nước, đây mới là lúc hai cô gái tâm sự chuyện bí mật. Dĩ nhiên là Lâm Đồng Chi vẫn nhớ rõ Lưu Băng Trình, cho nên Trần Mặc mở miệng trước nói đến chuyện cũ của cô ấy và anh ta, có cô gái nào có thể không phiền não khi nhắc tới mối tình đầu của mình chứ? Cho dù hiện tại cô ấy và Văn Đào “cử án tề mĩ”**** nhưng khi nhắc tới Lưu Băng Trình cũng không tránh khỏi thở dài, mà vốn Lâm Đồng Chi cảm thấy chuyện của cô ấy giống như chiếc tàu đã chìm xuống nước cả trăm năm, tất cả đều chỉ là quá khứ, bản thân không cần nhớ lại những gì buồn phiền. Nhưng theo lời nói của Trần Mặc, trong đầu Lâm Đồng Chi thoáng hiện ra một đoạn hồi ức ngắn, tuy nói là đã qua nhưng chứng như vừa xảy ra mới đây thôi, thật ra thì cô và Cố Duy Bình cũng không cắt đứt liên lạc hoàn toàn, Cố Duy Bình là người nói được làm được, từ sau ngày chia tay, cho dù cô tỏ thái độ gì, mỗi ngày anh đều gọi một cuộc điện thoại, hôm sau lại đứng chờ dưới nhà cô. Anh phát huy tính cách trẻ con vô cùng nhuần nhuyễn, Lâm Đồng Chi không chịu được loại quấy nhiễu này, mặc dù ý chí của cô kiên định nhưng nó thật sự không đủ ứng phó với người bất chấp đạo lý đó. Không còn cách nào khác, cô dùng giọng nói cầu khẩn dụ dỗ anh giống như mình mới là người mắc lỗi: “Nói thế nào đi nữa thì chúng ta vẫn là bạn học, bạn bè tốt phải không?” Hai mắt anh sáng ngời như lấy được thứ gì rất quan trọng, “Cậu nói đấy nhé, chúng ta vẫn là bạn bè.” Lâm Đồng Chi thấy lời nói có hiệu quả, vội vàng gật đầu như gà mổ thóc, sao có thể không giữ lời được?

(****) Câu này ý chỉ hai người thương yêu tôn trọng nhau, bắt nguồn từ điển tích: Đòi Hậu Hán (25-219), ở đất Giang Nam có một chàng hàn sĩ tên Lương Hồng. Nhà nghèo, Lương Hồng ở trong túp lều tranh vách đất. Họ Lương chăm học biết trọng liêm sỉ, khí tiết, giữ đạo thanh bản cao đẹp. Đức hạnh, tài năng của chàng được người khâm phục, nổi tiếng khắp nơi.

Ở vùng địa phương có nàng Mạnh Quang vốn dòng nho gia giàu có nhất vùng. Nàng tính nết đoan trang đức hạnh, đương độ kén chồng. Nhiều người thân hỏi, nàng trả lời rằng chỉ có người hiền đức như Lương Hồng mới xứng đáng là chồng.

Thấy nhà họ Mạnh đạo đức, Lương Hồng cùng nàng Mạnh Quang kết nghĩa đá vàng.

Khi làm lễ thành hôn, nàng Mạnh Quang mặc xiêm y lộng lẫy, trang sức toàn vàng ngọc đắt tiền, cốt làm đẹp cho chàng vừa ý. Nàng ngờ trông thấy vợ

trang sức rực rỡ, Lương Hồng không bằng lòng, bảy ngày đêm, chàng không làm lễ động phòng hoa chúc.

Nàng Mạnh Quang lấy làm lạ, kiểm điểm lại lời nói cử chỉ của mình không tỏ vẻ gì vô lễ. Nghĩ mãi, nàng ngờ rằng vì nàng trang sức lộng lẫy mà chồng không bằng lòng chăng. Nàng liền trút bỏ lớp áo quần tốt đẹp, đồ trang sức ngọc vàng, để mặc y phục vải thô, cài thoa gai ra hầu chồng. Thấy vợ như thế, Lương Hồng vui vẻ nói:

- Đây mới chính là vợ của ta. Hồng này không màng danh lợi, không ham của bạc vàng. Hồng chỉ muốn cùng vợ cày cấy ruộng, trồng cấy lúa, dệt lấy vải, sinh sống trong cảnh nghèo mà lúc nào cũng giữ tròn khí tiết, đạo đức, vợ lúc nào cũng kính trọng chồng và chồng lúc nào cũng nể yêu vợ.

Mạnh Quang nghe chồng nói rất lấy làm vui vẻ. Nàng đối với chồng rất mực cung kính. Mỗi bữa cơm, đối diện, nàng nâng mâm ngang mày để tỏ lòng kính trọng chồng.

Kể từ sau đó, bất kể cô có viết thư hỏi âm hay không, vào đúng giờ mỗi tuần Cô Duy Bình đều gửi một bức thư, đại khái đã coi cô là người tri kỷ. Lâm Đồng Chi cũng không phải chưa từng oán trách anh, chẳng qua là cô không phải người dễ cảm xúc tiêu cực này kéo dài, đúng với câu “vận đổi sao dời”, “Minh không yêu cậu, nhưng trước đây đã từng như thế.” Cô không có cảm giác với anh, nhưng khi nghe anh miêu tả về những nữ sinh theo đuổi không biết nên khóc hay cười. Cô không biết rốt cuộc bao giờ người này mới trưởng thành, rốt cuộc bao giờ mới hiểu không được nói chuyện yêu đương với người gọi là bạn bè tốt chứ?

Nhưng có thật là cô cam chịu không? Mấy năm trôi qua, từng miếng vết thương đã sớm khép lại, cô cho là đã khỏi hẳn, nhưng theo lời Trần Mặc, dường như dưới vết thương cũ có một cây kim lại bắt đầu châm chích bừa bãi trong cơ thể làm cô đau nhức. Đợi đến khi Trần Mặc nói xong, cô dừng một chút, cuối cùng hạ quyết tâm sẽ tâm sự hết mọi thứ với những người thân bên cạnh.

Bạn đang đọc truyện *Về Nền Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

Cô bắt đầu áp úng nói về buổi chiều mùa thu năm đó, vào lúc sinh nhật mười bảy tuổi, ví dụ như là việc ấy, lần đó dưới lầu nhà cô tranh cãi âm ỉ về lá thư dài bốn mươi ba trang kia, sau đó lại chia tay không chút do dự, nhưng không biết có phải thói quen đã ăn sâu vào xương tủy hay không, cô vô thức nhận trách nhiệm về phía mình, hạ thấp bản thân xuống, thấp đến mức giống như hạt bụi dưới chân Cố Duy Bình.

Trần Mặc chăm chú nghe xong, không cắt ngang cũng không bình luận, điều này làm trong lòng cô cảm thấy khá dễ chịu, sau đó cô nghe thấy Trần Mặc hỏi: “Không phải cậu vẫn cảm thấy mình không xứng với anh ta chứ?”

Cô lắc đầu hơi mờ mịt: “Minh không biết, Tiểu Mặc, đúng là mình không xứng với...” Nhưng lời này bị Trần Mặc mở miệng cắt đứt, dứt khoát xen vào một câu: “Cậu nói xem người kia tốt hơn Văn Đào bao nhiêu?” Lâm Đồng Chi cảm thấy kì quái khi cô ấy hỏi tới vấn đề này nhưng vẫn trả lời thành thật: “So với Văn Đào thì kém hơn.” Lúc này trên mặt Trần Mặc mới tươi cười, “Con bé ngọc này, đúng thật là, từ trước đến giờ mấy chữ xứng hay không xứng không dùng với người trong lòng mình.”

Những lời này của Trần Mặc giống như bác sĩ cầm con dao mổ, rạch “xoẹt” chỗ miếng vết thương, lấy cái kim từ bên trong ra, mặc dù giải phẫu dĩ nhiên rất đau, nhưng loại đau này là “nhất lao vĩnh dật”*, trong bụng cô trở nên nhẹ nhõm, tuy vậy trên mặt vẫn còn do dự: “Nhưng mà Tiểu Mặc, mình không thông minh như cậu, cũng không có lá gan lớn như người kia, cuộc đời mình còn có thể có hạnh phúc sao?” Lần này, rõ ràng trên mặt Trần Mặc không vui: “Sao cậu luôn coi bản thân mình kém cỏi như vậy? Sao cậu không nói mình không xinh đẹp như cậu? Cũng không có tâm địa tốt như cậu? Minh thừa nhận ông trời đối xử với mình rất tốt, nhưng mà, cô ngọc này, lòng dạ cậu tốt bụng, mọi việc đều suy nghĩ rất tốt, chắc chắn sau này ông trời sẽ đền đáp cậu. Cậu quên khi còn bé mình đã nói với cậu về truyền thuyết sao? Tên lưu manh còn đồ Trầm Vạn Tam có ý hướng thiện đã trở thành người giàu có bậc nhất, nói gì tới cậu?”

(*) Ý là một lần vất vả suốt đời nhàn nhã

Trần Mặc vừa nghiêm túc vừa khôi hài, trong lòng Lâm Đồng Chi đã thoải mái hơn nhiều. Cô lấy can đảm hỏi: “Này Tiểu Mặc, cậu nói là anh ấy đối với mình thế nào?” Trong giọng nói của cô vô thức lộ ra vẻ khẩn trương và chờ đợi.

Trần Mặc im lặng một lúc lâu, rốt cuộc nói: “Chi Chi, thật sự mình không biết điều này, có lẽ anh ta không phải người xấu, nhưng mình lại không thích anh ta, bởi vì nếu muốn đi bên cạnh anh ta, nhất định cậu sẽ chịu rất nhiều khổ cực.”

Lâm Đồng Chi khẽ biện bạch: “Mình vốn chỉ thăm mền thôi.”

Rốt cuộc Trần Mặc giận dữ: “Thăm mền, thăm mền! Thăm mền cái rắm! Nếu anh ta chưa bao giờ cho cậu lời cổ vũ hay hi vọng, cậu có thể thăm mền anh ta nhiều năm như vậy sao!”

Ngày hôm sau, họ dọc theo dãy núi Cổ Lĩnh, chậm rãi đi tới đường mòn phía cửa Hàm Bà, ánh nắng xuyên qua tầng mây chiếu xuống, nhưng đối với hai cô gái mà nói, phong cảnh tự nhiên đã trở thành thứ yếu, Văn Đào ở bên cạnh nghe lời nói trời cao biển rộng vô nghĩa, âm thầm lắc đầu, rốt cuộc không nhìn được chen vào một câu có dinh dưỡng: “Chuyện đó, Lâm Đồng Chi, cậu dự định tới đâu thẳng chức vậy?”

Lâm Đồng Chi còn chưa kịp mở miệng, Trần Mặc đã cướp lời, phát tay như một vĩ nhân lịch sử nói chuyện tầm thường: “Ái chà, còn đi đâu nữa, “vật ly hương quý, nhân ly hương tiện”**, con gái không có cha mẹ bên cạnh không hưởng thụ chẳng lẽ lại ra ngoài dốc sức làm việc không thành giống đàn ông sao? Nghiệp chương mà!”

Câu này là thật lòng thương tiếc cho vận mệnh của Lâm Đồng Chi, Trần Mặc vẫn không phát giác ra, hươ tay múa chân phán xét Bạch Cư Dị ở trong căn nhà tranh cũ nát, Văn Đào mỉm cười mới Lâm Đồng Chi, nụ cười kia mang rất nhiều hàm nghĩa, bao gồm thấu hiểu, cổ vũ, đồng bệnh tương liên, không thể làm gì, bởi vì câu nói tùy tiện của người kia mà Lâm Đồng Chi xác định được mục tiêu, cảm giác buồn bã đã vơi đi một nửa.

Cô cũng mỉm cười: “Mình vẫn chưa chuẩn bị tốt đâu, các cậu có chỗ nào giới thiệu cho mình không?”

Những lời đó khiến Trần Mặc cười, mà nụ cười này làm cho Lâm Đồng Chi có cảm giác tự đưa bản thân vào miệng sói, giúp người hại mình. Trần Mặc toét miệng, chỉ vào Văn Đào: “Mình không có nhưng cậu ấy có.”

Trái Đất thật là tròn, vòng tới vòng lui, hai người bạn tốt thời thơ ấu bị không gian thời gian chia cách, lại chuyển đến gần nhau.

Học kỳ cuối cùng, lúc ăn bữa cơm giải tán, những bạn học khác hoặc hát, hoặc khóc, loạn thành một đoàn. Mặc dù Lâm Đồng Chi không hí hứng uống rượu, nhưng cũng không chịu nổi loại không khí trước khi chia tay này, cô tránh trong góc phòng karaoke, hai con mắt đều đỏ. Lâu lắm rồi không nói chuyện với Lâm Đồng Chi, chẳng biết từ lúc nào Nghiêm Di đã bước tới, ngồi bên cạnh cô, vỗ bả vai cô, nhẹ nhàng hỏi: “Công việc của cậu có tốt không? Nếu không, cậu có muốn tới Quảng Đông với mình không?”

Đối với Nghiêm Di, từ đầu tới cuối trong lòng Lâm Đồng Chi luôn có phần áy náy, “lẽ thương vãng lai”***, nếu cô không thể thoải mái hưởng thụ sự quan tâm yêu thương của người khác, cũng không thể báo đáp giống như thế, thì cũng chỉ có thể nói lời xin lỗi – dù đó không phải điều đối phương muốn. Cô nhìn vào ánh mắt của anh ta, gật đầu khẳng định: “Mình đã tìm được một công việc tốt ở thành phố rồi.”

(**) có qua có lại mới toại lòng nhau

Toàn thân Nghiêm Di đều tản ra cảm giác say, anh ta làm việc ba năm, chắc đã là người đứng trên nhiều người, nên Lâm Đồng Chi cũng tỏ thái độ kiên định, nếu như người trong lòng mình vừa vặn cũng thích mình, đó là chuyện may mắn cỡ nào? Nghiêm Di là một người rất tốt, nhưng cô không có cách nào thích anh ta, khoảng cách giữa họ từng rất gần, nhưng còn cách tình yêu thủy chung một chút, cũng chỉ có thể nói do số mệnh đùa cợt.

Hình như anh ta đã sớm dự liệu đến đáp án này, nhìn cô trầm thiết giống như muốn khắc hình bóng cô vào sâu trong cơ thể. “Vậy thì chúc cậu thuận buồm xuôi gió. Mình còn có một yêu cầu, mình có thể ôm cậu một cái không?”

Giọng nói sau cùng của anh ta trở nên rất nhỏ, Lâm Đồng Chi hơi có do dự thoáng qua, cuối cùng vẫn ngả vào hai cánh tay. Anh ta ôm rất có lực, ôm một cái rồi mở hai tay ra, anh ta nói rất nhẹ, rất nhẹ giống như người mê say: “Từ khi nhìn thấy cậu bé đứa bé ở trên đường lên, mình luôn luôn nghĩ rằng, chỉ cần cậu đồng ý, mình sẽ làm cho cậu trở nên thật hạnh phúc...” Sau đó dường như trong giọng nói của anh ta pha thêm chút nghịch ngợm: “Lâm Đồng Chi, đây là cậu không muốn, chính cậu bỏ qua cơ hội này đó.” Về mặt anh ta rất nghiêm túc, Lâm Đồng Chi cũng hết sức phối hợp gật đầu, anh ta cười ha ha, đôi mắt cũng không còn thấy đỏ.

Bạn đang đọc truyện *Về Nền Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

Năm ấy Lâm Đồng Chi tốt nghiệp là lúc cô hai mươi một tuổi, lẽ ra còn cách tuổi kết hôn đẹp nhất một thời gian nữa. Nhưng cô vừa tốt nghiệp thì mẹ đã theo sau tẩy não cho cô: “Chi Chi à, nếu như bây giờ con có người bạn trai nào thôi đi học thì có thể dẫn về đây cho ba mẹ xem chút đi.” Bà hoàn toàn quên mất thời cô đi học đã dùng giọng nói quyết đoán cảnh cáo: “Trong lúc đến trường mà nói chuyện yêu đương sẽ không có kết quả tốt.” Ngu ý thay đổi rõ ràng làm Lâm Đồng Chi có cảm giác không thể tượng tượng nổi, cô muốn nhắc nhở mẹ về lời nói trước kia một chút thì nhớ ra bà mắc chứng hay quên của thời kỳ mãn kinh, bà lại luôn đứng về phía mẹ, cô không khỏi ao ước bấm ngón tay, “Chi Chi à, Tiểu Mặc còn nhỏ hơn con bốn tháng nhưng bây giờ người ta đã sắp kết hôn rồi...” Lâm Đồng Chi thờ không ra hơi, suýt nữa bị sặc chết, Lâm Giản còn cố tình trợn trợn lừa theo: “Chỉ, chỉ nên tìm người nào đó đi, không thì chẳng ai muốn lấy đâu...” Đây là người nhà kiểu gì thế này, không có ai muốn cô trở lại làm việc cả. Tự gây nghiệt không thể sống, trong lúc lơ đãng cô đã rơi vào biển chiến tranh nhân dân mênh mông cuộn cuộn. Nhất là nửa năm sau, khi Lâm Đồng Chi thi đỗ kế toán cao cấp, các cô đi chú bác đến nhà làm khách lại càng như “cá diếc sang sông” (người mù quáng chạy theo mốt), lúc này cô mới tin tưởng nghệ thuật đến từ cuộc sống. Vì nhắc nhở ba mẹ người làm mai nói không đúng sự thật, vào buổi tối, cô dẫn ba mẹ tới đài truyền hình trung ương xem “Hoa vì môi”.

Sau đó Lâm Đồng Chi suy nghĩ đến đối tượng hẹn hò đầu tiên của mình, thật ra thì nói thế nào đi nữa, trình độ học vấn, gia thế, nhân phẩm đều rất tốt nhưng mà người cùng cô đi xem mắt không ai khác lại chính là Trần Mặc, vốn là ở bên ngoài Trần Mặc nói năng trôi chảy hơn Lâm Đồng Chi, khẳng khẳng muốn đi cùng để làm nền – nhưng ngày hôm đó cô ấy vô cùng nhiệt tình, cùng ăn cơm xong lại cùng đi uống trà – điều này thì cũng không có gì, nhưng cô ấy trò chuyện vui vẻ quên mất đêm đó mình có hẹn đi xem phim với Văn Đào, bởi vậy sau đó anh ta tới cửa đón tận nơi, sau đó nữa, người kia

ăn nói không tầm thường, cư xử lễ độ, bất kể phương diện nào Văn Đào cũng đều không chê được. Hai người họ biến Lâm Đồng Chi trong phòng bếp thành cái giẻ lau – hơn nữa còn là giẻ lau cũ, cả hai tranh luận một mạch, như Phật tranh nhau nến hương, người ta nói mang lại hiệu quả đối lập như vậy, sao Lâm Đồng Chi có thể cam tâm đây?

Lúc này, trong đầu Lâm Đồng Chi đang dừng lại ở tiêu đề cỡ lớn trên báo Tin tức: “Tỷ lệ nam nữ Trung Quốc mất cân đối nghiêm trọng!!!”, phía sau còn có ba dấu chấm than to đùng, cho nên khi người làm mai đến hỏi ý kiến thì cô còn âm ừ một lúc, sau lại khéo léo từ chối. Nửa năm sau, vào một trường hợp nào đó, hai người một vô duyên, một may mắn gặp lại, Lâm Đồng Chi vẫn thanh nhả như trước trong khi người bên cạnh bụng đã nhô lên vì có em bé, cô ấy nhìn cô chăm chăm như gà mẹ bảo vệ lãnh thổ, ánh mắt sắc bén làm cô ngay lập tức sinh ra cảm giác mình giống con chồn lông vàng hiếm thấy, đây là chuyện nói sau còn bây giờ không đề cập tới.

Từ đó về sau, đối tượng xem mắt của Lâm Đồng Chi không phân biệt tốt xấu, nhưng càng về sau càng thấy “nước sông ngày một rút xuống” (ý nói tình hình ngày một xấu đi), nhắc tới lại cảm thấy chua xót, người thì trong toàn bộ cuộc hẹn luôn có mẹ ở bên cạnh, đặt câu hỏi hay đáp lại đều do mẹ truyền đạt; có người vừa tới gặp đã quan tâm liệu Lâm Đồng Chi có đủ tiền để trả căn nhà một trăm sáu mươi mét vuông không, sau còn có thể giữ nguyên lối sinh hoạt cũ nếu như hai người kết hôn không, của hồi môn nhà thông gia có bao nhiêu, mẹ vợ có thiên vị để lại hết tiền cho con trai mà không giúp đỡ kinh tế cho gia đình con gái? Còn có một người, khi anh ta vừa tới quán trà hẹn trước thì đã lấy một quyển sổ trong túi ra bảo Lâm Đồng Chi giúp anh ta hạch toán một lần. Lâm Đồng Chi là kẻ toán cao cấp, đơn thuần có sự miễn cảm với những con số vì đặc thù nghề nghiệp, lúc này trong lòng cô tính toán một chút, ba ly trà xanh với cả tiền xe anh ta đi lại tổng cộng là một trăm bảy mươi đồng, mà trong quyển hạch toán các thứ giá thấp nhất cũng là năm ngàn bốn trăm đồng, thì ra người này còn thích hợp với việc gảy bàn tính hơn cô.

Buổi tối thứ sáu, bạn bè thân thiết tụ tập ăn cơm, Lâm Đồng Chi than thở, kể cho Trần Mặc nghe về đối tượng xem mắt mỗi người một vẻ, cô càng xem lại càng thấy cuộc sống tầm tởi, còn Trần Mặc chỉ biết tới mình, ôm bụng cười đến đậm chàm, mãi mới bình thường lại được. Thấy Lâm Đồng Chi còn đang chìm trong buồn rầu của việc xem mắt không có kết quả, người đẹp nhũ mày, vừa thấy đã thương, cô ấy vội vàng nói: “Đừng nóng vội, đừng nóng vội. Ngày mai mình với cậu đến am Hương Duyên rút quẻ xăm đi, mọi người đều nói xăm tinh duyên ở am Hương Duyên là linh nhất.”

“Rút xăm? Cậu cũng tin cái này sao?” Lâm Đồng Chi nửa tin nửa ngờ hỏi, mặc dù cô không phải Đảng viên, nhưng tốt xấu gì cũng chịu giáo dục duy vật của Đảng mà lớn lên, Trần Mặc lại nghiêm nghị nói: “Cũng không hẳn thế, thứ này có thể lưu truyền từ thời xưa đến tận bây giờ ắt phải có lý do của nó, cậu không cần phải lo những thứ khác, nếu như cậu thật sự muốn biết vận mệnh của mình, hãy nhớ lấy bốn chữ: “Tâm thành tắc linh” (chỉ cần thành tâm sẽ được đền đáp).

Cô ấy giải thích thần kì như thế, hiển nhiên từ đáy lòng Lâm Đồng Chi cũng phát ra thành kính, ngày hôm sau quả nhiên là không ngủ đủ giấc, mới sáng sớm tinh mơ cô đã theo Trần Mặc tới một am ni cô dưới chân núi Nam Sơn, cung kính thấp hương, dập đầu xin quẻ xăm.

Cô quỳ gối trên tấm nệm dưới chân Bồ tát giống như con kiến, hạt bụi nhỏ, dáng vẻ của Bồ tát trang nghiêm, trên mặt có vài phần từ bi thương hại, như lập tức thấy được suy nghĩ trong lòng không muốn cho ai biết của cô, nhưng Bồ tát cũng không có ý trách cứ cô chút nào, mà càng hiểu được hơn, càng từ bi hơn. Trong lòng Lâm Đồng Chi có cảm giác nghẹn ngào, nước mắt ứa ra rơi xuống.

Mà Trần Mặc không giống cô đã lễ bái khắp một lượt, nét mặt bắt đầu hơi nóng nảy, cô ấy nhìn thấy Lâm Đồng Chi vẫn nhắm mắt quỳ lạy, lén lút trốn ra ngõ nhỏ ngay cửa am ni cô, lấy điện thoại ra bấm một dãy số, không biết đối phương không nghe hay là tắt máy, nếu đúng lúc này có người đi qua, nhất định có thể nghe được tiếng cô ấy nghiêng răng nghiêng lợi mắng: “Tên khốn Hạ Duyên Bình, dám không nhận điện của bà cô đây.”

Tâm trạng Lâm Đồng Chi dần dần khôi phục, cô cung kính lạy ba lạy trước tượng Phật, giọng ồ ồ lắc đều đều, chỉ lát sau, một âm thanh “cạch” rơi xuống đất vang lên, trùng hợp Trần Mặc vừa từ Hầm Môn đi vào, thấy cô nhặt xăm trên đất, vô thức kêu lên một tiếng kinh ngạc: “Oa! Cậu có thể lắc xăm ra khỏi hộp thẻ à?” Cô ấy chột che miệng, Lâm Đồng Chi nghe ra điều gì đó từ lời cô ấy nói, cung kính nhặt xăm đi vào trong am sư thầy xem kết quả.

Đây là xăm lẻ, trên đó chỉ ghi một câu: “Hà châu nặng mặt, phương là hảo vợ chồng”, trong lòng Lâm Đồng Chi khê động, nhưng không dám xác nhận lời đó có giống như ý cô hiểu hay không, vì vậy cô đưa mảnh giấy cho Trần Mặc, Trần Mặc đọc lướt qua toàn bộ chữ trên đó một lần, nhũ mày lại, bật thốt lên một câu: “Tại sao lại là xăm ‘ gương vỡ lại lành’ chứ?”

Lâm Đồng Chi không biết tại sao cô ấy lại khẳng định như vậy, vội đi tới muốn biết rõ hơn, Trần Mặc hồi hận vì đã lỡ lời, nhưng lúc này cũng chỉ còn cách nói sự thật: “Đó, câu ‘Hà châu nặng mặt’, ‘Hà châu’ hẳn là xuất phát từ câu ‘Quan quan chi quan, tại hà chi châu’ trong Kinh thi, trong này có lẽ nói về tình yêu, ‘nặng’ là ‘lại’, đọc một lượt ở dưới, chính là ý nói gương vỡ lại lành.”

Lâm Đồng Chi nhìn Trần Mặc dăm chiêu ừ dột nói chắc như đinh đóng cột, lại biết trước đây cô ấy cô ấy đã từng học qua cái này nên không khỏi tin bậy, tám phần, lúc này, cô nhớ tới Cố Duy Bình, không nói rõ được tâm trạng của mình thế nào. Đợi cô suy nghĩ cẩn thận một chút, trong đầu nhất thời hiện ra hình ảnh của anh, từ lông mày, tới khóe mắt, trí nhớ mờ ra như miệng cống vậy, trong chốc lát không thể kiểm chế được. Không biết suy nghĩ bao lâu, cô lắc đầu cười khổ, nói cho Trần Mặc nghe nhưng cũng là nói cho chính mình nghe: “Không có khả năng, không có khả năng.”

Cuối tháng năm này, thừa dịp chuẩn bị bảo vệ luận văn, Cố Duy Bình về nhà một chuyến, hai năm qua Lâm Đồng Chi chưa từng thấy qua anh, lần này Cố Duy Bình hẹn cô gặp mặt. Thứ nhất vì tò mò dáng vẻ hiện tại của anh ta, thứ hai cũng là do dòng chữ trên quẻ xăm kia để lại suy nghĩ cho bản thân, cô cũng sáng khoái đồng ý gặp mặt. Họ hẹn gặp đúng vào ngày mùng một tháng năm trong quán Đệ Nhất Gia ở thành phố, cứ vào mỗi ngày nghỉ, khách đến quán lại xếp thành hàng dài làm cho người ta nhìn thấy phải than thở. Sở Sự Vụ nói Lâm Đồng Chi làm việc cách đây không xa, tranh thủ một lúc rảnh rỗi, hai người bụng đói uống ngồi sát phía bên đường, nhìn cảnh người đến người đi trên đường, sau mới kể lại chuyện cũ.

Bạn đang đọc truyện *Vẽ Nền Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Trên gương mặt Lâm Đồng Chi nở nụ cười nhẹ, trước đây trong sở phải làm một đánh giá quan trọng, tuy rằng có bảy, tám người nữa, nhưng chỉ có cô cùng mấy đồng nghiệp trẻ tuổi khác làm việc, gần một tháng cô chưa về nhà, ngủ cũng không ngon giấc, bây giờ đánh giá gần kết thúc cô mới chuẩn được ra khỏi sở, trên người mặc một bộ đồ công sở đơn giản, vì cuộc hẹn lại đeo thêm vòng ngọc trai trên cổ. Bình thường ở cơ quan, các đồng nghiệp nói về mặt cô y như học sinh, nhưng lúc này so sánh với Cố Duy Bình đứng trước mặt, cô nhất thời cảm giác mình có vẻ người lớn hơn rất nhiều, giả vờ làm học sinh sợ hơi khó khăn.

Cố Duy Bình kể lại những chuyện đã xảy ra cho cô, giọng nói không khỏi hưng phấn: “Công việc đã ổn định, mình làm cho công ty ở Thượng Hải, cậu biết công ty TAP không?”

Công ty TAP, dĩ nhiên là Lâm Đồng Chi biết, đó là một công ty đa quốc gia khổng lồ, bên trong toàn là nhân tài xuất chúng, công ty đó nhận thứ hai thì không có ai dám nhận thứ nhất, nói tới nói lui, Cố Duy Bình vẫn là người ưu tú như thế, Lâm Đồng Chi cảm thấy hết sức vui mừng cho anh, thấy thú vị hỏi: “Không phải công ty đó nói nếu không phải thực sĩ thì không cần sao? Họ ra điều kiện gì cho cậu à? Không lẽ trước hết phải làm công việc tạp vụ?”

Cố Duy Bình cười hì hì, khuôn mặt hơi đắc ý giống như đang nói: “Cố Duy Bình mình đây...” Nhưng mà dù sao đã là người trưởng thành, chín chắn hơn so với trước kia, những lời này không nói ra khỏi miệng được. Chỉ là anh miễn cưỡng nói: “Họ sắp xếp hộ khẩu ở Thượng Hải giúp mình, lương thử việc hai ngàn tám trăm tệ một tháng, trở thành nhân viên chính thức thì ba ngàn sáu trăm tệ, không bao gồm hoa hồng và tiền thưởng cuối năm, cậu cảm thấy điều kiện này thế nào?”

“Ba ngàn sáu trăm?!” Lâm Đồng Chi cho là mình nghe không rõ, không khỏi lặp lại lần nữa, còn anh lại càng khiêm tốn, kiên nhẫn giải thích: “Ba ngàn sáu trăm nghe thì có vẻ rất lớn, nhưng ở Thượng Hải không tính là gì cả, công ty có vốn nước ngoài phân biệt đối xử, chờ mình tạo ra thành tích họ sẽ đối xử khác đi.” Nét mặt anh phấn khích, hai tay xát vào nhau, nóng lòng muốn thử, mong muốn thể hiện tài năng.

Anh đã hiểu nhầm Lâm Đồng Chi bị làm cho kinh ngạc, cô vừa vội vã dốc sức hoàn thành đánh giá nên thu hoạch cũng tương đối nhiều, trừ đi phần thuế thì thực tế còn lại khoảng mười tám ngàn bảy trăm bốn mươi hai tệ, tất nhiên đây là thành quả cô chết đi sống lại cả tháng trời trong ba tháng làm việc. Mặc dù bình thường thu nhập của cô không ổn định nhưng không có tháng nào thấp hơn ba ngàn tệ. Đương nhiên cô biết ở trong thành phố nhỏ số tiền này khá lớn, ba mẹ cô vất vả hơn nửa đời người, tiền lương hai người cộng lại còn không nhiều bằng của cô. Dĩ nhiên bây giờ người trẻ tuổi kiếm tiền không thể so với bậc cha chú, tuy Trần Mặc kia đi làm một tháng chỉ có tám trăm tệ, nhưng vì sau lưng cô ấy có Văn Đào, cho nên số tiền đó cũng chỉ dùng tiêu vặt thôi. Bởi vậy, mỗi lần Trần Mặc trở về luôn mượn cớ chúng ta nghèo như nhau để ăn nhờ cô một chút, cho tới bây giờ cô cũng không cảm thấy thu nhập của mình cao quá mức. Lúc này, vừa nghe được lời của Cố Duy Bình, Lâm Đồng Chi bắt đầu so sánh ba ngàn sáu trăm ở Thượng Hải và ba ngàn ở đây, tính thêm cả gánh nặng tiền nhà, tiền nước, tiền đi lại anh phải xoay xở, cô thấy mình không hề kém anh chút nào, trong lòng đủ loại mùi vị, ngay lúc đó thì tự hào, lúc sau lại lo lắng thay anh, nhưng không thể nói được thành lời.

Trong lúc ngần ngại, không biết Cố Duy Bình đã nói gì đó cắt đứt suy nghĩ của cô, cô ngẩng đầu lên, trên mặt mơ mơ màng màng giống như viết ‘mình không nghe rõ cậu lặp lại lần nữa đi’, không ngờ Cố Duy Bình cười nhẹ, còn nói: “Bây giờ cậu có tốt không? Đã tìm được bạn trai hay chưa?” Giọng nói của anh hơi khàn khàn, cơ thể hơi nghiêng về phía trước, dường như có phần dò xét và mong chờ.

Đồng nghiệp trong sở của Lâm Đồng Chi rất quan tâm đến vấn đề riêng tư này của cô làm cô xây dựng thành thói quen hóm hỉnh, vừa nghe được lời này, đập tay cười ‘ha ha’: “Làm gì có chứ. Cậu lại không thích mình.”

Sắc mặt Cố Duy Bình lập tức thay đổi hẳn, Lâm Đồng Chi thăm hỏi hân hoan thân sơ suát, vội mở miệng chữa lại: “Chỉ đùa chút thôi, chỉ đùa chút thôi, cậu đừng để ý.” Chỉ là Cố Duy Bình giả vờ không nghe thấy, rơi vào trầm tư, sau một lát anh mới mở miệng nói chuyện: “Hiện tại thì không được, đợi tới cuối năm sau đi, cuối năm mình yên ổn bên kia, sau đó trở lại với cậu.” Anh giải thích tỉ mỉ như vậy, nhất thời cô cũng không biết phải đáp như thế nào, không tính đến chỉ nói vui đùa, nếu như anh nói thật lòng mà cô lại giải thích mình chỉ đùa giỡn thì hiển nhiên đã quá muộn, sau đó, đột nhiên cô nhớ đến lá xăm kia: “Hà châu nặng mặt, phương là hào vợ chồng.” Chẳng lẽ đây chính là ý trời?

Chưa tới hai tháng sau, Trần Mặc đã trở lại, ông trời sắp đặt mọi thứ thật kỳ diệu, thực ra nhà của hai người kia không chuyển ra khỏi phạm vi thành phố, chẳng qua là một ở thành Đông, một ở thành Tây, nếu không Trần Mặc cũng sẽ không tới nhà cô nói chuyện. Rõ ràng thời gian chia cách mười năm không làm ảnh hưởng đến điều này. Văn Đào và Lâm Đồng Chi tốt nghiệp cùng một năm, lúc anh ta mua nhà cùng không quên đề nghị cô: “Nghe nói hai năm nay sở các cậu làm ăn rất tốt, nếu trong tay cậu có một khoản tiền không dùng vào việc gì thì có thể mua lấy một căn hộ nhỏ.” Lâm Đồng Chi nghe thấy điều đúng đắn, tìm người đầu tư bản thân quen biết trong sở bàn bạc, ở phía Tây trung tâm thành phố có một căn hộ rộng một trăm hai mươi mét vuông, giá nhà là mười vạn, cô lấy toàn bộ tiền tiết kiệm trong ngân hàng ra, rồi vay thêm của ba mẹ bốn vạn. Lúc trả tiền nhà một lần cho người đầu tư lại tính thêm chiết khấu, dùng ba ngàn để làm chứng, cô lại đi tìm người để vay tiền. Làm xong thủ tục chứng nhận, cô nói với Văn Đào bằng vẻ mặt đau khổ: “Vì nghe lời cậu nên bây giờ mình phá sản rồi.” Khi đó Văn Đào đang chuẩn bị kết hôn, tâm trạng rất tốt, khó có lúc nói được câu mạnh mẽ: “Yên tâm đi, nếu thua lỗ thì mình sẽ đảm bảo bồi thường.” Quả thật tám tháng sau, thành thị mở rộng về phía Tây, hơn nửa thị trường nhà đất trở nên vô cùng náo nhiệt, tuy giá căn hộ ở đây không so được với trong thành phố lớn nhưng nước lên thì thuyền lên, giá trị cũng tăng gấp đôi, cô muốn thế chấp căn hộ đó cho ngân hàng, còn ba mẹ sau khi trả góp mua được một căn nhà nhỏ có mặt tiền ở trung tâm, tức thì trở thành người khá giả, đây là chuyện nói sau này.

Vì chuyện cưới vợ mà Văn Đào đã chuẩn bị mọi thứ rất tốt nhưng Trần Mặc vừa mới ra trường sao có thể chấp nhận việc trở thành phụ nữ lớn tuổi có chồng? Cô lấy lý do công chức kết hôn sớm ảnh hưởng tới việc làm muốn đợi hai năm nữa rồi tính tiếp nhưng Văn Đào và người nhà không đồng ý. Cô ấy chỉ có một thân một mình, nhất định sẽ tới nhà Lâm Đồng Chi. Lâm Đồng Chi không hề kêu than một lời, cho cô ấy ăn ngon, ở chỗ tốt, cũng không ép cô ấy lập gia đình. Trần Mặc muốn bé Lâm Đồng Chi hôn một cái, kêu to: “Chị em tốt, đứng lên nào...” thì cô lại mang một quyển Kinh thi đến cho cô

ấy, nghiêm túc lắng nghe chỉ bảo. Trần Mặc chỉ muốn vả miệng mình, đúng là chơi với lửa lâu ngày sẽ chết cháy, cô ấy lấp bắp giải thích, bản thân cô ấy không phải là Phật tử (người theo đạo Phật) mà chỉ là hay đi vãn cảnh chùa thôi, không bằng người đức cao vọng trọng (có đạo đức uy tín cao) đi trước được, sao có năng lực khai sáng lòng người giống như tin đồ chứ? Còn Lâm Đồng Chi cmột mực kiên trì tìm hiểu giáo lý uyên bác của nhà Phật, ý nghĩa giác ngộ của Phật giáo... Trần Mặc không còn cách nào, cuối cùng chỉ thuyết phục cô biết nhiều thứ không bằng tường tận một thứ, làm cho cô ấy vất vả đọc nhiều sách vở, dùng trí nhớ hơn người tìm ra một số giáo lý phổ biến từ bộ “Tây du ký” đến những kiến thức uyên thâm trong “Tâm kinh”, sau đó sao chép ra cho cô, nói: “Cậu cứ tham khảo trước đi, hiểu thấu đáo rồi cũng coi như biết tám chín phần.”

Cá như vậy, toàn thân Trần Mặc lạnh đảm đũa mới thoát khỏi miệng hổ. Nghĩ tới nghĩ lui, so với kẻ cả ngày say mê với tôn giáo thì con hổ giấy kia nhà mình dễ ứng phó hơn nhiều, nghĩ mãi cuối cùng cũng cắn răng nhảy vào chỗ nước sôi lửa bỏng.

Trần Mặc chỉ kết hôn qua loa, rượu mừng cũng không mời mọi người uống, sau khi ra khỏi cục dân chính hai người họ liền bay ra đảo Hải Nam phơi nắng nửa tháng trời, hết ba tháng lạnh lẽo, mọi người cất hết áo khoác đi, lúc này ngoại trừ hàm răng trắng, làn da trên người họ không chỗ nào không phải màu rám nắng. Một nhóm người nghe được tin trên trời dưới đất kéo nhau đến cửa nhà chờ Trần Mặc, cô ấy giải thích bản thân mình không muốn để mọi người phải lãng phí, đó là lo lắng cho mọi người. Một bạn học của cô ấy hình như tên là Trần Lâm cũng đến, cười lạnh một tiếng: “Có phải cậu làm điều xấu nên sợ báo ứng đúng không?” Mọi người ồn ào hưởng ứng, định cùng nhau xử tội thì Trần Mặc ưỡn bụng ra, không biết xấu hổ kéo dài giọng khiêu khích: “Đánh đi, đánh đi, nếu đánh vào con gái mình thì... hi hi, đừng trách mình không cảnh báo trước.” Mọi người đưa mắt nhìn nhau, biết rõ chẳng qua là cô ấy đang đe dọa, con gái gì đấy, phân nửa còn là trạng thái chưa thành hình, nhưng cũng không ai thật sự dám xuống tay. Mọi người đành phải hung hăng đưa hải sản tươi cho Văn Đào làm quà rồi sau đó giải tán.

Điều gì nên tới thì sẽ phải tới, không quá hai tháng sau, quả nhiên mỗi ngày Trần Mặc đều phiền lòng đến ỏi máu, ẩm ức muốn ngủ, nhìn thấy gạo, bột mì, thịt gà, thịt vịt chẳng khác nào nhìn kẻ thù, coi chua, cay, mặn, đắng như mạng sống của mình. Chi khổ cho nò lệ của vợ – Văn Đào có tiền, có thời gian, có kiên nhẫn phải tìm những món ăn kì quái không có trong thành phố cho Trần Mặc bắt kê ngày đêm. Một lần Trần Mặc nói muốn ăn loại ô mai ăn vặt khi còn bé, thứ này cho dù Văn Đào có thủ đoạn cao siêu đến mấy cũng không tài nào tìm được, Lâm Đồng Chi xem cảnh này không chịu được, cô trực tiếp mua một gói ô mai Văn Nam, nhét vào miệng Trần Mặc, rốt cuộc đã giải vây cho Văn Đào. Chẳng qua nói tới nói lui, coi như Trần Mặc kia có tình nghĩa, có đồ tốt không quên chia sẻ cô, dĩ nhiên cô ấy kì lạ như vậy cũng không phải chưa từng xảy ra, Lâm Đồng Chi đưa tay xoa bóp mũi. Hôm nay cô ấy gọi điện cho cô, mời cô đến phòng cô ấy ở khách sạn ăn vài tươi.

Bạn đang đọc truyện *Vẽ Nền Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40

Mùa hè năm nay thường xuyên mất điện, phụ nữ mang thai ngủ lại trong khách sạn cũng không có gì lạ, dù sao Lâm Đồng Chi cũng nhàn rồi không có việc gì làm, mới sáng sớm, cô đã dậy trang điểm xinh đẹp, mặc một bộ đồ mát mẻ thoải mái, đi đôi giày cao gót màu xám bạc, bên trên có dây màu hồng buộc tới tận bắp chân – ấy vậy mà mỗi lần nhìn thấy cô Trần Mặc đều trừng mắt tìm cách bắt bẻ: “Cậu ra đường quên thay đồ ngủ à?” hoặc kéo dài giọng: “Văn Đào, bây giờ kẻ toán cao cấp cũng thịnh hành kiểu giống mấy cô gái nhà giàu hay tới hộp đêm à?” Thật ra cô cũng có cái lại mấy câu, nhưng càng như vậy tranh luận lại càng nhiều hơn, người cũng đã tê liệt, để kệ cho Trần Mặc muốn nói gì thì nói, bản thân cô cũng không có vận cứt chó như Trần Mặc kiếm được người giống Văn Đào cho nên cứ tự mình ăn mặc chăm chút thôi vậy.

Mở cửa cho Lâm Đồng Chi là một người không quen biết, cô cũng không nhìn người nọ là chó mèo phương nào, muốn chờ người nọ tránh sang lập tức bước vào trong nhưng người nọ lại đứng mãi ở cửa, Lâm Đồng Chi bị ánh bắt hăm mộ của người khác giới nhìn nhiều rồi, cho rằng đây là một phần tử trong đám người quý gố dưới chiếc váy thạch lựu mình nên cũng không để ý, mở hàm răng trắng tinh, lễ độ nói: “Tôi muốn đi vào bên trong, xin làm ơn nhường lối cho.”

Ai ngờ người nọ không hề khách sáo đánh giá cô một lượt từ trên xuống dưới, lạnh lùng mở miệng: “Cô tìm nhầm chỗ rồi, phòng chúng tôi không có kêu người phục vụ.”, đồng thời đóng cánh cửa “rầm” một tiếng.

Lâm Đồng Chi phản ứng chậm chạp, qua nửa phút mới hiểu được ý tứ của người nọ, nhất thời khuôn mặt giống như heo bị chọc tiết, đá một cước vào cánh cửa, “Tôi ***, anh mới là phục vụ, cả nhà anh đều là phục vụ.” Cô đứng một bên nghiêng răng nghiêng lợi gọi điện thoại hỏi tội người đầu sỏ.

Chi chốc lát sau, Văn Đào ân cần đi ra mở cửa, vẻ mặt không kiềm chế được nở nụ cười vắn vẹo. Lâm Đồng Chi xem như không thấy, thờ phỉ phò xông vào, trong phòng nói chung tạm được, cô liếc mắt một lượt, tủ quần áo, sofa, giường ngủ, bàn uống nước, tivi, máy tính, trước máy tính có một người, anh ta đưa lưng về phía cô, ngồi ngay ngắn ở đó di chuột loạn xạ. Sau đó, một người phụ nữ dựa trên nệm ghế sofa đang nhàn nhã thưởng thức vài thấy cô đi vào thì niềm nở đón tiếp, “Đến đây, vài này mới chuyển về từ Nghiêm Châu, vẫn còn rất tươi, mau tới ăn nào.”

Trong lòng Lâm Đồng Chi vẫn còn lửa giận bùng bùng, không khỏi giận chó đánh mèo: “Ăn, ăn, ăn!!! Cậu cho rằng trong bụng cậu là con heo à?”

Trần Mặc ho khan vài tiếng, giới thiệu cho cô người đang cúi đầu vào máy tính: “Đây là anh em của Văn Đào cũng là đối thủ cãi nhau của mình, tên là Hạ Duyên Bình, người này là chim di trú, chạy khắp trời đất Nam Bắc, lần này anh ta tới đây đưa vài cho chúng mình.”

Trần Mặc lại thúc giục người nọ: “Này, có người đẹp tới chơi, phong độ của anh để đâu hết cả rồi?”

Người nọ giống như tân nương bước lên kiệu, vô cùng xấu hổ quay đầu lại, trên mặt có vẻ vừa đứng đắn vừa nịnh nọt, đứng đắn hết như học sinh tiểu

học đứng trước hiệu trưởng, lại nịnh nọt gống Tiểu Lý Tử bên cạnh Thái hậu, anh ta cười với Lâm Đồng Chi, nói: “Chào người đẹp, tôi là Hạ Duyên Bình, người đẹp làm việc ở đâu?”

Anh ta vừa quay đầu, đập vào mắt Lâm Đồng Chi là một đôi mắt tinh tế cùng bạc môi mỏng, sau đó lại nghe thấy anh ta nói chuyện, hóa ra cũng là một người nói năng ngọt xớt, hai người này tương hổ cho nhau, hoàn toàn gọi nên oán giận giấu trong lòng Lâm Đồng Chi, cô nói chuyện hết sức cay nghiệt so với bình thường, cười nhạt trả lời: “Không có gì tốt cả, cũng chỉ là phục vụ cho người ta thôi.” Hạ Duyên Bình không nghĩ tới một cô gái xinh đẹp như vậy lại nói ra lời giống như tảng đá trong hầm phân, trên trán không khỏi xuất hiện một giọt mồ hôi lăn xuống gò má. Trần Mặc bên cạnh chỉ cười “he he” vừa ăn vãi vừa xem kịch hay, không hề tỏ ra vẻ muốn giúp anh ta giải vây. Vẫn là Văn Đào có ba phần tình nghĩa anh em đi tới vỗ cánh tay vợ mình: “Đừng ăn nữa, ăn nhiều vài sẽ bị nhiệt, đừng để con gái bảo bối sinh ra phải uống nước hoàng liên (hoàng liên: một vị thuốc rất đắng)”.

Hạ Duyên Bình giống như bắt được một cây cỏ cứu mạng, anh ta vội nói chuyện sang chủ đề này: “Đi siêu âm xác định là con gái rồi à?” Thấy vợ chồng Văn Đào đồng loạt lắc đầu, dù sao cũng tóm được một đề tài, anh ta không lựa lời đã nói: “Vậy muốn con gái để làm gì. Vẫn là sinh con trai thì tốt hơn, chỉ cần có khí chất thì bộ dạng có xấu xí cũng không thành vấn đề, con gái nếu giống Trần Mặc thì tương lai sẽ thế nào...” Lời còn chưa nói hết, một vò quả vãi được ném tới trúng đầu anh ta, ba người trong phòng cùng nhau trợn mắt nhìn, ngay cả sắc mặt người anh em của anh ta cũng bắt đầu trở nên không tốt.

Lúc này, Hạ Duyên Bình mới ý thức được bản thân mình vừa nói cái gì, anh ta không biết có phải mình ra cửa không nhìn lịch hoàng đạo hay đụng phải sao Thái tuế nào hay không? Việc làm ăn của anh ta vừa mới đi lên, va chạm ở bên ngoài hơn nửa năm, khó khăn lắm mới bớt được chút thời gian, chịu trăm cay nghìn đắng mang một sọt vãi cho cháu gái mà cũng có thể là cháu trai thường thức, ai ngờ không thu được một chữ tốt nào, ngược lại còn chọc phải một người đẹp miệng lưỡi sắc bén, ngay sau đó lại còn đắc tội với một đôi cạp, thật đúng là tự làm khổ mình, chẳng lẽ anh ăn cơm no không có việc gì làm sao?

Nhất thời, không khí trong phòng im lặng cực độ, chỉ nghe thấy tiếng kêu tích tắc của chiếc đồng hồ báo thức, rốt cuộc lương tâm Trần Mặc trỗi dậy, thay đổi đề tài: “Được rồi, được rồi, mọi người muốn tới nơi nào ăn cơm trưa?”

Hạ Duyên Bình như gặp được đại xá, vội gơ tay nói: “Tốt, mọi người muốn ăn gì, bữa trưa tôi thanh toán.”

Trần Mặc tỏ ra rất hài lòng với thái độ của anh ta, xoay người lại làm công tác tư tưởng cho Lâm Đồng Chi: “Ái chà, tự cậu nghĩ lại xem bản thân mình ăn mặc cái kiểu gì đi, cổ áo mở thấp như vậy, nói cậu nhiều rồi mà cậu vẫn không thay đổi cũng khó trách người ta hiểu nhầm à.”

Cuối cùng vẫn là da mặt của Lâm Đồng Chi cũng không dày tới mức thảo luận vấn đề có phải cổ áo mình thấp thật hay không với Trần Mặc ngay trước mặt hai người đàn ông, cô hung hăng trợn mắt liếc Trần Mặc một cái lại thấy Văn Đào có khuynh hướng mỉm cười trợ giúp, nếu như nói Trần Mặc chỉ là đứa nhỏ ngoài rần trong mềm thì Văn Đào chính là lão yêu quái ăn tươi nuốt sống không hơn không kém. Thứ nhất là biết dù thế nào mình cũng không đấu lại được hai người này, thứ hai mình vẫn còn nợ Văn Đào một cái nhân tình, cô chỉ có thể hạ một bậc thang, trong miệng “hừ” một tiếng tức giận. Trần Mặc thấy cô mở miệng, bày ra vẻ mặt nịnh hót, ôm cổ cô nói riêng: “Không cần phải ngại, người này có rất nhiều tiền, muốn ăn gì cứ việc gọi.” Mặc dù cái bụng đã nhô cao nhưng cô ấy làm động tác đó không mất chút sức lực nào.

Hạ Duyên Bình không cần dựng lỗ tai cũng đoán được hai cô có thể nói những gì, ngay tức khắc cả đầu mồ hôi nhễ nhại.

Tuy Trần Mặc chà xát hai tay làm động tác không chặt chẽ đúng là phí phạm nhưng Lâm Đồng Chi không làm được như thế. Cô chỉ tìm một cửa tiệm quen thuộc có thức ăn sạch sẽ gọi bốn món ăn hằng ngày. Hạ Duyên Bình nghe người bán hàng lặp lại tên món ăn một lần nữa thì trong lòng bản khoăn, anh ta cầm lấy thực đơn gọi thêm vài món nữa, Lâm Đồng Chi nhíu mày, lại nhìn người có cái bụng lớn bên cạnh, nuốt lời định nói ra vào trong, cô chỉ nhẹ giọng gọi người bán hàng mang thêm hai cạp lồng com đến.

Trần Mặc vội hỏi: “Có phải một mình Lâm Giản ở nhà chưa ăn cơm không? Gọi cậu ấy tới đây cùng ăn đi.” Lâm Đồng Chi vụng về lên tiếng, cũng không muốn nói quá nhiều, chớ đồ ăn ngon là điều khó chịu nhất, mà cô lại không tốt khoản xã giao, cô quay sang thấy Hạ Duyên Bình cầm một kẹp tài liệu trong suốt, thấp thoáng nhìn được hai chữ “Hợp đồng”, bệch nghề nghiệp tự nhiên bộc phát, cười nói: “Hợp đồng gì đây? Tôi có thể xem một chút được không?”

Hạ Duyên Bình không dám chậm trễ, mỉm cười đưa tài liệu cho cô: “Đây là một hạng mục kiến trúc của công ty Châu Hải, hai bên thảo một hợp đồng, tôi vẫn chưa xem qua đã mang tới đây rồi, cô Lâm chịu giúp tôi xem qua thì tốt quá rồi.”

Trần Mặc cũng thò đầu sang nhìn một chút, cười nói: “Hiện tại bán phòng ốc kiếm tiền rất dễ dàng, người nào cũng tìm cách chen chân vào, không phải Hạ Duyên Bình anh đi làm nghề phân phối chứ? Đúng là đổi nghề khác một trời một vực, anh cũng là người có năng lực thực sự, hay đầu quân cho Châu Hải đi.”

Hạ Duyên Bình cũng cười, “Nói bậy nói bạ, nếu tôi có năng lực thực sự thì đã không cần rời khỏi Bắc Kinh, lại còn phải chạy loạn khắp nơi giống như nhân viên chào hàng. Đúng rồi, Văn Đào, cậu xem giúp mình có căn phòng nào tốt cho thuê không, mình đã rời khỏi công ty mình tiếp quản hai năm, bây giờ sẽ cùng cậu chịu nóng chịu lạnh ở cái nơi quái quỷ này.”

Văn Đào biết rõ Hạ Duyên Bình có một khoản nhỏ, nhà anh ta là gia tộc buôn bán, gia đình làm ăn lớn nhân khẩu rất phức tạp, đoán chừng anh ta đã đắc tội với người nắm quyền nào đó nên bị đẩy ra biên cương rồi. Vốn đang muốn hỏi anh ta nhận hạng mục ở Quảng Đông thì chạy tới Hồ Nam làm cái gì, thấy anh ta bày ra vẻ tôi đã dự liệu mọi thứ trước hết rồi, Văn Đào cũng lười hỏi lại.

Nói chưa dứt lời thì nghe thấy Lâm Đồng Chi “à” lên một tiếng, Hạ Duyên Bình quay đầu lại, hỏi: “Sao vậy? Có chỗ nào không đúng à?”

Lâm Đồng Chi không lập tức trả lời anh ta, rất nhanh đã đọc xong hợp đồng, nghiêm mặt nói: “Tôi không học nhiều về pháp luật, đối với hợp đồng này không có gì để nói, chỉ là nhìn thấy trong đó có mấy chỗ không đúng lắm, ví dụ như thương chất lượng của công trình tốt, ngoài ra còn có công trình xuất

sắc và công trình tạm ổn, theo quy định thì phải thường, trong hợp đồng cũng chưa quy định rõ ràng các loại thường này, mặt khác trong hợp đồng giao ước là gạch đất sét, mà bây giờ trong nước mở rộng dùng gạch xi than, mặc dù không cảm đoán rõ ràng với gạch đất sét nhưng quy mô sản xuất thứ này cũng không còn nhiều, hơn nữa, tòa nhà này có ba mươi hai tầng, tổng cộng một trăm linh một bản vẽ, không thể dùng cốt thép giữ mà phải dùng dây điện chịu được áp lực.”

Câu “Mời xem qua” của Hạ Duyên Bình khi trước hoàn toàn là lời nói khách sáo nhưng lúc này khuôn mặt anh ta bày ra vẻ muốn cúi rạp xuống, Văn Đào cũng không nhận được, hỏi: “Lâm Đồng Chi cậu không phải là kế toán cao cấp à? Tại sao có thể hiểu biết về ngành kiến trúc như vậy?”

Lâm Đồng Chi vẫn nở nụ cười nhẹ: “Tại sao à, sở chúng mình giám định cả tư pháp lẫn tư chất, cậu cũng biết giám định tư pháp không phải trò đùa. Vì vậy mình học thêm một số sách, dù sao buổi tối ở nhà cũng chỉ xem ti vi giết thời gian, không bằng học một số thứ hữu dụng nào đấy.”

Trần Mặc lẽ lười tự làm hình tượng của mình, khi học xong đại học chuyên nghiệp, trước cô gia nhập hàng ngũ công nhân viên chức, sau lại vội vàng kết hôn sinh con, thật sự không còn chút giá trị nào. Văn Đào vỗ vào tay vợ an ủi: “Bây giờ việc quan trọng nhất của em là ăn no ngủ ngon, về sau muốn học thêm chút gì, làm thêm chút gì đó có rất nhiều cơ hội.”

Những lời này vốn rất bình thường, nhưng hai người kia nói xong còn đăm đăm đưa tình không cần phải nói, cảnh tượng đó rơi trong mắt người cô đơn như Lâm Đồng Chi làm cô oán hận muốn ói ra, cô quay đầu lại, thấy Hạ Duyên Bình đang cầm bút đánh dấu vào chỗ mình vừa nói, cô vội cười: “Tôi chỉ mới mới học được một nửa, anh đừng có tin tôi hoàn toàn, tôi về nhà sẽ xem lại kỹ càng giúp anh. Tuy nói hiện tại làm nghề kiến trúc mang đến lợi nhuận rất lớn, nhưng dù sao khác nghề như cách núi, sai một chút cũng vô cùng nghiêm trọng.”

Hạ Duyên Bình nghe cô nói chuyện chặc chấn, vội đáp ứng rồi nói: “Hợp đồng này đúng là hợp đồng ký kết, nhưng không nghĩ tới sẽ có nhiều chỗ không minh bạch như vậy, tôi trở về nhất định sẽ tìm người ta bàn kỹ, hôm nay cảm ơn cô.” Khi nói chuyện, đồ ăn được bung lên, cặp lồng cơm cũng được mang lên, Lâm Đồng Chi vừa chia bớt thức ăn vào trong đó vừa cười đúng mực: “Thật ngại quá! Tôi thấy anh gọi nhiều món như vậy, đoán chừng bốn người chúng ta ăn cũng không hết, tôi tự mình đóng hộp mang đi vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Về Nền Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41

Cơm nước xong xuôi bốn người tự nhiên chia hai đường đi, Văn Đào còn phải cùng “Thánh mẫu Hoàng thái hậu” tản bộ, Hạ Duyên Bình không cần Trần Mặc ép buộc, chủ động tỏ ý muốn đưa Lâm Đồng Chi về nhà. Hành động tự nhiên này làm Trần Mặc yên tâm, sâu trong nội tâm cảm thấy người này có thể day dỗ được.

Sau khi lên taxi Lâm Đồng Chi đọc địa chỉ nhà mình, còn cơ bản là không nói thêm gì nữa, bởi vì trên xe mở điều hòa, cửa kính đều đóng hết lại cho nên không khí hết sức yên tĩnh, ngay cả âm thanh tài xế giảm tốc độ cũng nghe thấy rõ mồn một. Có vẻ như Lâm Đồng Chi vô cùng hưởng thụ loại không khí im ắng này, cô nghiêng đầu sang một bên, chăm chú nhìn cảnh vật chạy xuôi qua trên đường. Mà ngày hôm nay Hạ Duyên Bình đã đủ mệt, anh ta không bày ra tài ăn nói thao thao bất tuyệt của mình, chỉ ngồi ở ghế lái phụ nhắm mắt dưỡng sức.

Sau đó trong xe vang lên âm thanh như tiếng vo ve của đám ong mật, Lâm Đồng Chi móc điện thoại từ trong túi ra, thấy lời nhắn của Lâm Giản: “Tiền thuê một ngày nghỉ dài không được trả muộn. Còn nữa, nhớ mua thêm cả một que kem.” Lâm Đồng Chi vô thức bật cười, Hạ Duyên Bình nhìn qua gương chiếu hậu biết được sự việc, lấy điện thoại ra đưa cho Lâm Đồng Chi, cô chỉ mỉm cười xua tay: “Không có việc gì, không có việc gì, chỉ là em trai tôi thôi thúc tôi về nhà thôi.” Cô nói về tiếu rề, trong lòng vui mừng nhưng vẫn oán trách: “Tên nhóc đó, lên đại học rồi mà vẫn chưa sửa được cái tật xấu quên trước quên sau, đi mua đồ mà còn không nhớ mua cả kem.” Hạ Duyên Bình là người chạy ngược chạy xuôi khắp nơi nên ngày nào cũng phải ăn cơm tiệm, thịt cá cũng đã chán ngấy rồi, nghe được đề tài này lại cảm thấy món ăn gia đình bình thường hết sức ấm áp, anh ta vội hỏi: “Cô có em trai ruột sao? Tình cảm hai người thật là tốt.” Lâm Đồng Chi hơi ngẩng đầu lên, trên khuôn mặt mang theo nụ cười kiêu ngạo. Hạ Duyên Bình nhớ tới những người anh em trong nhà giống gà mất đen, thân ai người ấy lo, luôn để ý chăm chăm vào việc làm ăn của gia tộc như ruồi bọ bu vào một miếng thịt, chỉ nhìn thấy cảnh người chết ta sống đâu có thấy tình nghĩa anh em, trong lòng không khỏi sinh ra ước ao được như cô.

Không lâu sau, Lâm Đồng Chi hô một tiếng: “Bác tài, phiền bác cho cháu dừng xe ở giao lộ phía trước với.” Nghe vậy, lái xe đạp phanh, Hạ Duyên Bình bừng tỉnh, vội nói: “Bác tài cứ lái xe đi, con đường này tối đen như mực...” Lâm Đồng Chi chỉ nói: “Bên trong rất hẹp, đổi xe sẽ rất phiền phức, dù sao tôi cũng đi quen rồi, không có việc gì đâu, dọc đường anh vất vả rồi, không cần lo cho tôi nữa.” Khi nói chuyện cô đã mở cửa xuống xe, quay đầu lại nói với Hạ Duyên Bình: “Cảm ơn anh.”

Tuy rằng Hạ Duyên Bình mới quen cô chưa lâu, nhưng anh cũng biết tính tình cô gái này rất cố chấp, nếu mình đi theo thì chỉ thêm mất mặt, cô ấy sẽ không nói lời khách sáo nữa, vì vậy anh hạ cửa kính xuống nhìn theo cô, thấy cô đi đôi giày cao gót khoảng bảy phân, được một lát thì bóng người mất hẳn. Đột nhiên trong đầu anh ta nhớ ra cô là kế toán Sở Sự Vụ, hạng mục tương lai của anh còn cần nơi này giải quyết, thế nhưng đầu óc lại hồ hồ quên không hỏi phương thức liên lạc của cô. Anh tavội vàng nói với tài xế: “Bác tài dừng xe.” Có vẻ tài xế hiểu lầm, cười “hì hì” một tiếng rồi dừng xe, vẫn không quên ngó đầu sang cổ vũ: “Cố lên.”

Nhất thời trên mặt Hạ Duyên Bình nóng bừng bừng, hơn nữa cuộc đời anh ta chưa từng chật vật như vậy, may mắn là trời đã tối, không ai nhìn thấy cảm xúc của mình. Anh ta bước từng bước vào con hẻm nhỏ, không biết đi được mấy trăm mét thì bắt đầu thích ứng với hoàn cảnh xung quanh, sau đó đi qua một chỗ ngoặt, trước mắt là một khu dân cư lớn, ánh sáng từ các ngôi nhà hai bên đường chiếu ra, rất tốt, việc nhìn rõ con đường trước mặt không

phải là vấn đề.

Ánh sáng dần xuất hiện mà không thấy bóng dáng người đẹp đâu, bước chân của Hạ Duyên Bình dần chậm lại, dừng khi dần biến mất trong đêm tối, mình không phải là đứa trẻ mười lăm, mười sáu tuổi, vô duyên vô cớ đi theo người ta làm gì? Người ta sẽ nói thế nào, mình sẽ giải thích ra sao? Chẳng lẽ mình rất vội vàng muốn lấy số liên lạc của người ta? Nghĩ đến cô gái kia miệng lưỡi sắc bén không nể mặt ai anh ta vô thức hít một hơi khí lạnh.

Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng Hạ Duyên Bình cũng không dừng bước, đi thêm được hai bước, một thứ mùi tanh tươi xông tới mũi, hóa ra có bãi rác lộ thiên ở ven đường, bây giờ đang là giữa hè, có thể tưởng tượng ra cái mùi tanh đó khiếp đến thế nào, anh ta bịt mũi lại muốn đi nhanh qua, lại giật mình khi nhìn thấy hình như có bóng người bên cạnh cái hồ, anh ta hoảng sợ, chăm chú nhìn, thì ra bên cạnh bãi rác có hai túp lều đen, một người khom lưng đứng ở túp lều bên cạnh, nói gì đó với người trong lều, sau đó bỏ một thứ xuống rồi lại đứng lên, bước đi thêm vài bước đến chỗ sáng phía trước, đó là một bóng dáng thướt tha. Đứng ở chỗ tối anh ta nhìn thấy rõ ràng, người nọ không ai khác chính là Lâm Đồng Chi, sắc mặt cô không buồn không vui, chỉ có vẻ đã hiểu rõ. Cô bước thêm vài bước nữa, không biết ánh đèn nhà ai chiếu vào, trên da thịt cô dường như tỏa ra thứ ánh sáng trong suốt. Anh ta không dám đi lên quấy rầy cô, bất giác ngừng hô hấp, chẳng biết tại sao trong đầu hiện lên một câu cực kỳ vớ vẩn: “Sợ tiếng động lớn, cô Lâm sẽ phát giác được...”

Vào lúc Hạ Duyên Bình gọi món ăn thì Lâm Đồng Chi vốn định ngăn cản, sau lại nhàn sang Trần Mặc – người ta gọi món ăn cho phụ nữ mang thai bổ sung dinh dưỡng mà cô nói đến mấy chuyện tiết kiệm là vinh quang quả là đáng xấu hổ, nhưng dù sao trên bàn chỉ có bốn người, nhiều đồ ăn như vậy sao có thể ăn hết. Cạnh bãi rác gần nhà cô có một bà cụ bảy, tám mươi tuổi nhặt ve chai, một thân một mình trong túp lều tạm bợ, phải dựa vào việc nhặt nhanh mấy thứ đồ bỏ đi để kiếm sống, cô cảm thấy rất tội nghiệp nhưng không nghĩ ra biện pháp gì để giúp đỡ, chỉ có thể thỉnh thoảng mang com đến cho bà, lần này đồ ăn nhiều như vậy, đương nhiên cô muốn mang cả hai cặp lòng com đến cho bà rồi. Buổi sáng ngày hôm sau, Trần Mặc gọi điện tới hỏi Lâm Đồng Chi còn phòng trống cho thuê không, cửa hàng mặt tiền của cô người ta đã sớm thuê, nhưng nhất định không chịu thuê phòng. Bất kể như thế nào, bản thân cô còn chưa kết hôn thì không được chuyển ra ngoài sống, căn phòng kia trang trí đơn giản, cô lại không muốn cho bốn năm người ở chung làm hư phòng mình nên vẫn chưa cho thuê. Vì thế cô trả lời đúng sự thật, Trần Mặc cười hi hi: “Mình đã tìm giúp cậu một người thuê nhà rất tốt, là đàn ông, ở một mình, tiền thuê sáu trăm tệ một tháng, cậu xem có được không?” Cô nói “tốt”, hỏi lại người kia là ai, Trần Mặc cũng không thừa nước đục thả câu: “Chính là người ăn com cùng chúng ta hôm qua – Hạ Duyên Bình, mình sẽ bảo anh ta tới tìm cậu thảo luận chi tiết hơn.”

Hạ Duyên Bình làm việc rất nhanh, Trần Mặc gọi điện chưa tới hai mươi phút, anh ta đã gọi lại báo mình ở dưới nhà, Lâm Đồng Chi mời anh ta đi lên, ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo trên tường, bây giờ đã là mười một giờ, cô thuận tiện gọi điện thoại đặt com ở dưới nhà.

Rất nhanh sau đó hai người đã thỏa thuận xong giá thuê nhà, chi phí điện nước, tiền đặt cọc, Lâm Đồng Chi soạn một bản hợp đồng, Hạ Duyên Bình không buồn liếc mắt một cái đã đặt bút ký tên, ký xong rồi mới xem lại điều khoản phía trên, không khỏi ngó ra: “Không phải nói là sáu trăm à, tại sao lại biến thành bốn trăm rồi?” Lâm Đồng Chi nháy mắt, nở một nụ cười rất tươi: “Anh là bạn của Văn Đào, thu tiền nhiều hơn là bị Trần Mặc bắt chẹt thôi.” Trong lòng Hạ Duyên Bình cảm kích, ở bên cạnh cười ‘ha ha’: “Haiz, nếu cô thu thiếu tiền đổi lại tôi mới là người bắt chẹt đấy.”

Hai người tán gẫu vui vẻ một lúc cũng đã đến giữa trưa, chiếc đồng hồ trong phòng gõ “boong boong” điểm mười hai giờ.

Hạ Duyên Bình vội nói: “Đã làm lỡ nhiều thời gian của cô như vậy, bây giờ đứng giữa trưa chúng ta cùng nhau ăn com rau dưa đi.” Lâm Đồng Chi mỉm cười lắc đầu: “Tôi đã gọi một hộp com cho anh ở dưới nhà, anh đi ăn một mình đi, nếu không thì tôi gọi một hộp com cho anh nhé? Com nước xong xuôi tôi về lấy chìa khóa rồi dẫn anh đi xem phòng ờ.”

Hạ Duyên Bình cũng không từ chối, chỉ nói: “Vậy thì làm phiền cô.”

Lâm Đồng Chi lại gọi điện đặt một hộp com, sau đó lại nói chuyện với Hạ Duyên Bình về mấy hạng mục, gần nửa giờ sau hai hộp com mới được đưa tới, cô ở bên cạnh rất ngại ngùng, từ trước tới nay hề nhắc tới kiến thức chuyên môn cô lại thao thao bất tuyệt, miệng đã sớm khô đắng, nhận lấy hộp com, cô muốn lấy một cốc nước uống cho nhuận họng rồi mới ăn trưa. Trong đầu vừa suy nghĩ như vậy đã thấy Hạ Duyên Bình cầm cái cốc đi tới chỗ máy lọc nước rót một nửa nước lạnh rồi đến một nửa nước nóng như rất quen thuộc.

Cô nói một tiếng cảm ơn, nhận lấy cốc uống một hơi cạn sạch, nước vừa đủ ấm, không lạnh không nóng. Nội tâm cô khẽ động, từ trước tới giờ chỉ có cô sợ chăm sóc người khác thiếu chu đáo cẩn thận, chưa từng có người nào đối tốt với cô như vậy. Nhất thời, trong phòng làm việc không có đề tài nào để nói – cô vốn không phải là một người hay nói nhưng thân là chủ cô chỉ có thể trải mấy tờ báo cũ ra bàn, lúng túng nói một câu: “Mau ăn com đi, thức ăn quán này cũng không tệ đâu.”

Bình thường tài ăn nói của Hạ Duyên Bình vô cùng tốt nhưng hôm nay chẳng hiểu tại sao lại biến mất tiêu. Mắt thấy cô không khách sáo mở một hộp com ra, anh cũng tự nhiên bụng nổi hờn còn lại lên.

Đồ ăn thật sự rất sạch sẽ, còn mang theo chút hương vị của gia đình, Hạ Duyên Bình nhìn đối cả buổi sáng, bụng đã “ùng ục” kêu vang, người được mùi thức ăn, nuốt chút nữa vội đầu vào hộp com ăn liền một mạch đến khi lửng dạ nhưng cuối cùng vẫn kiêng kị có phái nữ ngồi đây. Anh ta ngẩng đầu lên muốn nói gì đó, lại phát hiện hộp com của Lâm Đồng Chi không chỉ có một mà là hai ngăn, trong đó một ngăn cô không hề đụng tới, chỉ ăn phần còn lại, động tác rất nhỏ nhưng tốc độ lại rất nhanh, chứng tỏ đã tạo thành thói quen.

Hạ Duyên Bình đã quen với việc nhìn cô một mình làm thêm giờ trong văn phòng, gọi com hộp, ăn uống vội vàng qua loa như đánh giấc rồi lại vội vào công việc. Tuy chính anh ta cũng là người như vậy nhưng vẫn cảm thấy hơi đau lòng. Anh ta miễn cưỡng nở nụ cười nói một câu: “Sao rồi? Cô giảm béo không thành hả?”

Tâm tình Lâm Đồng Chi rất tốt, cô lắc đầu: “Tôi thì giảm béo gì chứ, muốn tăng cân lên còn không được đây này.” “À, anh nói như vậy làm tôi nhớ ra phải về nhà lấy chìa khóa nên đã chia com làm hai phần...” Dường như nhận ra mình đã nói hơi nhiều lời, cô mỉm cười, không tiếp tục nữa.

Ngay lập tức Hạ Duyên Bình nghĩ tới túp lều bên cạnh bãi rác, đoán chừng cô muốn mang com cho người trong đó. Làm việc tốt mà không muốn người

khác biệt, đúng là một người lương thiện.

Lần đầu tiên gặp mặt, Hạ Duyên Bình thấy mặc dù cô xinh đẹp nhưng ăn vận rất hợp mốt, lời nói lại vô cùng xảo trá, thì tưởng cô là con cái nhà giàu sống an nhàn sung sướng không có gia giáo, tuy anh ta nể mặt Trần Mặc ba phần nhưng trong lòng không vui chút nào, chuyện xảy ra sau đó làm ấn tượng của anh ta thay đổi hẳn, mỗi lúc này, anh ta mới nghiêm túc đánh giá lại, thấy cô mi mục như nước, ngũ quan tinh xảo trong đó lại có vài phần uyển chuyển mềm mại, mái tóc ngắn mỏng, tuy chững chạc nhưng lại có phần mỏng manh, làm người ta nhìn liền cảm thấy thương, đâu có giống với người gây sự hôm qua chút nào? Nhất thời anh ta nhớ đến Trần Mặc đầu tóc rối bời – nghĩ lại thấy tiếc, người càng độc lập lại càng tiếc hơn, càng là cộp mẹ thì lại có người quý gồi dưới vẫy, cuộc sống này sao có thể hình dung bằng hai từ “lật nghiêng” đây?

Bạn đang đọc truyện *Về Nền Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42

Hai ngày sau đó, Trần Mặc gọi điện thoại đến cho Lâm Đồng Chi bảo Hạ Duyên Bình mời mọi người đi ăn cơm vì muốn cảm ơn sự rộng rãi của cô, Lâm Đồng Chi lắc đầu cười khổ: “Mình rộng rãi sao? Không phải tất cả đều vào trong bụng cậu à?” Cô chỉ nói mỗi câu này mà ở bên kia điện thoại, Trần Mặc cười khúc khích giống như trộm được con chuột. Nghe thấy điệu cười này, Lâm Đồng Chi có cảm giác nhức đầu, vội nói bổ sung: “Hai ngày nay mình bận rộn công việc, hơn nữa tối nay còn có một bữa tiệc, hay cậu đi ăn bữa cơm kia thay mình đi. Dù sao anh ta cũng mời mình, cậu ngần ngại lần không được tiết kiệm cho mình đó.”

Trần Mặc cười kiểu như ma quỷ: “Có bữa tiệc sao? Vậy người nào mời khách?”

Lâm Đồng Chi phải bàn chuyện, còn Trần Mặc ngày nào cũng đọc báo uống trà, sao có thể hiểu được sự vất vả của cô, công việc quán lên người giống như thanh kẹo mè xừng, không có cách nào bỏ xuống được, cô chỉ có thể tức giận vừa mở tài liệu bên cạnh vừa nói: “Là một công ty gì đây có tên Bắc Phương tới làm báo cáo nghiên cứu, ông chủ nói cho mình biết buổi chiều người bên kia sẽ tới, dặn dò buổi tối chúng mình phải thiết đãi họ cho tốt, chỉ tên mình muốn mình “tam bồi”, muốn tròn cũng không tròn được.”

Trần Mặc làm ra vẻ kinh ngạc kéo dài giọng nói: “Tam bồi? Cậu nói là tam bồi sao?” Lâm Đồng Chi càng thêm iu xiu, không có sức lực: “Đúng vậy đó, tam bồi, là phục vụ ăn, phục vụ uống, phục vụ ca hát. Mình còn có việc phải làm, không dài dòng với cậu nữa, lần sau chúng ta tán gẫu tiếp.” Cô giải thích, sau đó cúp điện thoại.

Mở tài liệu thuê vụ trên tay, cô không khỏi nghĩ lại lời của Trần Mặc, haiz, tam bồi, cũng không hẳn là như thế. Tự bản thân cô biết cái gọi là trí thức chuyên nghiệp, người ngoài chỉ cảm thấy họ có thân phận, có tiền đồ, có sự nghiệp tốt đẹp – nhưng cũng chỉ người tài giỏi biết trong đó có bao nhiêu gian khổ. Nghề nghiệp này so với làm cô gái “tam bồi” cũng chẳng cao quý hơn là bao, ngoại trừ phải có chuyên môn, biết làm sổ sách, còn phải hiểu cách a dua nịnh nọt tạo mối quan hệ với khách hàng. Trừ việc phải bán thân, tính chất không khác nhân viên phục vụ gì cả. Hơn nữa lấy nhiều tiền của người khác không dễ dàng đâu. Vừa suy nghĩ như vậy, nhiệt huyết công tác suy giảm nghiêm trọng, tốc độ xử lý công việc cũng chậm theo.

Buổi chiều đối tác đến đây, trực tiếp đi vào phòng làm việc của sếp, họ đều là người Sơn Đông cao lớn vạm vỡ. Lâm Đồng Chi nhanh chóng thay đổi một thân áo T-shirt với quần bò. Lúc mới đến sở làm việc cô không biết nặng nhẹ, căn cứ vào ngày thường cho rằng khi đi ăn cơm với khách hàng phải ăn mặc thật đẹp, kết quả là... lực chú ý của người đàn ông kia đều đặt trên người cô không chịu dời đi, vì uống rượu nên nói mấy lời tục tĩu, thấy cô không được tự nhiên lại càng nói hăng say, chỉ thiếu mỗi yêu cầu Lâm Đồng Chi phục vụ ngủ. Cuối cùng vẫn là chủ nhiệm đưa cho cô thêm một cái áo khoác, đám người kia mới lưu luyến dời ánh mắt đi chỗ khác. Về sau, Lâm Đồng Chi tức giận nói, lần tới nếu muốn tiếp khách hàng ăn cơm thì đừng gọi cô, tự tìm cô gái nào đó phục vụ đi. Vị chủ nhiệm đáng tuổi ba cô vỗ nhẹ bả vai cô, thờ dãi nói: “Người lặn lội kiếm ăn ngoài xã hội sao có thể không chịu nhin nhục được chứ.”

Đến giờ tan tầm, quả nhiên chủ nhiệm gọi vài người nữa cùng đi ăn cơm với ông, chính sách trăm lần mặc đồ xám xịt của cô hiệu quả cả một trăm, nhóm khách hàng cũng không chăm chú đến cô, trên bàn bắt đầu cụng ly rượu, sau mấy vòng qua cửa cô lại kính rượu một vòng nữa. Xưa nay, Lâm Đồng Chi chính là người phụ trách ghi chép việc bàn bạc, có thể phán đoán được một số chuyện trên bàn rượu, cho nên khi tiếp rượu cô là đối tượng quan trọng được bảo vệ. Không biết qua bao lâu sau, hết bốn chai rượu lại gọi tiếp bốn chai nữa, sau nữa, mấy người nổi danh uống rượu trong sở cũng lão đảo không đứng vững được, tất nhiên càng không cần nhắc tới vị chủ nhiệm trung niên, ngay cả giờ ly rượu nói chuyện cũng run run, nhưng nhóm khách vẫn chưa thỏa mãn. Dù sao Lâm Đồng Chi vẫn còn trẻ tuổi, nhớ tới ngày nào chủ nhiệm đi làm cũng phải uống rất nhiều thuốc hạ huyết áp, nhin không được quan tâm đến việc vất chân ngồi xem người, không liên quan tới mình, lên tiếng khuyên nhủ: “Chủ nhiệm của chúng tôi bị bệnh huyết áp cao, thật sự không thể uống nữa, đến khi nào tổng giám đốc Lý ngài mới bỏ qua đây, chẳng phải ngài còn muốn đi ca hát sao?” Một lời nói ra, tất cả đều im lặng, tổng giám đốc Trần kia cũng không còn lời nào, nhìn cô một cái, mỉm cười nói: “Cô gái nhỏ này, nói cho cùng, chúng ta cũng đừng uống từng vòng một nữa, cùng uống sáng khoái đi.” Ông ta gọi phục vụ lấy thêm mấy cốc bia, đổ hết rượu vào bốn cốc: “Nhưng mà, bàn rượu có quy củ của bàn rượu, rốt cuộc ai là khách và ai nói sẽ tiếp đãi thật tốt, như vậy đi, rượu cũng không nên bỏ lãng phí, chỉ là tôi thấy cô có vẻ chưa uống rượu bao giờ, vậy cô chỉ cần uống một cốc, còn lại chúng tôi bên này nhận nốt.”

Lâm Đồng Chi nghĩ cô đã vì cấp trên tranh thủ một yêu cầu tốt, bây giờ đến lượt cấp trên cứu cô, ai ngờ khi cô quay người sang thì thấy người bên mình

đều tránh ánh mắt của cô, bao gồm cả vị chủ nhiệm trung niên sắc mặt trắng xanh cô vừa mới cứu cũng quay đầu đi, mũi cô chưa xốt nhìn cốc rượu trắng năm mươi tư độ sắp tràn ra trên bàn, đây là cái giá lớn phải trả khi nhất thời xúc động mà, cô khẽ cắn môi, bụng cái cốc lên: “Tổng giám đốc Trần, tôi mời ngài.”

Đang lúc mọi người ồn ào thì đối phương kêu một tiếng: “Tốt, uống nào.” Tổng giám đốc Trần cười nói: “Tôi đã bảo rồi mà, một cô gái trẻ dám nâng cốc rượu lên nhất định không phải là nhân vật bình thường, quả nhiên đủ thẳng thắn.” Ông ta vừa nâng một cốc rượu đến trước mặt mình, vừa chờ xem phản ứng của Lâm Đồng Chi. Nhân viên phục vụ ra ra vào vào quên đóng cửa, cửa phòng rộng mở, quần chúng bên ngoài nhìn cảnh hỗn loạn bên trong từ xa thì tâm trạng kích động, trước mặt nhiều người như vậy sắc mặt Lâm Đồng Chi biến hóa khôn lường, giống như cô bé quảng khăn đỏ bị sói rình rập trong phim Hollywood.

“Đợi chút.” Một tiếng hét lớn từ cửa truyền tới, sau đó anh hùng của chính nghĩa hoa hoa lẹ lẹ xuất hiện, anh ta dọa người phía sau sững sờ rồi cướp lấy cái cốc trên tay Lâm Đồng Chi, vẻ mặt cười đùa nói: “Các vị, thật là ngại quá, tôi là người nhà của cô ấy, dạo này cô ấy không tốt lắm, cốc rượu này để tôi thay mặt uống được không?”

Hạ Duyên Bình nói tiếng phương Bắc liền một mạch, nói chuyện rất trôi chảy, anh ta và tổng giám đốc Trần liếc nhìn nhau, cốc rượu đã đưa tới bên môi, “Tổng giám đốc Trần, tôi thay mặt cô ấy bồi ngài vì không phải, cô ấy vẫn còn trẻ, chưa hiểu chuyện, ngài đừng chấp nhặt cô nhóc này, tôi xin cạo trọc để bày tỏ lòng thành.” Đang nói chuyện thì anh ta ngửa cổ lên, rượu trắng đi xuống cổ họng một mạch giống như chỉ là uống nước lã.

Sắc mặt tổng giám đốc Trần hơi hòa hoãn lại, nở nụ cười nói: “Chàng trai này không tệ, biết thương vợ, mà vợ cậu cũng không tệ, rất coi trọng nghĩa khí.” Ông ta cũng nâng cốc rượu lên uống một hơi cạn sạch.

Lâm Đồng Chi hoảng hốt vẫn chưa trấn định lại, ngẩng đầu nhìn thì không phải người nhà nào cả, rõ ràng đó chính là Hạ Duyên Bình có đôi lông mày thanh tú giống như hồ ly, sau đó cô nghe tổng giám đốc Trần nói: “Chàng trai ngồi xuống đi, trước hết gọi ba món ăn lần lượt lên đã.” Ông ta gọi người kê thêm một chiếc ghế bên cạnh Lâm Đồng Chi, mặt khác lại gọi một ly rượu tới, chỉ trong chớp lát đã bắt đầu xưng hô như anh em thân thiết với nhau.

Nghĩ lại việc này, Lâm Đồng Chi cảm thấy chính mình đã quá liều lĩnh, trái tim nhảy loạn “thịch thịch” chưa bình tĩnh lại, Hạ Duyên Bình vừa vặn quay đầu, nhẹ giọng trách mắng cô: “Đọc sách nhiều đến mức choáng váng sao? Không hiểu thế nào nữa, cô không uống được rượu cũng không mời người kia một ly trà à?”

Lâm Đồng Chi bị mắng đến tỉnh ra, cô làm theo lời Hạ Duyên Bình lấy trà thay rượu mời hết một vòng, mắt thấy một người đàn ông khôi ngô ngồi bên cạnh giúp mình che gió che mưa, nhất thời trái tim treo lơ lửng được buông xuống, đã làm việc hơn một năm, thật ra thì lẫn lộn trong xã hội không hề hết được những điều bản thủ nhơ nhớp, rốt cuộc mình cũng không yên tâm mang theo mặt nạ gỗ đứng ngoài cuộc nhưng có ai có thể vì cô dừng cảm đứng ra hét lớn một tiếng: “Dừng lại.”

Cô hồi phục tinh thần, đứng lúc thấy Hạ Duyên Bình dùng đôi đũa của cô gắp một hạt đậu phộng đưa đến miệng mình, cô vô thức đỏ mặt, người đàn ông này, đột nhiên trong đầu nhớ tới lời Trần Mặc đã nói: “Anh ta là đối thủ cái nhau của mình.” Cô không tự chủ được mỉm cười, nói như vậy nghĩa là tài ăn nói vô địch tiên hạ của anh ta vẫn bị Trần Mặc chèn ép, anh ta không vì “kỷ sinh Du, hà sinh Lượng” (trời đã sinh Du sao còn sinh ra Lượng) mà buồn bực chứ?

Không khí trên bàn rượu thay đổi hẳn, mọi người ăn cơm xong còn vô cùng phấn khởi muốn đi ca hát, mấy người đàn ông lại gọi bia cùng rượu đỏ một lần nữa. Lâm Đồng Chi rút ra được bài học, không đợi dặn dò đã cô chủ động bước lên mời tổng giám đốc Trần cùng hát ca khúc “Tâm vưu”, được cả phòng hoan hô, sau đó nhiệm vụ của cô chính là cùng các vị ở đây hát tình ca. Cô ngồi trên ghế sofa gần màn hình nhất, cầm mic trong tay, không nhìn được lại đi nhìn trộm Hạ Duyên Bình thì thấy anh ta ngồi trên chiếc ghế trung tâm cùng tổng giám đốc Trần, trên bàn uống nước tất cả đều là bình rượu và ly rượu lớn nhỏ. Khuôn mặt Hạ Duyên Bình đỏ bừng, không biết từ lúc nào hai chiếc cúc gần cổ áo sơ mi bị cởi ra, miệng lưỡi ba hoa nhỏ giọng kể những chuyện không đúng đắn làm mấy người đàn ông kia cười ha hả một hồi. Anh ta pha trò thật chăm chú, ngay cả bị cô lên lút nhìn lâu như vậy cũng không phát hiện ra. Trong lòng Lâm Đồng Chi đau xót... đây là lần đầu tiên trong buổi tối nay cô không trung cầu ý kiến người bên cạnh mà tự mình đi lên chọn một bài hát, sau quay lại cười xin lỗi người đang chờ được hát rồi cầm lấy mic.

“Bước từng bước vượt qua gian khổ, vẫn tiếp tục tiến về phía trước, không để ý đến sấm ở trên cao, tiếng gió vang bên tai giống lời ca khích lệ, phải cố gắng đi từng bước thật chắc chắn...”

Từ lúc chất giọng khàn khàn vang lên trong phòng KTV, Hạ Duyên Bình lại hiện lên suy nghĩ, cô gái ngu ngốc này, cô tiếp khách thì chọn bài hát đau khổ như vậy làm cái gì? Cô gái ngu ngốc này còn cố tình hát đoạn đầu rất dễ nghe, anh ta phải dùng ba hoa khoác lác chuyện viễn vông, hơi không yên lòng liền tục gât đầu lấy lệ trả lời tất cả các câu hỏi của người khác, thầm nghĩ muốn nhanh chóng kết thúc cuộc nói chuyện này để chăm chú lắng nghe cô hát. Tổng giám đốc Trần là người lâu năm thành tinh, lập tức ý thức được ông ta thất lễ, rất thức thời dừng nói chuyện. Vừa nghe thấy cô hát hết đoạn kia, “Con đường tươi đẹp là do máu và mồ hôi tạo nên, trong lòng cảm ơn chúa đã trải con đường ra cho ta, chỉ mong ngày sau tốt hơn thì ta sẽ dừng bước mãi mãi, hòa bình yên ổn chính là âm nhạc của ta...”, âm nhạc vẫn quanh quẩn trong phòng, dư âm vẫn vang vọng, toàn bộ căn phòng đã trở nên vô cùng yên tĩnh, mọi người hoặc quên vỗ tay hoặc là ồn ào, thể xác và tinh thần Hạ Duyên Bình còn đang đắm chìm trong đó, đã thấy tổng giám đốc Trần mỉm cười vỗ bờ vai anh ta: “Người anh em, bài hát này chính là vợ cậu hát cho cậu nghe đó.”

Bạn đang đọc truyện *Về Nền Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

Vừa ra khỏi phòng hát, Lâm Đồng Chi bị thời tiết nóng bức vây quanh bốn phương tám hướng, mê man trong đầu dần biến mất, nhưng tự nhiên trong lòng lại sinh ra một nỗi sợ hãi, cô không biết mình sợ hãi điều gì. Đêm khuya mùa hè, khi mấy ngôi sao tỏa sáng lấp lánh như những viên kim cương trên bầu trời đen kịt, một ngày náo nhiệt âm ỉ từ từ lắng xuống. Sau khi Hạ Duyên Bình bắt tay tạm biệt với người khác thì bắt một chiếc taxi, mở cửa xe phía sau rồi ngược nhìn cô. Lâm Đồng Chi im lặng một lúc lâu, có hơi lưỡng lự, cuối cùng cô không thể chịu đựng nổi ánh mắt đảo qua đảo lại của mọi người xung quanh nữa, cúi đầu chui vào trong xe.

Đêm khuya taxi không mở điều hòa mà chỉ mở cửa kính thông gió. Hạ Duyên Bình đã uống không ít rượu ngồi ở ghế phụ, một tay chống đầu trên cửa xe. Gió thổi qua, men rượu dâng lên, anh ta hít một hơi thật sâu, đúng là không khí trong KTV không so sánh được với không khí ngoài trời. Đột nhiên, một câu nói đã phá vỡ sự im lặng ẩn ý của hai người: “Ồ, hình như có mùi hoa nào đó.”

Lâm Đồng Chi cúi thấp đầu không nói tiếp, nhưng sau khi nghe tài xế nói vậy, người trẻ tuổi hoạt bát cũng rướn cổ ra ngửi một chút: “Thật sự có, mùi này giống với mùi hoa quế.”

Hạ Duyên Bình lắc đầu cười: “Làm sao có thể, mùa này sao có thể có hoa quế được. Không phải là mùi nước hoa tương tự như vậy chứ?”

Lâm Đồng Chi mở miệng giải thích theo bản năng: “Hẳn là hoa quế sớm mùa, quế sớm có thể nở hoa rồi.” Nói xong câu đó, đột nhiên cô hơi sững sờ, trong lòng chợt thất một lúc, ký ức ào ào mở ra. Vì sao? Vì sao hương hoa quế lại có một phần trong cuộc đời cô?

Hôm sau, nguyên một ngày Hạ Duyên Bình không ra khỏi phòng khách sạn. Bắt đầu từ tám giờ sáng, anh ta gọi điện cho Lâm Đồng Chi, tiếp đó cứ cách nửa giờ lại gọi một lần, anh ta không suy nghĩ mình đang làm cái gì và làm như thế chứng tỏ ý nghĩa gì, dường như tất cả đều là theo bản năng, dường như chỉ có đợi cô gọi điện thoại tới anh ta mới xác định được hành động tiếp theo của mình. Đêm qua anh ta không dám nói bất cứ chuyện gì, sợ rằng nếu nói ra sẽ thay đổi hoặc mất đi thứ nào đó. Có lẽ mọi việc đến quá nhanh, nhanh tới mức bản thân anh ta cũng không tin được. Đầu đã là người trưởng thành, mặc kệ là vui vẻ hay đau khổ, dấu vết của một đoạn tình cảm đã khắc sâu trong lòng không thể nào xóa nhòa, càng là người như vậy thì khi đối mặt với tình yêu lại càng thận trọng và mềm yếu, cũng vì thời còn trẻ họ đã trải qua một mối tình nên giờ đây không có cách nào đối diện với nó. Điện thoại vẫn được gọi đều đặn cho đến chín giờ tối nhưng đương sự vẫn như cũ không có trả lời.

Tình huống ngày thứ hai cũng giống ngày đầu tiên.

Ngày thứ ba vẫn lặp lại y như vậy.

Ngày thứ tư, Hạ Duyên Bình rời giường buổi sáng vào phòng tắm thì kinh ngạc phát hiện một khuôn mặt nhăn nhoe, sắc mặt tiêu tụy, râu ria lởm chởm, đôi mắt hiện đầy tơ máu, trông giống một kẻ nghiện bị bắt vào trại cai nghiện một tuần. Anh ta khiếp sợ nhưng trong lòng lại sinh ra vài phần vui vẻ, có vẻ là vì cuối cùng đã xác định được tâm ý của mình. Anh ta gần như ngang ngược nghĩ, bản thân mình đã cho cô thời gian ba ngày tự ngẫm nghĩ, phía bên kia chắc cô đã nhận ra điều gì đó. Cho nên anh ta trực tiếp tới cơ quan của Lâm Đồng Chi vì anh ta thấy thái độ của mình rất rõ ràng rồi. Nhưng lúc hát ở KTV, thái độ của Lâm Đồng Chi đối với anh ta không phải là quan tâm cảm động, cả lúc sau khi rời khỏi đó cũng không phải là sợ hãi tránh né, nhưng mà hai ngày trước đây cô lại thân thiết gần gũi với anh ta. Trong lòng Hạ Duyên Bình vô cùng buồn bực, bởi vì anh ta thấy tốc độ che giấu sắc mặt của cô không thua kém anh ta, còn xét từ lời nói tới hành động, cô đều cư xử như muốn cách xa ngàn dặm, không tìm được bất cứ sơ hở nào.

Anh ta thử rất nhiều phương pháp, nhưng vẫn như cũ không thể nhìn ra nội tâm còn mong hơn vỏ trứng gà của cô, thật sự là hết cách. Anh ta bước vào nhà Trần Mặc với tư thế chẳng khác nào chuẩn bị giao dịch với ma quỷ. Sau khi đáp ứng một ngân điều kiện không hợp lý của Trần Mặc và cam đoan một vạn lần với cô ấy rằng mình sẽ đối xử tốt với Lâm Đồng Chi, Trần Mặc mới vừa lòng nở nụ cười, tiếng cười của cô ấy như đã tính trước mọi việc, dường như tất cả đều rất dễ dàng.

Lâm Đồng Chi đáp ứng yêu cầu của Trần Mặc đến nhà cô ấy đan áo len cho con dâu hoặc con rể tương lai của mình, ngay khi vừa bước vào đã thấy Hạ Duyên Bình đang ngồi ở đó. Cô cực kỳ không khách sáo sa sầm nét mặt, lập tức bước vào phòng Trần Mặc, tức giận ngồi phịch xuống giường.

Trần Mặc chỉ im lặng đứng lên khóa trái cửa phòng ngủ, quay lại ngồi cạnh cô, ngày sinh nở sắp tới, cả người cô ấy bình thản, hiền hòa giống bản năng của người mẹ, so sánh với Lâm Đồng Chi, cô ấy chính là người mẹ bao dung cho một đứa bé phạm sai lầm. Bởi vậy cô ấy im lặng gây áp lực cho Lâm Đồng Chi nhưng lại không nói lời xía xói như ngày thường. Dưới áp lực như vậy, Lâm Đồng Chi không thể làm gì khác đành phải mở miệng trước, khi thể cũng yếu hơn lúc mới đến, nói chuyện giống như mê sương: “Tớ không tin vào ‘nhất kiến chung tình’(vừa gặp đã yêu), Tiểu Mặc à!”

Trần Mặc nở nụ cười, nhướn mày, cong khóe miệng: “Chi Chi, mình cũng không tin tưởng điều này.”

Lâm Đồng Chi nhảy dựng lên: “Vậy mà cậu còn muốn mình...”

Trần Mặc đặt tay lên lưng cô, cắt ngang lời của cô: “Mình cũng chỉ lo lắng cho cậu nên mới đồng ý cho Hạ Duyên Bình theo đuổi cậu thôi, không không phải là muốn gả cậu cho anh ta ngay lập tức, cậu đừng tỏ ra vẻ mình muốn đẩy cậu vào hố lửa như thế, nào, Chi Chi, nói cho mình biết cậu đang lo lắng hay trốn tránh điều gì vậy?”

Lâm Đồng Chi mở miệng muốn nói gì đó, ngăn người ra rồi sau đó lại chán nản...

Trần Mặc nở nụ cười nhẹ: “Hãy nghe mình nói này, Chi Chi, ai cũng biết sợ hãi, cũng có lúc mình thực sự sợ hãi, mình sợ chết, sợ chia lìa, thậm chí sợ Văn Đào không hề yêu mình. Thế giới này có rất nhiều cám dỗ, mình không thể biết trước cũng như không thể ngăn chặn nhiều nguy hiểm như vậy. Tình

cảm và sinh mệnh vô cùng mong manh, mà chúng ta còn trẻ, không có nhiều kinh nghiệm, muốn biết rõ mọi thứ chỉ có thể từ từ tìm tòi cho nên khả năng chúng ta phạm sai lầm là rất lớn. Chi Chi...” Cô ấy tạm ngừng một chút, “Nhưng mình không thể vì sợ chết mà chống lại sự hồi sinh, sợ mất đi mà từ chối tất cả, sợ Văn Đào rời đi mà tự nguyện buông tha. Sở dĩ sinh mạng con người ngăn ngừi như vậy vì mình cảm thấy đó là muốn nhắc nhở chúng ta càng phải quý trọng người bên cạnh hơn.”

Lâm Đồng Chi cúi thấp đầu không mở miệng, rốt cuộc kiên nhẫn của Trần Mặc có giới hạn, cô ấy nói nhiều như vậy mà không có lời đáp lại, lập tức trở nên nóng nảy, khôi phục dáng vẻ cộc cằn: “Này, tóm lại là cậu muốn làm sao mới chịu nói chuyện đây, im lặng như vậy là có ý gì? Thực sự làm người ta tức chết mà!” Cô ấy nhảy dựng lên tìm nước uống trong phòng nhưng nhìn khắp không có không có ly nước ấm nào nên càng thêm nổi nóng.

Cửa phòng ngủ mở “cách” một tiếng, hai người đàn ông đứng ở cửa thật không có phong độ thân sĩ, Văn Đào mang một ly nước cho người vợ cười đến ghê rợn của mình, mặc dù tâm tư của Hạ Duyên Bình vô cùng phức tạp nhưng vẫn không quên giờ ngón tay cái tán thưởng Trần Mặc. Trần Mặc vẫn còn muốn nói gì đó thì chồng cô ấy đã ôm cái cổ mũm mĩm của cô, không để ý có người ngoài ở bên cạnh, anh ta hôn “chụt” một cái lên mặt cô, đưa ly nước tới môi cô, cung chiêu nói: “Vợ à, anh đã cắt cái đĩa giúp em rồi, chúng ta cùng đi xem ‘Tom&Jerry’ đi.” Nói xong anh ta tóm cô đi nhanh như một con gió. Lâm Đồng Chi ngẩng đầu kêu một tiếng “Này”, không ngờ Hạ Duyên Bình đã đóng cánh cửa lại, ngăn cách câu nói của cô ở lại trong phòng.

Lâm Đồng Chi trơ mắt nhìn anh ta tới gần, ngồi xuống cái ghế trước mặt cách cô không quá một mét, ánh mắt nhìn cô chăm chăm, nhất thời toàn thân cô thấy không được tự nhiên, cô cúi đầu giả vờ nhẹ nhàng, dễ chịu, lật đi lật lại túi len Trần Mặc mua từ trước, nhanh chóng bắt đầu đan các sợi vào nhau. Lúc này, cô nghe thấy giọng nói của Hạ Duyên Bình vừa bức mình vừa buồn cười: “Cô cứ yên tâm, tôi cũng không phải là hổ báo gì.”

Cười đùa như vậy cũng không có ai phụ họa, Hạ Duyên Bình hỏi: “Trần Mặc đưa cho cô nhiều len như vậy để làm gì?” Không thấy đáp lại, anh ta đành tự hỏi tự trả lời: “Cô ấy muốn cô làm cu li cho mình sao? Cô thật là ngốc mà, chẳng lẽ cô ấy muốn cô làm cái gì thì cô làm cái đó?”

Rốt cuộc Lâm Đồng Chi không chịu đựng được kiểu quan tâm giống của bà hàng xóm này, giọng nói nhỏ như muỗi, mở miệng bênh vực cho bạn bè: “Cô ấy không biết đan áo len.”

Tuy cô không ngẩng đầu lên nhưng Hạ Duyên Bình cũng đã thấy được ánh sáng thắng lợi, tiếp tục tấn công vào nhược điểm của cô: “Cô ấy không đan được thì cô sẽ đan giúp cô ấy? Việc gì cũng có người làm hộ, cô ấy đúng là tốt số.”

Cuối cùng, Lâm Đồng Chi ngẩng đầu liếc anh ta một cái, ánh mắt thiếu thiện ý, giọng nói cũng hơi tức giận: “Số mệnh của Tiểu Mặc vốn rất tốt, anh ám ức không phục sao?”

Trong lòng Hạ Duyên Bình mừng rỡ nhưng trên mặt vẫn tỏ ra vẻ không chấp nhận được: “Điều lớn lên cùng nhau, người này so ới người kia lại tốt hơn một chút...” Đột nhiên anh ta ý thức được mình diễn quá mức, những lời này còn hơn cả “Hồng Lâu Mộng”, cảm thấy hơi thâm hại vội ngậm miệng lại.

Lâm Đồng Chi đã nghe ra ý tứ rồi, mắt thấy một người đàn ông nói chuyện như mấy cô nương hay ghen tuông trong Di Hồng viện (tên một thanh lâu), cô bật cười “xi” một cái.

Hạ Duyên Bình bày ra khuôn mặt dày, Lâm Đồng Chi tưởng nước cờ của anh ta là lời nói thật lòng, cô nghĩ một chút rồi nghiêm túc trả lời: “So với tôi thì Tiểu Mặc là người thông minh rộng rãi, đương nhiên số mệnh cô ấy sẽ tốt hơn tôi rồi, nhưng ông trời cũng không đối xử tệ bạc với tôi, chẳng qua là tôi phải nỗ lực cố gắng nhiều hơn một chút thôi.”

Tự xưng Hạ Duyên Bình cảm thấy hồ thẹn, nỗ lực cố gắng của cô đâu chỉ là một chút, cô lương thiện, nghiêm túc, chăm chỉ, kiên nhẫn làm báo cáo thu hoạch, cô còn là người chưa từng oán thán trời đất. Anh ta tiến lên phía trước nghiêm túc nhìn ánh mắt cô gần từng tiếng nói: “Có lẽ số mệnh trước kia của cô không bằng Trần Mặc, nhưng về sau tuyệt đối sẽ không kém cô ấy, bởi vì tôi hoàn toàn không hề kém Văn Đào.”

Lâm Đồng Chi nghiêm túc nhìn anh ta rồi lại nghiêng đầu nghĩ gì đó, giống như đang nghiền cứu tính khả thi trong lời nói của anh, Hạ Duyên Bình không biết nên khóc hay nên cười, cô gái nhỏ này đều cân nhắc mọi việc theo cách như vậy sao? Anh ta vội bổ sung thêm: “Đương nhiên là tôi không có bộ dạng đẹp trai như Văn Đào, nhưng tôi thông minh hơn anh ta, hài hước hơn anh ta, giao thiệp rộng hơn anh ta, lại càng biết cách làm người khác vui vẻ hơn anh ta...” Miệng lưỡi anh ta lưu loát nói, đột nhiên phát hiện hóa ra mình cũng có rất nhiều ưu điểm đến thế, trong lòng không khỏi hơi lảng lảng.

Lâm Đồng Chi nghe anh ta khoe khoang khoác lác lại hé miệng cười.

Bạn đang đọc truyện *Vẽ Nền Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

Cứ như vậy, hai người bắt đầu quá trình kết giao, người trưởng thành hay lấy tương lai cùng chung sống với nhau làm mục đích lui tới, họ thường đi ăn cơm, đi dạo phố, thỉnh thoảng nghe ca nhạc, xem phim... Nếu nói hai người kết giao có chỗ đặc biệt hơn người khác thì đó chính là Lâm Đồng Chi có tính cách “hiền thê lương mẫu”(vợ đảm mẹ hiền) thường giúp Hạ Duyên Bình dọn dẹp phòng ở, hầm các loại canh khác nhau. Lúc ở chung một chỗ hai người không hẹn mà gặp cùng tìm ra những điểm tương đồng, gác cái bất đồng qua một bên, cách theo đuổi vô cùng giống nhau. Thu qua đông tới, hai

người nói chuyện tình cảm đúng kiểu “trăng thanh gió mát”, không hề có chút gọn sóng, khóe miệng cũng chưa từng mở ra. Đương nhiên chuyện đó không ảnh hưởng tới quan hệ của cả hai, Hạ Duyên Bình là loại người sắp bị hành hình mà còn có thể cười với đao phủ: “Người anh em, ra tay nhớ nhẹ chút.”, Lâm Đồng Chi càng không cần phải nói, trời sinh cô chỉ nhắc chuyện tốt, không nhắc chuyện xấu, không làm cho ai phải lo lắng. Hơn nữa bởi vì công ty nghiệp vụ của Hạ Duyên Bình vừa mới hạt động, hạng mục lớn lại đang ở Châu Hải, thời gian anh đi tàu còn nhiều hơn ở nhà, không còn nhiều thời gian chăm sóc cô chu đáo, cẩn thận nữa. Hai người còn không vội, Trần Mặc ở bên cạnh đã gấp đến độ giống như gà mẹ, oán giận nói với Văn Đào: “Hai người kia được gọi là gì chứ, phúc hắc với phúc hắc (bụng dạ đen tối), có gì cũng giấu chặt, vẫn còn “tương kính như tân”(tôn trọng nhau như khách).” Bởi vì vợ yêu sắp lâm bồn, tâm tình Văn Đào vô cùng khẩn trương, nếu như thường ngày anh kính cẩn nghe theo vợ thì bây giờ chỉ mỉm cười: “Em đã quản việc mai mối rồi, bây giờ còn muốn xen vào chuyện hai bọn họ sinh đứa nhỏ sao?” Trần Mặc cũng nghĩ như vậy, Tiểu Trần Mặc trong bụng cô không ngoan ngoãn nhiều ngày rồi, bác sĩ chuẩn đoán ngày đẻ là một trong hai ngày tới, lúc này cô mới đặt lực chú ý trở về.

Hai ngày sau, khi lễ Giáng sinh đến gần, người đi trên đường hết sức rộn ràng náo nhiệt, Lâm Đồng Chi không chỉ mua cho con của Trần Mặc chiếc áo lông có thêu chỉ bên ngoài mà còn chuẩn bị cả hai bộ đồ khác. Hơn nữa tất cả đều đã giặt qua nước, gấp lại gọn gàng, lúc nào cũng có thể dùng được. Hạ Duyên Bình cũng đã trở lại, mắt thấy mùa xuân sắp tới, anh không mua vé tàu trở về nhà mà làm ở trong phòng của Lâm Đồng Chi nghe đĩa nhạc. Người này thay phiên đổi qua đổi lại sống ở nơi nóng ấm và rét mướt nên tay nhanh chóng bị nứt nẻ. Vất vả lắm Lâm Đồng Chi mới tìm ra được một phương thuốc dân gian, thừa dịp hôm nay là chủ nhật, cô ra chợ mua cây củ cải thật lớn, mang về nhà cắt bỏ mấy mắt rồi đặt trên bếp, dội nước tràn ra từ các mắt, nhân lúc củ cải còn nóng, cô thoa nước lên vết thương. Bởi vì phương thuốc dân gian nói rằng phải làm lúc củ cải còn nóng nên hai người ngồi cạnh bếp lửa luôn. Hạ Duyên Bình lấy tờ báo thể thao tuần lật xem tin tức về NBA (giải bóng rổ nhà nghề Mỹ), Lâm Đồng Chi nhắc một tiếng “Tay”, anh liền làm theo. Sau đó, nước củ cải nhỏ vào tay nóng bỏng, anh ta duỗi tay nháy dựng lên, đau đến mức “nhất Phật thế nhị Phật thăng thiên” (vừa mới sinh ra thì đã chết đi). Lâm Đồng Chi không khỏi há hê cười “ha ha” một hồi, lại còn nghiêm túc nhắc nhở: “Này, đặt tay nằm ngang, không được làm đổ nước.”

Trong bếp ngọn lửa đang nhảy múa, thỉnh thoảng Lâm Đồng Chi nghe anh ta hô to gọi nhỏ, cười khỏ “hề hề” nhìn cô, giống hệt một học sinh bú đống bình nghiêm túc lắng nghe giáo viên chủ nhiệm dạy dỗ. Cô bất giác mỉm cười. Ánh mắt cô chăm chú nhìn cây củ cải trên bếp tỏa hơi nóng hổi hổi, hàng mi dài thấp thoáng rủ xuống, trên khuôn mặt cô có vẻ giống như đang nhớ lại chuyện cũ: “Khi còn bé, vào mùa đông, chúng tôi thường chơi một trò chơi, so xem ai đứng cầm nhất, lấy tay cầm sáp nến.”

Khó có lúc Hạ Duyên Bình nghe được Lâm Đồng Chi kể về chính mình, không khỏi hứng thú: “Trong các cô ai là người không sợ đau nhất? Tôi đoán đó là Văn Đào.”

Cô nhẹ nhàng lắc đầu: “Đâu có chứ, từ khi còn bé đến giờ Văn Đào không chơi trò này cùng chúng tôi.”

Hạ Duyên Bình tiếp tục đoán: “Là Trần Mặc sao?”

Cô lắc đầu như cũ: “Không phải là Tiểu Mặc.”

Hạ Duyên Bình chân chừ nói: “Chẳng lẽ lại là cô?”

Cô khẽ mỉm cười, rồi dần lộ ra hàm răng trắng như tuyết: “Làm sao có thể chứ? Đến nhìn tôi cũng không dám.” Cô mỉm cười tiết lộ đáp án: “Là Bằng Bằng, Lưu Bằng Trình, anh không biết cậu ấy đâu.”

Hạ Duyên Bình suy nghĩ một chút: “À, thì ra là anh ta, tôi không biết anh ta nhưng nghe danh đã lâu, đó không phải bạn trai cũ của Trần Mặc sao!”

Lâm Đồng Chi lại hé ra nụ cười, nhưng nụ cười này lại mang theo chút buồn phiền, sau đó cô chậm rãi nói: “Khi còn bé, rất nhiều người thích Bằng Bằng, đáng đáp cậu ấy, lại còn dùng cảm thông mình. Mặc dù biết rõ cậu ấy và Tiểu Mặc không thể nào tách rời nhau nhưng tôi vẫn không nịnh được mà thích cậu ấy, vì giả vờ trong nhà có rượu để cậu ấy kéo tay tôi chạy đi xem, tôi tình nguyện sắm vai một bình hoa.”

Lúc này, cây củ cải phát ra âm thanh “tách tách”, Lâm Đồng Chi không nói nữa, tiếp tục đổ nước vào tay Hạ Duyên Bình cẩn thận, anh cũng không còn kêu la, hơi rất nghiêm túc: “Sau đó thì sao?”

Cô cúi đầu bận rộn, làm như không nghe thấy câu hỏi của anh, cho đến khi làm xong một lượt, cô lại đặt củ cải trên bếp. “Sau đó thì tôi trở thành người có chút tâm cơ, mỗi ngày đều trang điểm thật xinh đẹp, cài hoa, còn kẹp một chiếc nơ con bướm rất lớn trên tóc...” Cô khoa tay múa chân miêu tả cái nơ con bướm, miệng hơi nở nụ cười tự giễu: “Sau đó Bằng Bằng không còn chú ý đến tôi như trước, nhưng mẹ tôi lại chú ý tới. Bà tẩy não cho tôi, nói một cô bé phải xinh đẹp sạch sẽ thì mới có bé trai thích, nhưng bà lại không dạy tôi cách ăn mặc – cứ như vậy tôi bị lừa gạt tự học cách giặt đồ, tự mình chải tóc. Sau nữa, tuy Bằng Bằng không thích tôi nhưng tôi vẫn dưỡng thói quen trang điểm đó.”

Hạ Duyên Bình cũng không giễu cợt cô, mà rất chú tâm lắng nghe, không nhịn được hỏi: “Thế còn Văn Đào đâu?”

“Văn Đào?” Cô hơi cau mày suy nghĩ, “Mặc dù đáng đáp Văn Đào tốt nhưng tính tình thúi như rắm, chơi với cậu ấy mà dơ một chút là không được đâu. Ngoại trừ Tiểu Mặc và các bậc cha mẹ muốn lấy lòng ông nội cậu ấy thì không có đứa trẻ nào muốn dơ ý đến cậu ấy cả.”

Sau đó, rốt cục cô hỏi: “Còn anh? Khi còn bé anh là người thế nào?”

Hạ Duyên Bình mỉm cười từ từ nhớ lại: “Khi còn bé tôi ở tư hợp viện, trong nhà có ba thế hệ sống cùng nhau, trẻ con cũng không ít nên náo nhiệt lắm. Trộm tiền mua quả vật, cùng nhau trốn học, mùa đông đào củ cải trắng, khi người lớn đẩy một cái xe vào trong sân viện, trẻ con thì xem ai ôm được nhiều rau hơn...” Anh đắm chìm vào trong hồi ức, khi còn bé quan hệ của người trong nhà tốt như vậy, anh tư Diên Khánh gương nà bắn chìm không cẩn thận rơi vào người anh, anh trai không nói lời nào đã xông lên đánh anh Diên Khánh một trận đến bể đầu chảy máu, sau anh ấy bị người lớn kéo ra đánh thế nào, mắng thế nào cũng không chịu nói ra nguyên nhân. Ngày hôm sau mấy anh em lại cười “hi hi” cùng nhau ra ngoài mua đá bào ăn... Nhưng sau đó thì sao? Sao mọi thứ lại biến thành như vậy chứ...?

Ngay lúc đó Lâm Đồng Chi cũng hỏi một câu: “Sau đó ra sao?”

Hạ Duyên Bình đẹp bỏ buồn phiền trong lòng sang một bên, bình thần nói: “Sau càng có thêm nhiều người, tứ hợp viện để dành cho dòng trưởng, chúng tôi lần lượt dọn ra ngoài.”

Lâm Đồng Chi thông minh im lặng lại, người trưởng thành biết cách nói chuyện phải xem sắc mặt, giữ lại một phần đường sống, phải thức thời để không bị người ghét. Nhưng sau khi Hạ Duyên Bình nói xong những lời này lại hối hận, trong lòng vẫn muốn cô tiếp tục hỏi thăm. Lúc này thấy cô không hỏi gì nữa, anh không khỏi thấy hơi buồn bực.

Lâm Đồng Chi vừa xử lý lửa trên củ cải, vừa cười nói xấu: “Anh chỉ thấy anh em của anh làm anh gai mắt chứ không thấy mình cũng làm người khác khó chịu.”

Hạ Duyên Bình tưởng là mình không nghe rõ, vội hỏi lại: “Cô nói gì cơ?”

Lâm Đồng Chi nghịch ngợm đứng lên: “Không có gì, trên lưng tôi là Kinh thánh đấy.”

Hạ Duyên Bình không biết nên khóc hay nên cười, nhất thời cảm thấy trái tim mềm nhũn ra, cô gái này không xem mình là người ngoài. Anh ta còn muốn nói gì nữa thì điện thoại di động đã rung lên.

Hai người họ liếc mắt nhìn nhau, Hạ Duyên Bình nhận điện thoại, bên đầu kia, giọng nói của Văn Đào không mạch lạc: “Vợ tôi vừa hạ sinh một bé gái...”

Hạ Duyên Bình còn chưa kịp reu ghẹo, điện thoại của Lâm Đồng Chi đã hiện lên mấy chữ: “Mau tới bệnh viện! Nhớ mang theo quần áo cho con gái mình! Nhanh lên.”

Nhất thời, hai người hoảng loạn một trận. Lâm Đồng Chi vội vàng khom lưng tắt bếp, rồi về phòng ngủ lấy một túi đồ lớn, Hạ Duyên Bình đang thay giày, nhận lấy túi trong tay cô, vội dặn dò: “Áo khoác ngoài của cô ở đâu? Mau mặc vào. Mau mặc vào.”

Lúc hai người họ chạy tới bệnh viện thì Trần Mặc đã ngủ, Văn Đào đi qua đi lại bên cạnh cô, không lúc nào có vẻ bình tĩnh, mẹ Trần Mặc ngồi bên cạnh giường bệnh. Mấy người còn chưa nói gì, hộ lý đã ôm một cái tã nhỏ tới, mẹ Trần Mặc nhận lấy tã, Văn Đào ở một bên xoa hai tay nóng lòng muốn nhìn nhưng không dám đưa tay ra bế.

Đó là một cục cưng da hồng hào nhăn nheo, trông có vẻ xấu xí nhưng lại rất đáng yêu, Lâm Đồng Chi không nhịn được đưa tay chọc một cái trên mặt nó, cục cưng không khỏi cau mày, quay mặt ra chỗ khác ngáp một cái thật to. Sau đó nó há miệng, “oa oa” gào khóc lớn lên.

Bởi vì sinh nở cực khổ và hưng phấn sau một giấc ngủ sâu, Trần Mặc nghe thấy tiếng khóc, lập tức phản xạ có điều kiện ngồi dậy, mắt cô còn chưa mở nhưng đôi tay đã đưa ra: “Cục cưng. Cục cưng tới đây nào!”

Trần Mặc ôm con gái của mình, đứa bé nằm trong ngực mẹ, nghe thấy nhịp tim của mẹ, nhanh chóng yên tĩnh lại rồi ngủ thiếp đi. Đàn ông thường sợ hãi trẻ nhỏ hơn là phụ nữ, Lâm Đồng Chi nhận cục cưng mềm mại xấu tính từ trong tay Trần Mặc, thấy gương mặt Văn Đào vẫn chờ đợi xen lẫn sợ hãi như cũ, cô và Trần Mặc nhìn nhau một cái, không có ý tốt nhét bé con vào tay Văn Đào.

Văn Đào không dám ôm cục cưng, cũng không dám buông nó xuống, đáng điệu cứng ngắc, vẻ mặt khấn trương, nhưng không che giấu nỗi tình yêu thương với máu mủ của mình, vẻ mặt xoắn xuýt như vậy, chỉ sợ sau khi truyền ra ngoài, một đời anh mình sẽ bị hủy hoại trong chốc lát.

Lâm Đồng Chi che miệng nở nụ cười khanh khách, Hạ Duyên Bình nhìn cô rồi lại nhìn sang cục cưng, trong mắt có kính nể, có cảm động, có chúc phúc, còn có..., còn có mong mỏi đối với tương lai.

Bọn họ ở bệnh viện ngây ngốc rất lâu mới trở về, sau khi ra khỏi đó, Hạ Duyên Bình thận trọng nói một câu: “Vào lễ mừng năm mới, tôi sẽ về nhà, cô đừng nhớ tôi quá đấy.” Đầu tiên là Lâm Đồng Chi sững sốt một lát, sau đó mỉm cười hiểu ý.

Bạn đang đọc truyện *Vẽ Nền Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

Sau khi Hạ Duyên Bình trở về nhà, Lâm Đồng Chi dành toàn bộ thời gian ở nhà Trần Mặc. Không hiểu tại sao cô rất thích treu chọc cục cưng xấu tính, mỗi lần nhéo nhẹ lên mặt cục cưng, nhìn khuôn mặt cục cưng thay đổi liên tục thì cô lại cười vui vẻ, làm cho hai vợ chồng Trần Mặc nhìn thấy một màn kia đau lòng không thôi.

Nhưng hai vợ chồng nhà này đều không nói gì cả, bởi vì Lâm Đồng Chi đã làm rất nhiều chuyện, tắm rửa xoa bóp cho cục cưng, mặc cho cục cưng đồ đã giặt qua nước ảm, cô chăm sóc cục cưng kiên nhẫn, tỉ mỉ không khác gì so với mẹ ruột. Trần Mặc nhìn cô than thở: “Cậu thích trẻ con như vậy, tại sao không hết hôn sớm một chút rồi sinh lấy một đứa?”

Lâm Đồng Chi đang lắc cái chuông đùa với cục cưng, cũng không ngẩng đầu lên, nói: “Chuyện đó không biết ngày tháng năm nào mới thực hiện được.”

Trần Mặc cất cao giọng: “Còn Tiểu Hạ của chúng ta? Những lời này của cậu vớt Tiểu Hạ vào trong góc nào rồi?”

Lâm Đồng Chi cười “ha ha” một tiếng: “À, anh ấy sao, chỉ cần là chuyện không thực hiện được thì cũng không ôm hy vọng quá lớn sao?”

Trần Mặc không tiện nói thêm gì nữa, điện thoại trong nhà kêu vang “reng reng”, cô ấy đi nhận điện thoại, đầu tiên là kinh ngạc, sau đó lại vui mừng, chỉ nghe thấy cô nói một câu nịnh hót: “Anh, chị dâu.” Sau đó cô ấy bắt đầu thì thầm chuyện phiếm. Lâm Đồng Chi rất tự giác bế cục cưng vào phòng bếp chơi đùa với nó, sau lại ra phòng khách nói chuyện với ông bà nội của cục cưng. Đến lúc cô đi một vòng trở lại, Trần Mặc vẫn còn nói chuyện điện thoại. Mỗi khi cục cưng đói bụng hậm hực hướng mũi lên trời, lúc này Trần Mặc mới ngắt điện thoại ôm lấy con gái, Lâm Đồng Chi giúp cô ấy cắt điện thoại xong, ông nói bị cầm đến nóng rực, cô không khỏi ai oán: “Không biết là người nào, có thể tán gẫu lâu như vậy?”

Trần Mặc đổi tư thế thoải mái, ôm con gái cho bú, một bên cười nói: “À, là Lăng Phong và Lưu Phong. Lưu Phong là người quen, cũng là học trưởng của mình, Lăng Phong là vợ anh ấy, là học tỷ của mình. Hai người là mỹ nam mỹ nữ ông trời tác hợp, hiện nay đang sống ở Bắc Kinh, hai, ba năm nay mình chưa gặp họ rồi.” Ánh mắt cô quét qua gương mặt Lâm Đồng Chi rất nhanh, không có ý tốt làm ra vẻ đột nhiên nhớ ra chuyện gì, “Đúng rồi, thiếu chút nữa thì mình quên mất, Lưu Phong ấy à, là hoa khôi của trường mà Tiểu Hạ thích nhiều năm đấy.”

Lâm Đồng Chi đang dọn dẹp phòng thì run tay một cái, ngay sau đó đã khôi phục thái độ bình thường. Trần Mặc không bỏ qua bất kì thay đổi dị thường nào của cô, cười trộm rồi tiếp tục thêm dầu vào lửa, “Mình đã kể với cậu chưa, có một năm vào lễ tình nhân, Tiểu Hạ mua chín mươi chín đóa hồng, đứng trước cửa ký túc xá của Lăng Phong rất lâu, chuyện đó đã trở thành truyền kỳ của trường nữ sinh chúng mình đấy.” Lâm Đồng Chi giống như chỉ nghe chuyện cũ của người lạ, chẳng qua chỉ “à” một tiếng, không tỏ vẻ gì cả, điều này không khỏi làm Trần Mặc mất hứng. Cô đang muốn phát hỏa nhưng cơ thể vừa chuyển động quấy rầy cục cưng, nó nhăn mặt khóc âm ỉ.

Không nghĩ tới người kia từng yêu như vậy, đều là người trưởng thành, có thể thông cảm được, mặc dù bây giờ nhớ lại sẽ cảm thấy tình yêu trước kia rất khờ khạo, nhưng cũng rất thẳng thắn, không che giấu chút nào. Tại sao Lâm Đồng Chi cô không phải là người yêu nồng cháy như con thiêu thân lao đầu vào lửa được chứ? Lâm Đồng Chi muốn nhếch miệng cười bày tỏ mình không quan tâm hoặc là mình cũng chung cảnh ngộ, nhưng miệng cô không nhếch được lên một độ nào, cô phát hiện mình không thể cười nổi. Ngực có một loại cảm giác hơi buồn bã mà không phát tác được, chín mươi chín đóa hồng, cô cúi đầu, lễ tình nhân tặng chín mươi chín đóa hồng thì có ý nghĩa gì? Nhưng tại sao anh ta chỉ nói với mình: “Thật là thơm! Hôm nay có canh gì vậy?” Lần nào anh ta cũng lặp lại vấn đề đó giống như tiếng chuông đồng hồ, rốt cuộc người bình tĩnh như Lâm Đồng Chi cũng phát ra tia lửa: “TMD, chẳng lẽ ở trong anh ta mình chỉ là người nấu canh thôi sao?”

Nếu người họ Hạ nào đó biết Trần Mặc lời chuyện trường bọn họ lưu truyền mà anh ta cho là ngu ngốc ra để nói, không biết anh ta có thể liều mạng với cô ấy hay không? Nhưng ngược lại, rất nhanh sau đó anh ta đã phát hiện (không bằng nói là cảm thấy) có điều bất thường.

Hôm nay lúc anh ta gọi điện cho Lâm Đồng Chi thì phát hiện người bình thường không bao giờ ngắt điện thoại trước, chỉ biết mỉm cười nghe anh ta cầu nhàu lại không thấy đâu, cô chỉ nói sơ sơ vài câu, kêu ở đâu bên kia: “A, sồn sắp cháy rồi.” Anh ta nghe được tiếng kêu thì biết ý, lễ độ cúp điện thoại.

Hai ngày sau, cũng giống hết lần trước gọi điện, cô mở miệng đã nói: “À, thật ngại quá, bạn bè đang ở dưới lầu, chúng tôi hẹn đi dạo phố, lúc rảnh sẽ gọi lại cho anh.” Cô cũng không chờ anh ta nói, “cạch” một cái cúp điện thoại. Anh cảm điện thoại đã ngắt kết nối, bất giác vừa tức giận vừa buồn cười, trời sinh cô không phải người biết giả bộ, muốn giả bộ cũng phải để ý đến không khí. Nhưng mà cô giận đối với anh làm anh cảm thấy hơi bất ngờ, ai nói đàn ông không phải kẻ đầu gối?

Lần này anh ngỡ người ở nhà lâu hơn trước kia nhưng lại cảm thấy thoải mái hơn. Không phải căn nhà sửa sang lại khiến anh ta dễ chịu, mà là thái độ đối nhân xử thế chín chắn thận trọng khiến mọi người nhìn anh với thái độ thay đổi hẳn. Bình thường Lâm Đồng Chi luôn treo bên miệng mấy câu như “Thua thiệt chỉ chứng minh anh hay so sánh mình với người khác, cái đó có ăn được không?” hay là “Nói tiền không phải là vấn đề thì thường tiền tài mới là vấn đề lớn nhất.” Những câu răn dạy người trần tục uyên bác kiểu này lọt vào tai anh ta như rễ cây cắm thật sâu, anh ta phát hiện mình không còn oán hận như trước nữa. Lúc ở nhà, anh thường bày trò lấy lòng mọi người, cha mẹ hay nói đùa còn không kịp, về phần những người khác đối xử với anh thật tâm hay là giả vờ, anh cũng đều đáp lại bằng khuôn mặt mỉm cười. Trong lời nói của người khác còn có ẩn ý gì, anh cũng bình tĩnh hòa nhã không hề châm chọc nữa.

Sắp hết năm, ông nội hỏi anh ta có ở lại nhà không, giao công ty cho người khác xử lý. Lão thái gia lên tiếng chứng tỏ ông chuẩn bị đặc xá kiếp sống lưu lạc của anh. Anh lại làm như không nghe thấy, cười nói đúng mực: “Công ty vừa mới hoạt động, sao cháu có thể bỏ được? Nếu ông muốn nhìn thấy cháu, chỉ cần ông gọi điện cháu sẽ trở về.”

Ông nội đưa mắt nhìn anh hồi lâu, dường như muốn tìm dấu vết lấy lui làm tiền, hoặc là tỏ vẻ oán giận trên gương mặt anh, anh nhìn thẳng vào ông không chút sợ hãi, nói thật, trước kia không phải là anh không có oán giận, chung quy đều cảm thấy tới công ty nghiệp vụ nhỏ bé chẳng khác nào đi đây, một ngày nào đó anh ta sẽ trở về. Hơn nữa lúc đó anh ta không thể hiểu nổi Văn Đào, gác chuyện của mình lại rồi chạy đến địa phương nhỏ chịu khổ, giúp anh gây dựng trụ cột công ty. Mãi cho đến lần về nhà này, ở không được mấy ngày anh đã thấy nơi này quá mức buồn chán, nước cũng không ngọt, phòng ốc trong nhà tuy lớn nhưng trống vắng không có hơi thở con người, các anh em bị trường bồi dưỡng thức khố không nói nên lời – mà mình có tay có chân, không cần lệ thuộc vào người lớn giống như mấy anh em khác. Anh bắt đầu nhớ công ty nhỏ của mình, mặc dù chỉ là chim sẻ nhỏ bé, nhưng cũng là do mồ hôi anh tạo nên, đó là sự nghiệp thuộc về mình, hoàn toàn thuộc về mình. Anh nhớ đến căn phòng nhỏ bé đơn sơ nhưng không thiếu đi âm áp, cùng với người nào đó.

Tết âm lịch năm nay muộn hơn mọi năm, còn tám này nữa là đến lễ tình nhân, anh ta ở nhà đến phát ngán, dường như lấy tâm trạng đào tẩu thành công đi tàu về phía Nam. Anh còn suy nghĩ muốn vào thành phố trước lễ tình nhân, cũng Lâm Đồng Chi trải qua lễ tình nhân đầu tiên của họ. Giữa những người đang yêu nhau, đó không phải là “tiểu biệt thắng tân hôn” sao?

Nhưng Lâm Đồng Chi là người vô cùng không hiểu phong tình, buổi tối ngày lễ tình nhân, vừa mới trải qua tám tiếng ngồi tàu, Hạ Duyên Bình rất hào

hứng gọi cô ra ngoài. Cô không thể không chấp nhận, chính là đến chậm mười mấy phút đồng hồ so với giờ hẹn, Nhưng dù sao cũng vừa trải qua những ngày tạm chia xa, mới đầu thấy cô anh rất vui vẻ. Hạ Duyên Bình hỏi ý kiến cô muốn có buổi tối lễ tình nhân thế nào, ánh mắt cô đảo qua tay anh thật nhanh, thấy hai tay trống trơn, quần áo trên người cũng không giống như có thể giấu được hoa, đầu liền cúi xuống, lo lắng nói: “Ăn thịt bò bít tết đi.”

Bữa cơm Tây vào lễ tình nhân có giá như thế nào, Lâm Đồng Chi hung hăng không nhìn giá niêm yết trên thực đơn, thuận tay chọn lấy một món ăn sang trọng đắt giá nhất, “Sao phải tiết kiệm tiền giúp anh ta chứ?” Lâm Đồng Chi vô cùng oán hận, “Mình ăn nhiều hơn nữa cũng không bằng chín mười chín đóa hồng kia đâu.”

Suy nghĩ như vậy, trong lúc vô tình, bất kể là rượu New Zealand còn là rượu đỏ 1986 năm, bất kể là ăn hay uống, dù sao mỗi loại thức ăn kia vào miệng cô đều như đang nhai hoa hồng, hơn nữa còn mang theo địch ý. Hạ Duyên Bình nhìn thấy vẻ mặt sinh động của cô, bất giác mỉm cười, anh móc ra một chiếc hộp nhỏ tinh xảo như biểu diễn ảo thuật, đưa nó cho cô.

Sự yêu thích của phái nữ đối với quà tặng thúc giục Lâm Đồng Chi mở chiếc hộp ra, bởi vì trên mặt chiếc hộp là dòng nhãn hiệu nổi tiếng vô cùng quen thuộc với người dân trong nước nên Lâm Đồng Chi hít một hơi lạnh, nhất thời bản chất thích vợ vết của cô thể hiện thật nhuần nhuyễn, cô vội mở nắp ra. Bên trong là một sợi dây chuyền bạch kim, một viên hồng ngọc màu đỏ hình trái tim gắn ở chính giữa, màu của hồng ngọc đỏ sâu như biển, trang nhã mà tinh xảo, kết hợp được với mọi loại trang phục.

Hạ Duyên Bình còn đang căng thẳng, rõ ràng nhìn thấy cô yêu thích như mạng, trong giọng nói còn có tình ra vẻ thân sĩ: “Khẩn cấp quá không có thời gian chọn lễ vật, thích là tốt rồi.” Thật ra thì năm trước anh cùng mẹ đi dạo phố, vào trong cửa hàng giá đắt muốn chết thì thấy sợi dây này, nhất thời hai mắt anh sáng rực lên, trực giác mách bảo nó thích hợp nhất với cô, nhưng mẹ đang ở bên cạnh, anh cũng chỉ có thể giả bộ không quan tâm chút nào, chẳng qua là đi dạo phố với mẹ thôi, cho đến khi mẹ anh sang phố bên cạnh đi thử quần áo một lúc, anh mới chạy lộn trở lại nhanh như một làn khói mua nó về.

Đầu tiên là Lâm Đồng Chi vui đến rạo rực nói tiếng “Cảm ơn”, sau đó đặt dây chuyền lên cổ ước thử, vốn mọi chuyện có xu hướng bình yên, chẳng ngờ Hạ Duyên Bình uống một muỗng canh đuôi bò, nhử mi đánh giá: “Canh này không ngon như canh cô nấu.”

Lẽ ra đó là một câu lấy lòng, nhưng bởi vì không đúng thời điểm, hiệu quả cũng lập tức khác biệt. Trong lòng Lâm Đồng Chi suy nghĩ, chung quy đối với anh ta mình chỉ là người nấu canh. Cô hết nhẫn rồi lại nhẫn, chẳng hiểu tại sao, thường ngày ở cơ quan cô là người vô cùng nhẫn nại chịu cực khổ, nhưng lúc này trong lòng giống như ấm nước sôi, hơi nước bốc lên nắp kêu vang “ùng ục”.

Đợi đến khi Hạ Duyên Bình dùng giọng điệu nghiêm túc nói chính sự với cô: “Cuối năm nay mặt tiền cửa hàng của em hết kỳ hạn cho thuê rồi? Không bằng cho tôi thuê đi.” Một câu được nói ra vào lúc này, rốt cuộc cô hung dữ nói một câu: “Tôi không phải người nấu canh!”

Bạn đang đọc truyện *Về Nén Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46

Sau khi nghỉ lễ, Lâm Đồng Chi đi làm, vốn là đi làm ngày đầu tiên, tâm tình của cô rất tốt, Văn Đào gọi điện tới xưng phong nhận làm đầu bếp, bảo hai người họ đến nhà anh ta ăn cơm. Văn Đào nấu ăn ngon như vậy, nếu không ăn chẳng phải là uổng phí sao? Kết quả là vừa bước vào phòng làm việc, cô đã nghe được một tin không vui. Hóa ra, bởi vì kế toán viên cao cấp ở Sở Sự Vụ như các cô thuộc về bên dưới của Cục kế toán, theo chính sách của phía trên, lúc này là muốn thay đổi, bỏ đi mối liên hệ.

Trong sở náo nhiệt như một cái chợ, tất cả mọi người hưng phấn thảo luận sau khi không còn liên hệ, rốt cuộc sở của họ sẽ trở thành cái dạng gì. Lâm Đồng Chi nghe được thì bất mãn một hồi, cô cũng không phải là người ủng hộ chế độ cũ một cách mù quáng. Trước kia dưới chế độ cơm tập thể, mặc dù chịu thiệt nhưng cô không phải người coi nhẹ lợi ích. Kế toán cao cấp là cô từng làm nhiều nơi bên ngoài sở, ở đó, bằng sự cố gắng của mình, lợi nhuận thu vào cũng không phải con số nhỏ. Chẳng qua cô đã quen với không khí hòa hợp như đại gia đình bên trong sở, không thích công danh lợi lộc bị nhưng con số chiếm lấy hết suy nghĩ của một người.

Buổi tối lúc ăn cơm, Văn Đào làm món canh xương mà cô thích nhất, tùy xương được chưng cách thủy cho mềm, ngấm, chỉ có hình dạng xương giữ nguyên, hút nhẹ một cái, toàn bộ tùy xương có thể bị rút hết sạch vào miệng.

Thức ăn ngon như vậy nhưng khi ăn Lâm Đồng Chi vẫn đâm chiêu lo lắng, chỉ có lúc bé cục cưng cô mới lộ ra chút vui vẻ. Hiện tại cục cưng bắt đầu có khả năng nhận thức, vừa cảm thấy tâm trạng của cô không bình thường liền mở miệng “oa oa” chực khóc, Lâm Đồng Chi bực tức trề môi đưa tay nhéo khuôn mặt phấn hồng của nó, sau đó mới trả cho Trần Mặc. Sau khi có con, Trần Mặc từ một bà mẹ giống như biến thành bà lão bảy mươi tuổi, mở miệng là nhai: “Cậu sẽ gặp báo ứng.” Lâm Đồng Chi chỉ cười “ha ha” hai tiếng, “Có báo ứng cũng sẽ không bằng diện mạo lúc này của cậu.”

Hai người phụ nữ cãi nhau, mấy người đàn ông cũng chỉ sờ lên mũi cười khổ giống hệt như Sở Lưu Hương*, không ai ngu ngốc chạy tới khuyên can ngăn cản. Hạ Duyên Bình rất thích tư thế oai hùng của Lâm Đồng Chi, càng xem càng thấy thú vị. Lúc này thấy Trần Mặc lại có thể bị Lâm Đồng Chi làm cho ngậm miệng không nói được gì, anh ta tự hào lắc đầu cảm thán: “Nhìn thấy chưa, cô nhóc nhà chúng ta rất mạnh mẽ.”

(*) Một nhân vật chính trong tác phẩm kiếm hiệp của Cổ Long

Đúng lúc đó Văn Đào nổi hứng thi sĩ: “Yêu, mù quáng ngu ngốc, ở trong ánh mắt tôi em đã làm gì, khiến tôi làm như không thấy.” Hạ Duyên Bình huyếch khuỷu tay vào ngực anh ta: “Đừng có coi thường tôi không đi học.”

Văn Đào né tránh, cười: “Người đó của cậu có tâm sự, nếu không sẽ chẳng sắc bén như vậy.”

Hạ Duyên Bình lẳng lẳng cười: “Cô ấy à, treo hết toàn bộ tâm sự lên mặt, đúng là một cô gái ngốc.”

Từ nhà Trần Mặc về, Hạ Duyên Bình mời Lâm Đồng Chi vào nhà anh ngồi một lát, Lâm Đồng Chi xem qua đồng hồ: “Đã bảy rưỡi rồi, có chuyện gì ngày mai hãy nói.”

Hạ Duyên Bình thấy cô nói xong liền bất động, lập tức thay đổi giọng điệu: “Chủ nhà à, nước trong toilet phòng của cô cho thuê bị chặn, vậy cô có phải chịu trách nhiệm không?”

Lâm Đồng Chi không có cách nào khác, liếc mắt một cái rồi theo anh ta về nhà. Hơn nửa tháng cô chưa tới căn phòng này, sau khi Hạ Duyên Bình trở lại thì tự mình làm vệ sinh qua loa, so với phòng ngủ sạch sẽ thời đại học, tự giác không biết đã đi nơi nào. Rơi vào trong mắt người bạn học cần cù lao động như Lâm Đồng Chi, cô cảm thấy khắp cả căn phòng đều thấm thương không nở nhìn, hoàn toàn không nghĩ tới là có người đang sinh sống ở đây.

Cô không nói hai lời, tìm một cái giẻ lau chuẩn bị đi làm vệ sinh, Hạ Duyên Bình vội vàng ngăn lại, “Chỉ nói nước toilet có vấn đề, cô làm vệ sinh để làm gì? Sáng mai bảo người thông đường ống nước làm đi.”

Một ngày sau khi về nhà Hạ Duyên Bình liền nằm trên ghế salon xem ti vi, thật ra cái ghế salon này đã được anh cọ rửa rất sạch sẽ. Lâm Đồng Chi nhìn xung quanh phòng, không có chỗ nào có thể đặt chân, hiển nhiên cô tới ngồi trên ghế salon. Hạ Duyên Bình cúi đầu xuống gần cái ghế, dọa Lâm Đồng Chi phải vội vàng nhường chỗ bên cạnh cho, mà dường như anh cảm thấy nếu có thêm một người nữa trên ghế salon thì không đủ rộng rãi, quay người sang chỗ cô chen lấn, cô lại vội vàng nhường chỗ bên cạnh cho... Không tới ba lần, cô chẳng còn biện pháp có thể giữ thăng bằng, cả người sắp ngã xuống đất. Thật may là động tác của Hạ Duyên Bình khá nhanh, một phen bắt lấy cánh tay cô, lcs này mới không để cho cô gái mặc áo khoác hồng nghiêng ngã.

Cô cảm hận liếc Hạ Duyên Bình một cái, khuôn mặt anh ta còn tươi cười “hi hi” giữ lấy tay cô tự cho mình là ân nhân cứu mạng. Cánh tay của cô bị anh ta bắt được không dám cử động, cảm giác dần tê dại, giống như không hề tồn tại. Lâm Đồng Chi thẹn đến mức muốn chui xuống đất, liếc anh ta một cái, biết rõ tại sao anh ta lại cười xấu xa nhưng cô không dám nhắc nhở anh ta, chỉ có thể lừa mình dối người: “Quên đi, dù sao cũng không còn cảm giác, coi như bị chó tha vậy.”

Hạ Duyên Bình cười gian, vẫn như cũ vô si làm bộ quên buông tay Lâm Đồng Chi ra, chỉ hỏi cô: “Dao này tâm tình của cô không được tốt lắm, rốt cuộc là có chuyện gì? Thử nói ra xem tôi có thể chia sẻ với cô chút nào không?”

Lâm Đồng Chi rầu rĩ mở miệng: “Trong sổ không còn mối liên hệ, mọi người nói muốn sở theo hình thức công ty cổ phần.”

Anh ta thu lại gương mặt cười xấu xa, suy tư nói: “Chuyển sang hình thức đầu tư cổ phần rất hợp lý đó, có phải người có nhiều cổ phiếu nhất là chủ nhiệm các cô hay không? Cô muốn làm thì thực hiện luôn đi, đừng lo về vấn đề tiền bạc, chỗ tôi vẫn còn một ít.”

Lâm Đồng Chi lắc đầu, không để ý một tay người khác nắm lấy tay cô, “Một năm nay chủ nhiệm lôi kéo quan hệ ngày ngày phải tam bồi, anh xem tôi không có khiếu làm chủ nhiệm đâu. Chẳng qua là sau khi sửa lại hình thức đầu tư cổ phần, không khí trong sổ sẽ không còn tốt như trước kia nữa. Cô cong miệng oán trách, chỉ là một cô gái nhỏ mà vô cùng cố gắng, khiến nhịp tim người bên cạnh tăng theo, một cánh tay quý dị khác đặt lên bả vai kia của cô với tốc độ rất nhanh, anh ta che giấu vội ho khan một tiếng, nói sang chuyện khác: “À, lễ tình nhân tôi có tặng quà cho cô đúng không? Cô vẫn chưa trả lễ lại, rốt cuộc cô tính đưa tôi cái gì?”

Cô lập tức ý thức được có một cánh tay có một cánh tay không thuộc về mình đặt trên bả vai, lông tơ trên lưng dựng đứng, gương mặt bỗng nhiên nóng rực lên, nếu như không mở miệng sẽ là gián tiếp khích lệ người khác tiếp tục hành động. Vì vậy cô giả bộ vô ý quay người, kì thật là bỏ tay anh ta ra, “Anh muốn thứ gì?”

Hạ Duyên Bình nhanh nhẹn nắm lấy bàn tay Lâm Đồng Chi, giống như một nhà thám hiểm bước vào một thế giới mới hoàn toàn không biết gì cả, bàn tay cô nhỏ xinh, da dẻ mềm mịn nhẵn bóng, ở trên đầu ngón giữa có vết chai nhỏ. Đó là lý do mà câu trả lời củ anh lại “sáng nắng chiều mưa” thất thường: “Bất cứ thứ gì, chỉ cần là cô tặng, cho dù là một bông hoa hay một cái lá cây cũng được.”

Lời này lại nhắc nhở Lâm Đồng Chi, cô “hừ” một tiếng, dùng sức đẩy tay anh ta ra, mũi thờ phỉ phò: “Tôi tặng anh chín mươi chín đóa hồng được không.”

Anh ta vẫn hơi không yên lòng, “Tặng hoa hồng để làm gì, đã đất lại còn không dùng được.” Đột nhiên anh nhận ra điều gì, đôi mắt hồ ly cũng nheo lại, “Thật kỳ lạ! Tại sao mấy ngày gần đây trong miệng cô ấy luôn nhắc tới hai từ ‘hoa hồng’ thế nhỉ?” Anh ta vốn làm biếng nằm trên ghế salon, lúc này nhứ chặt mày, ngồi dậy đi giày vào. Lâm Đồng Chi vội hỏi: “Anh muốn làm gì?” Hạ Duyên Bình “hừ” một tiếng từ trong kẽ răng: “Dao này trong lời của cô luôn nhắc tới ‘hoa hồng’, bây giờ tôi đi xuống dưới lầu, mua toàn bộ hoa hồng trong cửa hàng về, chất đầy một phòng được không?”

Lâm Đồng Chi nhìn dáng vẻ lúc này của anh không giống như giả bộ, đột nhiên cô nghĩ tới Trần Mặc là người thích làm việc xấu, nếu như điều tra ra, anh ta thật sự vô tội, thì hành vi đó của mình cũng đủ chua. Cô biết mình đuối lý, cộng thêm tay mình vẫn còn ở trong tay người ta, mặt cũng đỏ lên, vô tình bán rẻ bạn bè, “Là Tiểu Mặc nói cho tôi, cô ấy sẽ nói dối sao?”

Hạ Duyên Bình vừa nghe thấy đối thủ của mình gây rối, khuôn mặt nhất thời không nhìn được, muốn lập tức chạy tới nhà cô ấy thay mặt ánh trăng tiêu diệt ma nữ này nhưng người đẹp bên cạnh cúi đầu phong tình vạn chủng như thể bảo anh buông tay sao được. Anh ta hắng giọng một cái: “Chuyện này,

lời của Trần Mặc cũng không phải sai hoàn toàn, hồi còn học đại học tôi từng theo đuổi chị dâu hiện tại của cô ấy.” Cảm giác được bàn tay mềm mại có sự thay đổi, là người đàn ông phải co được dần được, anh ta lập tức nói ra lời trái lương tâm đến mức bản thân cũng thấy rét run: “Không có cách nào cả, ai bảo khi đó tôi vẫn chưa quen cô.”

Lâm Đồng Chi “hừ” một tiếng nhưng không còn giận nữa. Anh ta len lén nhìn sắc mặt cô, “Thật ra thì tôi không muốn những món quà khác, chỉ muốn xem dáng vẻ cô khi để tóc dài, xem cổ nhân nói ‘Uyển cứ lang tất hạ, hà xử bất khả liên’ có đúng hay không.”

Câu nói phía sau của anh thật không biết xấu hổ, tại Lâm Đồng Chi cũng đồ Ừm, cô lúng túng nhảy dựng lên, “Mau, chín giờ rồi, tôi phải về nhà.” Trên mặt cô không có vẻ gì là tức giận, trong lòng anh hoan hô một tiếng, rốt cuộc đã qua được một cửa, hơn nữa “nhân họa đắc phúc” (qua được hoạn nạn nhất định có phúc), quan hệ của hai người đã tiến thêm một bước.

Hạ Duyên Bình tới công ty làm với tâm tình vui sướng, trong thời gian này, công ty lại nhận thêm dự án mới. Liên tiếp mấy ngày trôi qua, Lâm Đồng Chi không nhìn thấy anh ta, thiên hạ thật sự an bình, đôi chân cô không khỏi đi tới nơi đó. Hạ Duyên Bình nhận ra cô từ đằng xa, nhanh chóng ra ngoài đón tiếp, còn dặn em gái làm việc vất vả đi pha trà. Lâm Đồng Chi nghe thấy cô gái trả lời, không khỏi cười nói, “À, anh dùng lao động trẻ em sao. Chuyện này là phi pháp đấy.” Hạ Duyên Bình chân chửi cười nói, “Đâu có, người ta là sinh viên đại học tới làm việc ngoài giờ trong kỳ nghỉ đông chứ.”

Sau đó Hạ Duyên Bình giới thiệu tình huống công ty cho cô nghe, cô ngẩng đầu nhìn thì thay đổi thái độ hoàn toàn, lại thấy công ty làm ăn khá tốt, nhân viên bận rộn trong văn phòng, không khỏi mỉm cười. Đúng vào lúc này, cô gái kia mang trà tới đây, khi đang rót nước, Lâm Đồng Chi nhìn thấy mặt mũi cô gái ấy, nụ cười ngay lập tức bị thu lại.

Cô cố gắng kiềm chế tâm tình kích động, nhận lấy trà đặt vào khay, bây giờ mới gọi một tiếng “Duy Hân!” Cô gái kia vốn đang cười vui vẻ, vừa nghe cô gọi, nhất thời cũng ngây người. Lâm Đồng Chi nhìn cô ấy một lượt từ trên xuống dưới, quần áo chỉnh tề sạch sẽ nhưng rõ ràng chất lượng không được tốt như lúc trước, xem ra cô ấy cũng không phải chỉ là làm việc ngoài giờ, cô ân cần hỏi: “Duy Hân, trong cô đã xảy ra chuyện gì rồi sao? Anh trai cô đâu?”

Bạn đang đọc truyện *Về Nền Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47

Kể từ khi Cố Duy Bình hẹn gặp cô lần trước rồi sau đó trở về Thượng Hải, anh ta chưa từng liên lạc lại với cô. Tuy nói là Lâm Đồng Chi không ôm nhiều hy vọng với anh nhưng vẫn không khỏi thổn thức, những lời nghiêm túc đó mà nói cho người ngoài thật không khác gì nói láo, chỉ sợ cả đời này cô cũng không nói ra.

Lúc này nhìn thấy Duy Hân, cô mới phát hiện có điều gì đó không đúng. Cố Duy Bình thương yêu chiều chuộng em gái như vậy, anh ta sẽ đồng ý cho cô đi làm bên ngoài sao? Sắc mặt Lâm Đồng Chi cũng thay đổi, run run hỏi lại một câu: “Duy Hân, tôi là bạn học của anh trai cô, trước kia từng đến nhà cô chơi, trong nhà đã xảy ra chuyện gì rồi?”

Cố Duy Hân không có anh trai ở bên cạnh, đúng lúc trong nhà lại gặp chuyện lớn, phải ném hết lạnh ấm của xã hội, cô ấy vốn là một cô gái cao ngạo, lúc này vừa nghe thấy Lâm Đồng Chi nhẹ nhàng an ủi, nước mắt không nhịn được chảy ra, nức nở, “Mẹ tôi bị bệnh, tôi lại không biết anh trai đang ở đâu.” Được Lâm Đồng Chi an ủi xong, lúc này cô ấy mới nghẹn ngào kể lại ngọn nguồn.

Năm Cố Duy Bình học năm thứ ba đại học, cơ quan của ba mẹ họ đều đóng cửa, may mắn là nghề nghiệp của ba là thợ cơ khí, tay nghề giỏi, trong nhà vẫn không phải lo lắng đến miếng ăn. Chỉ là ông nghĩ rằng con gái họ còn phải học bốn năm đại học, muốn kiếm nhiều tiền một chút đóng học phí cho cô để giảm bớt gánh nặng cho con trai lớn, hôm nào cũng gặt cô làm việc từ sáng đến đêm, vất vả lâu ngày sinh bệnh, kết quả là vào một buổi sáng sau khi thức dậy thì không thể đứng lên nổi. Đưa đến bệnh viện chuẩn đoán, lúc đó ông đã bị xơ gan giai đoạn cuối, tất cả tiền trong nhà cộng thêm một khoản tiền Cố Duy Bình dành dụm được rốt cuộc cũng trả được viện phí đắt đỏ, nhưng ba cô vừa ra viện thì đến lượt bệnh tiểu đường của mẹ lại tái phát. Trong nhà có hai bệnh nhân đồng nghĩa với việc có rất nhiều khoản phải chi, toàn bộ cuộc sống của gia đình dồn hết lên người Cố Duy Bình, vậy mà anh ta vẫn nói với người trong nhà tất cả mọi chuyện đều có anh để muốn mọi người không phải lo lắng. Thế nhưng lần này mẹ anh sống chết không chịu nói cho anh biết, Cố Duy Hân suy nghĩ tiền lương một tháng của anh trai là sáu ngàn, nhiều thì là bảy ngàn, trang trải nuôi cả nhà, còn phải cho cô học phí, phí sinh hoạt thì cũng quá cực khổ, mẹ lại như thế, vì vậy cô muốn ra ngoài đi làm kiếm chút phí sinh hoạt giảm bớt phần nào gánh nặng cho anh trai.

Sắc mặt Lâm Đồng Chi thay đổi liên tục, cô nào có thể ngờ được trong lúc bản thân đang yêu đương, cuộc sống khá ổn định thì trong nhà người mình thích trước đây có chuyện lớn như vậy? Cô vội vàng đứng dậy, “Duy Hân tôi theo cô về thăm ba mẹ cô một chút có được hay không?” Cô lại quay đầu nói với Hạ Duyên Bình: “Trên người anh có tiền không? Cho tôi mượn...” Cô vẫn chưa nói hết thì Hạ Duyên Bình đã lấy ví tiền ra nhét vào trong tay cô, còn chạy ra ngoài giúp cô gọi taxi.

Cô mua rất nhiều thuốc bổ để đi thăm người lớn, mặc dù trước kia không có duyên gặp qua hai người nhưng cô vẫn luôn bội phục và kính trọng họ, có thể dạy dỗ hai đứa con trở nên ưu tú như vậy, có thể đoán được tâm huyết mà hai người đã bỏ ra nhiều như thế nào.

Trước khi về, cô để lại một bao lì xì, số tiền không tính là quá nhiều, cô gom hết số tiền hiện có của mình và lấy toàn bộ số tiền trong ví Hạ Duyên Bình, tổng cộng được năm ngàn đồng, cũng chỉ là chút lòng thành mà thôi. Rõ ràng mẹ Cố bị con gái lừa gạt “Đây là bạn học của anh, trước kia đã đến chơi nhà chúng ta”, nhận lấy bao lì xì, không khỏi áy náy nắm tay Lâm Đồng Chi, thành thật nói: “cháu yên tâm, mặc dù ba Duy Bình không thể nuôi sống gia

đình nhưng chúng tôi vẫn có biện pháp nuôi sống bản thân mình, chỉ có Duy Hân, vẫn còn phải liên lụy các cháu thêm mấy năm...”

Lâm Đồng Chi chỉ muốn nhận một phần công lao, rồi lại sợ khi hiểu lầm được làm sáng tỏ, mẹ Cố sẽ không chịu nhận tiền của cô nữa nhưng cô cũng cười một tiếng cho qua chuyện. Nhưng suy nghĩ một chút vẫn cảm thấy không yên tâm, cô chạy đến chỗ Hạ Duyên Bình nói là trả lại anh vì tiền, thật ra là cho anh một câu trả lời thỏa đáng, cô không thẹn với lương tâm mình, nhưng ai bảo trời sinh đàn ông không có lòng bao dung như phụ nữ chứ? Cô lại không muốn nói dối lừa gạt anh, nếu như hai người quen nhau không đối xử với nhau chân thành, vậy thì ở chung một chỗ có ý nghĩa gì không?

Hạ Duyên Bình đang nằm trên ghế salon xem ti vi, thấy từ khi bước phòng khuôn mặt cô chột dạ, lúng ta lúng túng muốn nói lại thôi. Trong lòng anh cười nắc nẻ một câu cô gái ngốc, tuy nhiên ngoài mặt lại kiêu ngạo vẫy tay, ra vẻ đắc ý nói: “Hiện tại một phút tôi cũng kiếm ra trên dưới mười mấy đồng, thanh niên đẹp trai tài giỏi như vậy, người ngây ngô giống trong bài ‘Tình yêu táo xanh’(*) như cô không cần đến chỗ tôi đòi tiền lời đâu, ha ha.” Lâm Đồng Chi khinh thường “hừ” một tiếng, ngay tức khắc tâm tình đã buông lỏng xuống.

(*) Một bài hát do ca sĩ Quân Tinh thể hiện.

Cô thao thao bất tuyệt than thở với anh quá trình cải chế trong sở, mặt mày lại đăm chiêu, anh vờ vờ lộn tóc của cô trong tay, không nhận được nói: “Cô ấy à, cô ngốc này.”

Lâm Đồng Chi không phục, cô giữ lấy mái tóc đến bả vai, ngẩng đầu lên “hừ” một tiếng: “Tôi khờ? Anh có biết sau khi sở chúng tôi cải chế xong thì người trẻ tuổi nào nắm nhiều cổ phần nhất không? Nhất thời cô hoàn toàn quên mất rằng cổ phần của mình trước khi cải chế là bao nhiêu, hơn nữa còn phải trưng cầu ý kiến người khác, thay mình quyết định, người kia nghe vậy còn cười đắc ý như kẻ gian trong phim truyền hình Hồng Kông, ‘Ha ha! Ý cô muốn nói cả đời này tôi có thể ‘ăn com mềm’ sao?’ Cô cũng cười lớn, ‘Ăn com mềm cũng được thôi, hôm nay anh có muốn ăn chút gì không? Tôi đi làm thức ăn ngon cho anh. Trong khoảng thời gian này anh cũng đủ mệt rồi, nhìn xem đôi mắt cũng lồi hết kia.’ Cô lại bị anh ăn vạ một phen nói: ‘Cái gì cũng không muốn ăn, thấy tôi đáng thương thì hôn một cái đi.’”

Lâm Đồng Chi đỏ mặt “phì” một tiếng, nhưng lại không thể thắng được sức lực của anh, một người giãy một người giữ làm cô ngã ngồi trên người anh, anh ôm chặt không thả cô đứng dậy, hai tay giữ chặt đầu cô, khuôn mặt đưa lại gần muốn hôn. Lâm Đồng Chi nhìn khuôn mặt anh ngày càng gần, trong mắt vô cùng yêu thương, “um” một tiếng, nhắm mắt lại, rốt cuộc không còn giãy dụa nữa.

Ngày hôm sau, Lâm Đồng Chi tỉnh lại từ rất sớm, cô mượn chút ánh sáng yếu ớt chiếu vào từ cửa sổ, cẩn thận quan sát người bên cạnh bá đạo chiếm lấy ba phần tư giường lớn, một cánh tay còn đang đặt dưới cổ mình, mắt, mũi, miệng không có chỗ nào đặc biệt xuất sắc nhưng ngũ quan bình thường này kết hợp lại tạo ra một khuôn mặt vô cùng thân thiết. Cô hài lòng cười một tiếng, đây là chiếc cần câu com cá đời cô, là người chồng duy nhất, đột nhiên cô hơi xấu hổ, người cực kỳ đáng hoàng, bảo thủ như Lâm Đồng Chi cô lại điên cuồng thế này? Nếu để cho Tiểu Mặc biết... Nhất thời trên mặt cô đỏ bừng như có lửa đốt.

Sau đó, Hạ Duyên Bình trở mình, hai tay dùng một chút sức lực lại đặt cô từ trên người mình xuống, “Sáng sớm em không ngủ nhiều chút nữa đi, đang suy nghĩ gì đó?”

Trong lòng cô rất nhẹ nhàng, nghĩ cái gì thì nói cái đó: “Tiểu Mặc nói, cảm giác giống như đang bay trên mây vậy.” Giọng anh vẫn lơ mơ như cũ, không nhận được xua tay: “Phụ nữ các em, mấy thứ loạn thất bát tao mà cũng mang ra nói cho nhau nghe.” Đột nhiên giọng anh ngừng lại, tỉnh táo ra, mở mắt lớn hơn, “Không phải các em nói... nói...” Giọng anh càng trầm, lại nhìn thấy ánh mắt khẳng định của Lâm Đồng Chi, hờn hển mắng, “***, Văn Đào quản giáo phụ nữ đã có chồng thế nào vậy!” Anh vội vàng tiến tới hôn lên mặt Lâm Đồng Chi một cái, “Vợ ngoan, lý lịch hai vợ chồng chúng ta cũng nên trao đổi chút đi.”

Lâm Đồng Chi nhăn mũi ra vẻ đáng thương không giúp gì được, anh lại nắc nẻ một tiếng: “***” Lâm Đồng Chi hờn dỗi: “Anh đang nắc nẻ người nào vậy?” Anh giả bộ làm như không nghe thấy, nhắm mắt không biết đang suy nghĩ cái gì, vốn là Lâm Đồng Chi muốn nhéo qua nhéo lại lỗ tai anh, nhưng trong lòng cô ngay lập tức được một từ khác lấp đầy “vợ chồng chúng ta”, thật là tốt, rất có lòng trung thành. Qua mấy phút nữa, lúc Hạ Duyên Bình mở miệng đã đổi thành giọng điệu nghiêm túc suy nghĩ sâu xa, “Bảo bố, bây giờ ngay cả người anh em cũng trộm rồi, chẳng lẽ em vẫn chưa tính toán đưa anh đi gặp ba mẹ vợ? Người ta không môn làm gian phu dâm phụ đâu.”

Lúc này Lâm Đồng Chi mới nhớ tới đêm qua mình không về, cô tức giận, dùng sức cắn cánh tay anh một phát, quăng một câu không chịu trách nhiệm, “Em không làm. Chuyện này liên quan gì đến em?” Trong phòng vang lên tiếng kêu the thé thảm thiết, sau đó gian phu ra khỏi chăn, vô cùng buồn bã nhìn cô, “Em lợi dụng anh xong rồi liền muốn giết người diệt khẩu sao?” Những lời này lại đưa tới hai cái gối và một chiếc dép, ah hỗn hển hết, “Người nào bị mù nói em giống Song Nhi(**)? Rõ ràng là Kiến Trữ(***) mà.”

(**)(***) Hai nhân vật trong tác phẩm “Lộc đình ký”

Lâm Đồng Chi vẫn cho rằng bộ dạng của Hạ Duyên Bình chẳng ra sao cả, nhưng sau khi anh vào phòng thay đồ đổi một thân tây trang, mắt Lâm Đồng Chi lại sáng rực lên, trong bụng cảm thán, quả nhiên là người đẹp vì lụa, nhãn hiệu nổi tiếng đúng là nhãn hiệu nổi tiếng, ngay cả người như Hạ Duyên Bình cũng có phong thái khác hẳn thường ngày.

Ba mẹ của cô đã sớm nghe đồn cô đang yêu đương, hơn nữa con đưa căn phòng mình đứng tên cho bạn trai ở, con gái không mang cậu ta về thì hai người họ cũng không có cách nào cả. Trần Mặc thần bí cười “hề hề” khẳng định nói cho họ biết: “Bạn trai Chi Chi rất tốt với cô ấy, anh ta sẽ là con rể tốt, hai người cứ yên tâm, yên tâm.” Bình thường cô gái ngoan ngoãn đúng chín giờ tối sẽ về nhà nhưng đêm qua không về, sáng sớm hôm nay lại dẫn một chàng trai trẻ tuổi về, trong lòng hai người lớn đã hiểu, bất giác vừa giận vừa vui mừng. Sau đó một nhà ba người sáu con mắt cùng chăm chú nhìn người thanh niên tài giỏi đẹp trai vừa bước vào cửa, chỉ thấy anh xách theo lễ vật lớn nhỏ, sắc mặt thấp thòm, vẻ mặt hốt hoảng, một mực lễ độ đứng ở cửa chờ đợi người nào gọi anh ta một câu “Đi vào”, tóm lại trên người anh viết bốn chữ “con rể mao chân”. Mẹ Lâm là người đầu tiên mềm lòng, thầm trách Lâm Đồng Chi con nhóc chết tiệt này, dẫn khách về dùng cơm cũng không báo một tiếng để trong nhà chuẩn bị, chẳng lẽ lần đầu tiên chiêu đãi “con rể mao chân” lại mời anh ăn trứng gà xào rau họ? Nghĩ tới đây, bà ngồi không yên nữa, nói mấy câu qua loa liền tìm có đến chỗ tủ lạnh trong phòng

bếp xem còn thức ăn ngon nào không. Sau đó là Lâm Giản, cậu trịnh trọng chạy về phòng đeo mắt kiếng mới ra ngoài, muốn hỏi bạn trai đẹp trai của chị một chút, kết quả cậu vừa mới tra xét, hỏi Hạ Duyên Bình quen biết chị gái mình thế nào thì anh trả lời: “À, là Trần Mặc – bạn tốt của cô ấy giới thiệu cho.” Khi yêu mến một người, chuyện chung thân là không thể tránh khỏi, Lâm Giản vừa nghe anh được Trần Mặc giới thiệu cũng không hỏi thêm gì nữa, mà trực tiếp đi tìm đôi dép cho Hạ Duyên Bình đi, lại còn là đôi mới.

Chỉ có ba Lâm vẫn là ba vợ truyền thống, đôi mắt sắc bén nhìn kỹ Hạ Duyên Bình từ trên xuống dưới, Hạ Duyên Bình thấy thế, trên trán toát mồ hôi lạnh rùng rùng, điều này khiến cho trong lòng Lâm Đồng Chi được an ủi. Nếu không, cô đúng là loại hàng hóa ế ẩm bị người một nhà đẩy mạnh tiêu thụ. Sau đó ba vợ và con rể tương lai có một cuộc chuyện trò giống trong truyền thuyết, nói với nhau được dăm ba câu, ba Lâm mời một mình anh vào trong phòng riêng. Lâm Đồng Chi cười, tặng cho Hạ Duyên Bình ánh mắt “Chúc anh may mắn”, mắt thấy anh cẩn thận theo sát sau lưng ba, cô bất giác mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Về Nền Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

Sau khi Hạ Duyên Bình cái người gian xảo này tới nhà họ Lâm, mỗi ngày đều ra ra vào vào vào nhà người ta, nghiêm nhiên tự cho mình là con rể họ Lâm, sau khi Lâm Giản đi học, tất cả mọi công việc nặng nhọc trong nhà, anh đều xung phong nhận hết, dĩ nhiên, anh phát hiện ra một vấn đề nan giải nhất đang phải đối mặt chính là mình giống như gà cho Lâm Đồng Chi.

Trong sở Lâm Đồng Chi vừa cải chế xong, đây chính là thời kỳ công tác hoàng kim, sao cô có thể nguyện ý nhanh chóng lập gia đình? Đó là lí do mà cho dù ba mẹ, Hạ Duyên Bình và đám Trần Mặc khuyên thế nào đi chăng nữa, cô cũng không chịu hé miệng. Bởi vì trong khoảng thời gian này, bất kể là công việc hay trong cuộc sống, cô ngày càng gặp nhiều thử thách, cho nên cảm xúc về sự kiện của nhà họ Cố cũng dần phai mờ, dường như đến mức không còn thấy dấu vết.

Sau đó đến cuối tháng chín, trong sở có một vị khách không mời mà tới.

Buổi xế chiều hôm ấy, cô đang ở trong căn phòng lớn với hai thực tập sinh làm công tác đánh giá tư pháp mới tới, cô chỉ dạy rất cẩn thận, thái độ cũng rất hòa nhã, nhưng từ trong giọng nói đã sinh ra chút uy quyền. Cô dạy họ được một lúc, sau đó cô phát hiện ánh mắt cô gái vốn đang khiêm tốn học hỏi nhìn ra cửa nhiều lần. Lâm Đồng Chi hơi tức giận, cũng ngẩng đầu nhìn sang, không khỏi “à” một tiếng lùi lại vài bước.

Ở cửa là một chàng trai anh tuấn đang nhìn cô cười, d.d.*l.q.d người kia một thân trang phục tiêu chuẩn của người tài giỏi trong thành phố, nhưng rõ ràng về mặt vẫn còn nét ngang bướng không chịu thuần phục, điều đó làm cho khuôn mặt anh ta có thêm vài phần quyến rũ đến kỳ lạ.

Nhất thời trong lòng Lâm Đồng Chi dâng lên niềm vui sướng khi gặp lại bạn cũ, lại ẩn thêm chút kiêu ngạo, việc mình từng thích người đàn ông này xem ra cũng không phải chuyện mất mặt, cô cười ngênh đón, “Trở về lúc nào vậy? Đến phòng làm việc của mình ngồi một lát đi.”

Anh mỉm cười gật đầu, đi theo cô vào căn phòng nhỏ bên trong, nhìn qua bàn làm việc, trong hộc tủ đầy những bộ tài liệu xếp ngăn nắp, bất giác cười nói, “Đúng là rất tốt đó.”

Lâm Đồng Chi cũng cười, “Kiếm đủ com ăn thôi, đừng cười d.d.*l.q.d nhạo mình. Đứng rồi, sao cậu lại trở về? Về dịp quốc khánh à?”

Rốt cuộc Cố Duy Bình thu lại nụ cười trên mặt, “Chuyện trong nhà, Duy Hân đã nói cho mình biết, mình trở về thăm mẹ một chút.”

Cô vội hỏi, “Hiện tại bác gái đã tốt chưa?”

Anh gật đầu một cái, đưa ra đề nghị, “Chúng ta ra ngoài một chút đi, dù sao cũng phải ăn com tối.”

Từ trước đến nay Lâm Đồng Chi đều rất nghe lời, cô đứng dậy theo anh, “Cậu muốn đi nơi nào?”

Cố Duy Bình cười lớn, “Cậu ở nơi này lại hỏi người vừa mới trở về như mình muốn tới đâu ăn com?” Thấy dáng vẻ của cô, anh không nhịn được đưa ra quyết định, “Đi đến sông Châu đi.”

Lâm Đồng Chi chỉ nghe nói qua sông Châu mới được khai phá thành địa điểm nghỉ ngơi ăn cá, cô còn chưa tới đó đâu. Chủ chiều theo khách, dĩ nhiên là cô gật đầu đáp ứng, “Được rồi, vậy thì đi sông Châu.”

Mãi cho đến khi lên taxi, đột nhiên cô nghĩ, sông Châu, cái tên này dường như đã nghe qua ở nơi nào đó. Nhưng khả năng suy nghĩ của cô từ xưa tới nay không tốt, suy nghĩ một chút không nghĩ ra thì để đó.

Hai người tới cái bàn nhỏ gần bờ sông, Cố Duy Bình tùy ý gọi mấy món ăn, rồi đặt toàn bộ sự chú ý lên người Lâm Đồng Chi, d.d.*l.q.d ánh mắt chăm chú nhìn cô, “Mẹ mình tốt hơn nhiều rồi, đứng rồi, quên mất còn chưa cảm ơn cậu.”

Lâm Đồng Chi bị nhìn như vậy thì đỏ mặt, lúc mở miệng đã trở nên giống thời học sinh hay xấu hổ, “Gi chứ, không phải là chuyện nên làm sao? Người

nào mà không có lúc khó khăn? Cậu không cần trịnh trọng như vậy.”

Cố Duy Bình lắc đầu cười một tiếng, “Cậu đó, vẫn không thay đổi gì hết. Người ta khen cậu một câu, phản ứng của cậu còn nghiêm trọng hơn lúc bị mắng.”

Lâm Đồng Chi cười ngượng ngùng, đây chính là điểm không tốt của bạn học, tính tình mình thế nào cậu ấy đều biết rõ.

Cố Duy Bình nhìn cô một hồi lâu, rốt cục hỏi, “Còn cậu? Bây giờ đang tìm bạn trai sao?”

Lâm Đồng Chi nghe anh nhắc tới việc riêng tư của mình, vẻ mặt càng trở nên ngượng ngùng, nhưng vẫn kiên quyết gật đầu một cái.

Trong lòng Cố Duy Bình thờ dài nhưng trên mặt vẫn là nụ cười xấu xa, “Gọi ra đây đi, để mình giúp cậu đánh giá một chút.”

Lâm Đồng Chi lắc đầu một cái, cũng không tiếp lời nữa.

Thức ăn được đưa lên, quả nhiên mùi vị thật tươi, Lâm Đồng Chi vui vẻ gọi hai chai bia, còn gọi thêm hai cái ly, rót đầy một ly cho anh, bản thân mình cũng muốn bồi anh một chút.

Chiều tà trên sông còn sót lại, ánh nắng lè lói, có thể cảm nhận được làn gió hiu hiu, đúng là cảm nhận khác hẳn khi ở thành phố chật hẹp. Hai người nói chuyện ít dần đi, miệng chậm chậm uống rượu, lắng lắng thưởng thức phong cảnh.

Cuối cùng Cố Duy Bình cũng mở miệng, nhưng là với giọng nói nghiêm túc thận trọng, “Lâm Đồng Chi, d.d*l.q.d lần đó mình nói trở lại đón cậu, không phải là thuận miệng nói bậy.”

Lâm Đồng Chi gật đầu một cái, giọng nói cũng thay đổi thận trọng theo, “Mình biết.”

Có lẽ là do cô trả lời đúng quá nhanh, anh nhìn cô một cái, không khỏi hoài nghi, “Thật là cậu biết chứ?”

Lâm Đồng Chi cắn môi dưới teo thói quen, nhìn về phía dòng sông, phong cảnh vẫn đẹp như thế, cách đó không xa có một đám người yêu thích bơi lội đang tranh tài, thỉnh thoảng nghe được giọng nói vui vẻ của họ, rõ ràng là cách xa như vậy nhưng lại giống như đang ở ngay trước mắt.

Lâm Đồng Chi từ từ mở miệng, “Cố Duy Bình không phải là loại người nói hai lời.” Cô đúng là vốn đang hiểu lầm anh gạt cô, nhưng điều đó thật sự khác hẳn với tính tình kiêu ngạo của anh, sau cô lại tới thăm d.d*l.q.d mẹ anh thì đã hiểu tất cả mọi chuyện. Là do điều kiện kinh tế nhà anh thay đổi làm anh không cách nào thực hiện được lời hứa của mình.

Vốn dĩ là anh phải vui vẻ vì cô hiểu anh như vậy, nhưng vận mệnh đùa cợt, nhưng lời cô nói ra lúc này lại làm không khí giữa hai người dưới ánh mặt trời chiều rơi vào tình huống bất đắc dĩ.

Anh uống xong một ly bia, dùng sức gật đầu, “Trước kia mình vẫn cho rằng cậu là một cô gái yếu đuối như một cây cỏ...” Anh nói nửa câu, còn nửa câu cuối theo bia nuốt vào trong bụng, “Nhưng là thơ xưa đã nói, gió mạnh mới biết cỏ cứng.”

Anh lấy một cái phong bì ra, “Hiện tại mình tự mở một công ty, mọi thứ hoạt động bình thường, điều kiện kinh tế trong nhà cũng tốt hơn rất nhiều, cảm ơn tấm lòng của cậu, số tiền này cậu lấy lại đi.”

Lâm Đồng Chi ngăn người ra, muốn khuyên anh mấy câu nhưng lời anh nói ra lại làm cô không có cách nào từ chối, “Cố Duy Bình mình từ lúc nào có thể dùng tiền của phụ nữ.” Anh cười “ha ha” một tiếng, khôi phục lại khí phách cao ngất thời niên thiếu, “Dĩ nhiên, nếu cậu là vợ mình thì chuyện đó lại không giống nhau.” Anh nhẹ nhàng vòng vo nói giỡn một câu.

Lâm Đồng Chi ra về tức giận, “phì” một tiếng, nhưng tính ra vẫn là đùa giỡn, những năm tháng đã qua lâu vậy không hận mà gặp cùng hiện lên trước mặt hai người, dường như là tìm được chung một giấc mộng, cả hai người đều rầu rĩ, lại buồn phiền như cũ, không thể thoát ra được.

Đầu óc căng thẳng của Lâm Đồng Chi phá lệ xoay chuyển nhanh chóng, đột nhiên cô nghĩ ra nơi đã từng nghe qua từ “sông Châu”, “Hà châu trọng đồ diện, phương thị hảo phu thê.” Trong lòng cô nhảy “bịch” một tiếng nặng d.d*l.q.d nề, chẳng lẽ lựa chọn cuối cùng vẫn là sai lầm sao? Chẳng lẽ số mệnh nhất định phải trêu đùa cô như vậy?

Trên khuôn mặt cô không dám lộ ra một chút do dự, nhưng trong lòng lại giống như đang đánh trống, tiết tấu “thùng thùng” nhảy loạn không dứt. Lúc này, Cố Duy Bình bất ngờ mở miệng, “Lâm Đồng Chi, hiện tại mình muốn cậu đi theo mình một lần nữa, cậu có đồng ý hay không?”

Cô không có lên tiếng, vẫn cúi đầu, tất cả đều đã không kịp nữa rồi, coi như là sai lầm thì cũng không kịp nữa. Bởi vì người cô yêu, đã không còn là anh nữa.

Hai giọt nước mắt trong suốt của cô từ từ chảy ra, vì tình yêu si mê suốt bao năm tháng của mình đã trôi qua, làm anh coi nhẹ không biết quý trọng, để bây giờ anh phải hối hận...

Đột nhiên, một đôi tay ướt nhẹp quàng qua bả vai, cô sợ hãi muốn kêu lên theo bản năng nhưng cảm nhận được mùi hương quen thuộc của người sau lưng thì yên tĩnh lại.

Người nọ cười hi hi, “Thế nào? Nước nấu cá khiến em cay như vậy sao?”

Lâm Đồng Chi quay đầu lại, thấy toàn thân người nọ chỉ có một chiếc quần bơi, bọt nước theo bắp thịt của anh ta lặn xuống, cô vội nói, “Không phải anh nói hôm nay tiếp khách hộ à? Tại sao lại tới nơi này?”

Anh cười hì hì lên tiếng chào hỏi Cố Duy Bình rồi trả lời cô: “Là người tiếp khách hộ, khách hàng nói phải ra sông bơi lội. Bọn anh cùng họ tới đây tranh tài, đôi mắt của Tiểu Lý rất tốt, ngó qua bên này thấy có người trông giống em, anh liền tới đây xem một chút.”

Trái tim Lâm Đồng Chi bỗng nhiên yên ổn lại, có thể lão Thiên (cách gọi của “ông trời”) không thích mình, ngay cả lúc mình ở rất gần hạnh phúc cũng muốn đùa cợt mình, làm cho cô lo lắng hãi hùng, thật là không phúc hậu mà.

Nhưng bất luận là lão Thiên có thích người hay không, cho dù chịu khổ bao lâu, chỉ cần người ta kiên nhẫn chờ đợi, cuối cùng sẽ đợi được hạnh phúc, mà cuộc sống hạnh phúc của Lâm Đồng Chi, rốt cuộc cũng mở ra.

Bạn đang đọc truyện *Vẽ Nên Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.